NORA ROBERTS

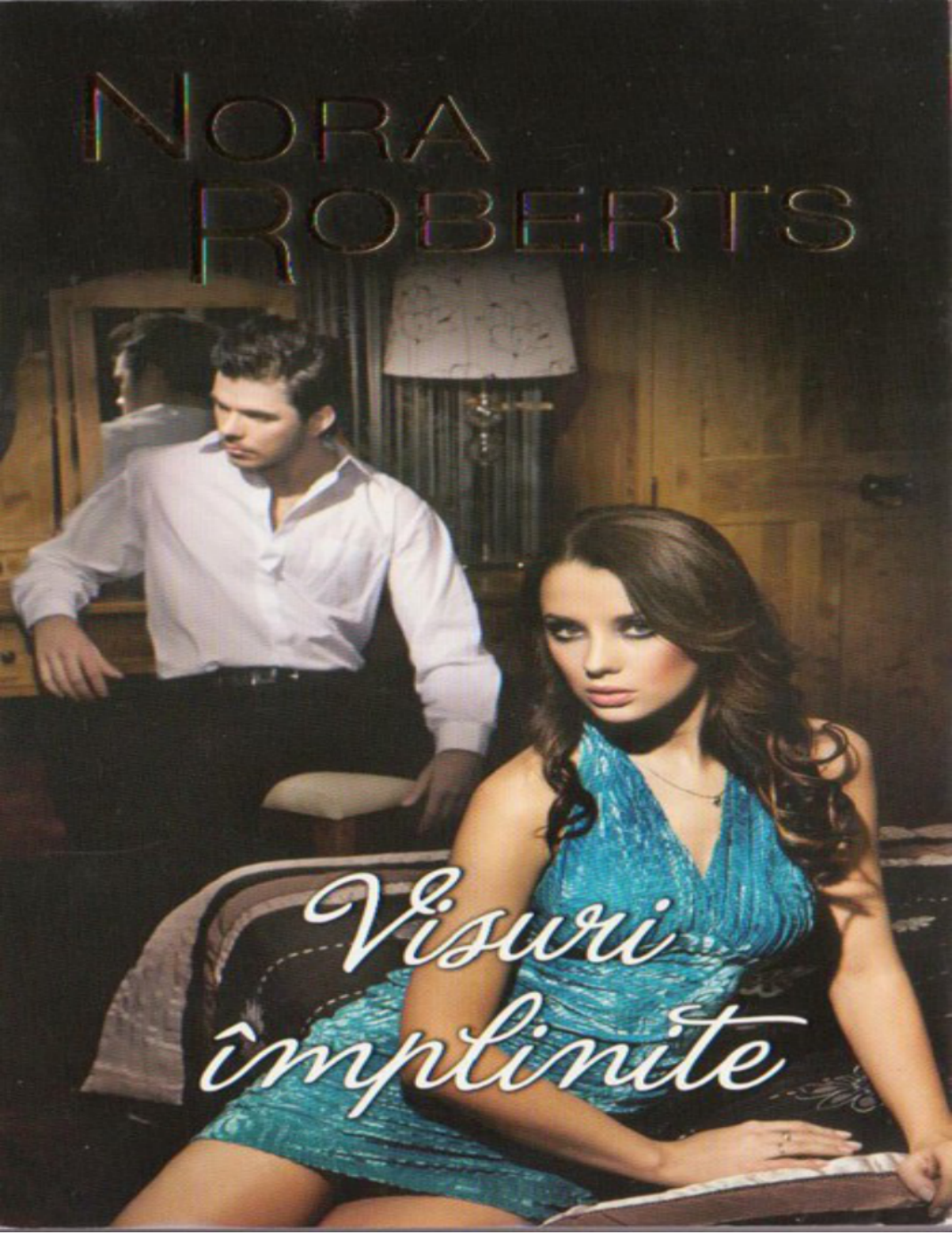

Visuri împlinite

Table of Contents

Capitolul 1
capitolul 2
capitolul 3
capitolul 4
capitolul 5
capitolul 6
capitolul 7
capitolul 8
capitolul 9
capitolul 10
capitolul 11
capitolul 12

NORA ROBERTS

Visuri împlinite

Capitolul 1

Cu o pungă cu alimente pe un braţ, Amanda deschise uşa casei. Radia de fericire. De afară se auzea ciripitul păsărilor care se bucurau de soarele primăverii. Lumina se reflectă de pe aurul verighetei ei. Recent căsătorită, de trei luni, era nerăbdătoare să pregătească o cină specială, intimă, pentru a-i face o surpriză lui Cameron. Programul ei solicitant de la spital şi de la clinică o împiedica adesea să gătească, iar ei, ca proaspătă soţie, îi făcea plăcere această activitate. În după-amiaza aceea, când două programări îi fuseseră anulate pe neaşteptate, intenţiona să pregătească ceva sofisticat, elaborat şi memorabil. Ceva care să se potrivească unei atmosfere cu lumânări şi vin.

Intră în bucătărie fredonând, o exteriorizare a emoţiilor rară pentru ea, căci era o femeie rezervată. Cu un zâmbet satisfăcut scoase din pungă o sticlă cu vinul de Bordeaux preferat de Cameron. Studie eticheta păstrând pe chip un zâmbet, amintindu-şi de prima dată când băuseră împreună o sticlă. Fusese atât de romantic, atât de atent, îi oferise atât de mult din ceea ce îi trebuia ei în acel moment al vieţii.

Aruncând o privire la ceas văzu că mai avea patru ore întregi până urma să se întoarcă acasă soţul ei. Suficient cât să pregătească o masă elaborată, să aprindă lumânările şi să aranjeze paharele de cristal.

Mai întâi, decise, avea să meargă la etaj să se dezbrace de costumul şi pantofii comozi. Sus avea un caftan lung din mătase, transparent, în nuanţe de un albastru palid. În seara aceea nu avea să fie psihiatru, ci femeie, o femeie foarte îndrăgostită.

Casa era de o curăţenie exemplară şi decorată cu gust. Astfel de lucruri erau fireşti pentru Amanda. Îndreptându-se spre scări aruncă o scurtă privire unei vaze de cristal Baccarat şi îşi dori, pentru o clipă, să-şi fi amintit să ia flori proaspete. Eventual avea să sune la florărie şi să ceară să i se aducă ceva extravagant. Mâna îi alunecă uşor pe balustrada lustruită când începu să urce scările. Privirea ei, de obicei serioasă sau concentrată, era visătoare. Cu un gest neglijent, deschise uşa dormitorului.

Zâmbetul îi încremeni, înlocuit de o expresie de şoc deplin. Stând în pragul uşii îşi simţi sângele scurgându-i-se din obraji. Ochii i se căscară uriaşi înainte ca durerea să îi umple. De pe buze îi scăpă un singur cuvânt chinuit.

— *Cameron.*

Cele două persoane din pat, prinse într-o îmbrăţişare pasională, se despărţiră brusc. Bărbatul, de o frumuseţe remarcabilă, cu părul acum ciufulit, ridică privirea spre ea, nevenindu-i să creadă. Femeia – felină,

fierbinte, răpitoare – zâmbi foarte, foarte încet. Aproape c-o puteai auzi torcând.

— Vikki.

Amanda îşi privi sora cu ochi plini de suferinţă.

— Te-ai întors mai devreme.

Umbra unui râs, aproape imperceptibilă, răsună în vocea surorii ei. Cameron se îndepărtă încă vreo câţiva centimetri de cumnata lui.

— Amanda, eu…

Într-o fracţiune de secundă, chipul Amandei se schimonosi. Cu privirea aţintită asupra cuplului din pat, băgă mâna în buzunarul jachetei şi scoase un revolver mic. Amanţii îl priviră înmărmuriţi, cufundaţi în tăcere. Cu sânge-rece, Amanda ţinti şi trase. Un norişor de confetti ieşi din armă.

— Ariel!

Dr. Amanda Lane Jamison, cunoscută mai degrabă ca Ariel Kirkwood, se întoarse spre regizorul obosit, în vreme ce cuplul din pat şi membrii echipei de filmare izbucniră în râs.

— Scuze, Neal, nu m-am putut abţine. Amanda e întotdeauna victima, spuse ea cu dramatism, în vreme ce ochii îi dansară jucăuşi. Gândiţi-vă cum ar fi afectate audienţele dacă şi-ar pierde controlul măcar o dată şi ar ucide pe cineva.

— Ascultă, Ariel…

— Sau chiar dacă doar ar răni grav pe cineva, adăugă ea rapid. Şi cine, continuă ea, arătând cu mâna spre pat, merită asta mai mult decât soţul ei lipsit de caracter şi intriganta ei soră?

În strigătele şi aplauzele echipei tehnice, Ariel fileu o plecăciune, apoi, fără tragere de inimă, îi dădu arma regizorului când acesta întinse mâna după ea.

— Tu, spuse el cu un oftat de suferinţă îndelungată, eşti nebună cu acte în regulă, şi aşa ai fost de când te ştiu.

— Apreciez asta, Neal.

— De data asta vom înregistra, o avertiză el, încercând să nu rânjească. Hai să vedem dacă putem filma scena asta înainte de prânz.

Cuminte, Ariel coborî la etajul întâi al platoului şi aşteptă răbdătoare în picioare să i se refacă machiajul şi coafura.

Amanda era întotdeauna perfecţiunea întruchipată. Organizată, meticuloasă, calmă – toate însuşiri care îi lipseau lui Ariel personal. Juca acel personaj de peste cinci ani în popularul serial de mare audienţă *Vieţi* şi *iubiri*.

În decursul acelor cinci ani, Amanda terminase facultatea magna cum laudae, se specializase ca medic psihiatru şi devenise un terapeut respectat. Mariajul recent dintre ea şi Cameron părea o potrivire perfectă.

Dar, desigur, el era un oportunist slab care se căsătorise cu ea

pentru banii şi poziţia ei socială, dorind-o în acelaşi timp pe sora ei – şi jumătate din populaţia de femei din oraşul fictiv Trader's Bend.

Amanda urma să se confrunte în curând cu adevărul. Iţele poveştii se îndreptau deja de şase săptămâni spre această revelaţie, şi fuseseră inundaţi de un val de scrisori de la telespectatori. Atât aceştia, cât şi Ariel considerau că era cazul ca Amanda să afle despre ticălosul ei soţ.

Lui Ariel îi plăcea Amanda, îi respecta integritatea şi siguranţa de sine. Când se filma, Ariel *chiar era* Amanda. Chiar dacă în viaţa personală ar fi preferat o zi intr-un parc de distracţii unei seri la balet, înţelegea toate nuanţele femeii pe care o juca.

Când urma să se transmită această scenă, telespectatorii aveau să vadă o femeie zveltă, îngrijită, cu părul blond-deschis pieptănat elegant într-un coc sofisticat. Chipul ei era ca de porţelan, răpitor, de o frumuseţe îngheţată ce sugera o sexualitate reţinută. Clasă. Stil.

Ochii de un albastru ca apa unui lac şi pomeţii înalţi se adăugau imaginii generale de eleganţă rafinată. Gura cu o formă perfectă avea tendinţa să zâmbească reţinut. Sprâncenele fin arcuite, cu doar câteva nuanţe mai închise decât blondul delicat al părului ei, scoteau în evidenţă genele bogate. O frumuseţe fără cusur, perfect calmă – asta era Amanda. Ariel îşi aşteptă semnalul de intrare şi se întrebă vag dacă închisese espressorul în dimineaţa aceea.

Filmară din nou întreaga scenă, de la cap la coadă, apoi o refăcură când observară că ţinuta lui Vikki, alcătuită dintr-un costum de baie fără bretele, devenea vizibilă când se foia în pat. Urmară apoi secvenţele menite să-i surprindă reacţia – camera aduse în prim-plan chipul palid şi şocat al Amandei, rămânând aţintită asupra acestuia preţ de câteva secunde prelungi şi dramatice.

— Prânzul.

Reacţia fu imediată. Amanţii săriră din pat din două părţi. Îmbrăcat în slipul de baie, J.T. Brown, soţul lui Ariel de pe micul ecran, o prinse de umeri şi o sărută prelung şi cu forţă.

— Ascultă, iubito, începu el, rămânând în pielea personajului. O să-ţi explic toate astea mai târziu. Crede-mă. Trebuie să-mi sun agentul.

— Fricosule, îi aruncă Ariel din urmă, cu un rânjet ce nu-i stătea deloc în fire Amandei, înainte de a-şi petrece braţul pe sub cel al Stellei Powell, sora ei din serial. Ia-ţi ceva peste costumul acela, Stella. Nu mă simt în stare să mănânc la cantină azi.

Stella îşi dădu pe spate coama înfoiată de păr castaniu-roşcat.

— Faci cinste?

— Întotdeauna trăieşti pe spinarea surorii tale, bombăni Ariel. Bine, plătesc eu, dar grăbeşte-te. Sunt lihnită.

În drum spre cabina ei, Ariel ieşi de pe platoul de filmare, traversă alte două platouri – etajul cinci de *Doctors Hospital* şi sufrageria soţilor Lane, principala familie din *Trader's Bend.* Fu tentată să îşi dezbrace

costumul şi să-şi desfacă părul, dar ar fi însemnat doar să piardă timpul cu îmbrăcatul şi aranjatul după prânz. În schimb, îşi luă doar geanta uriaşă, ce părea puţin nepotrivită la costumul office elegant al Amandei. Se gândea deja la o porţie generoasă de baclava înmuiată în miere.

— Haide, Stella. Ariel băgă capul pe uşa cabinei învecinate, unde Stella tocmai îşi trăgea fermoarul la o pereche strâmtă de blugi. Stomacul meu lucrează suplimentar.

— Aşa e întotdeauna, îi răspunse colega ei, îmbrăcând o bluză de trening largă. Unde mergem?

— Restaurantul grecesc din colţ.

Arzând de nerăbdare, Ariel străbătu coridorul cu pasul ei caracteristic, lung şi legănat, iar Stella alergă să o ajungă din urmă. Nu era vorba că Ariel ar fi gonit dintr-un loc în altul, ci pur şi simplu voia să vadă ce urma.

— Dieta mea, dădu Stella să spună.

— Mănâncă o salată, îi spuse Ariel neîndurătoare, întoarse capul şi o măsură scurt pe Stella din cap până în picioare. Să ştii că dacă n-ai purta tot timpul ţinute sumare când filmezi nu ai mai fi nevoită să te înfometezi.

Stella îi rânji când ajunseră la uşa dinspre stradă.

— Eşti invidioasă.

— Da. Eu sunt întotdeauna elegantă şi *întotdeauna* cuminte. Tu ai parte de toată distracţia.

Ieşind, Ariel inspiră adânc aerul de New York. Iubea acel aer – îl iubise întotdeauna, în felul cum, de regulă, o făceau turiştii. Ariel îşi petrecuse toată viaţa pe insula prelungă şi îngustă care era Manhattanul, însă totul rămânea doar o aventură pentru ea – priveliştile, mirosurile, sunetele.

Era răcoare pentru mijlocul lui aprilie şi stătea să plouă. Aerul era umed şi mirosea a gaze de eşapament. Străzile şi trotuarele erau sufocate de traficul amiezii – toată lumea se grăbea, toţi aveau probleme importante de care trebuiau să se ocupe. Un pieton înjură şi trânti un pumn în capota unui taxi care trecuse prea aproape de bordură. O femeie cu părul în ţepi portocalii trecu în grabă pe lângă ele, încălţată cu cizme negre de piele. Cineva scrisese un comentariu nefavorabil pe un afiş prezentând o piesă populară de pe Broadway. Dar Ariel văzu şi un vânzător stradal care oferea narcise galbene. Cumpără două buchete şi îi întinse unul Stellei.

— Nu poţi rezista niciodată, nu-i aşa? bombăni Stella, dar îşi îngropă faţa în florile galbene.

— Gândeşte-te câte aş rata, replică Ariel. În plus, este primăvară.

Stella se înfioră şi ridică privirea spre cerul de plumb.

— Sigur.

— Hai să mănânci. Ariel o prinse de mână şi o trase după ea. Întotdeauna devii arţăgoasă când sari peste mese.

Restaurantul era plin-ochi de oameni şi invadat de arome. Condimente şi miere. Bere şi ulei. Dintotdeauna dedicată simţurilor ei, Ariel inspiră adânc amestecul de mirosuri înainte de a-şi croi drum până la bar. Avea o abilitate supranaturală de a ajunge unde voia trecând prin mulţimi fără a da din coate sau a călca oamenii pe picioare. În timp ce se mişca, privea şi asculta. Nu voia să rateze vreun miros, textura unei voci sau culorile contrastante ale mâncărurilor. Aruncă o privire în vitrina de sticlă şi simţi deja gustul mâncărurilor de acolo.

— Brânză de vaci, o felie de ananas şi cafea – neagră, spuse Stella oftând.

Ariel îi aruncă o privire scurtă, plină de compătimire.

— Salată grecească, o bucată din mielul ăla pe o chiflă tare şi o felie de baclava. Cafea cu frişcă şi zahăr.

— Eşti dezgustătoare, îi spuse Stella. Nu te îngraşi niciodată un gram.

— Ştiu. Ariel avansă încet de-a lungul barului, până la casierie. Ţine de controlul psihologic şi de un stil de viaţă ordonat.

Ignorând pufnetul dispreţuitor al Stellei, plăti şi îşi croi drum prin restaurantul aglomerat, spre o masă goală. Ajunse la ea deodată cu un bărbat zdravăn. Ariel se mulţumi să-şi ţină tava şi îi adresă un zâmbet năucitor. Bărbatul îşi îndreptă umerii, îşi supse burta şi cedă.

— Mersi, spuse Stella, mulţumindu-i şi descotorosindu-se de el în acelaşi timp, ştiind că, dacă nu o făcea ea, Ariel avea să-l invite să stea cu ele şi ar fi stricat orice şansă la o conversaţie între patru ochi. Prietena ei avea nevoie de un paznic, considera Stella.

Ariel făcea toate acele lucruri pe care o femeie singură ar fi trebuit să le evite în mod raţional. Vorbea cu străinii, umbla singură noaptea şi deschidea uşa de la intrare fără să pună mai întâi lanţul de siguranţă. Nu era vorba că ar fi fost prea îndrăzneaţă sau neatentă, ci pur şi simplu credea în binele din oameni. Şi, cumva, în cei aproape douăzeci şi cinci de ani de viaţă ai ei, nu fusese dezamăgită niciodată. Stella se minuna de ea, fiind în acelaşi timp şi îngrijorată pentru ea.

— Faza cu pistolul a fost una dintre cele mai tari din tot sezonul, comentă Stella, făcându-şi de lucru cu brânza de vaci. Am crezut că Neal o să înceapă să urle.

— Trebuie să se relaxeze, spuse Ariel cu gura plină. E tot timpul tensionat de când s-a despărţit de dansatoarea aia. Dar tu cum eşti? Ieşi în continuare cu Cliff?

— Da. Stella ridică dintr-un umăr. Nu ştiu de ce, relaţia nu progresează nicicum.

— Spre ce vrei să progreseze? replică Ariel. Dacă ai un scop anume

în minte, lansează-te pur şi simplu.

Râzând cu jumătate de gură, Stella începu să mănânce.

— Nu toată lumea se aruncă în viaţă aşa ca tine, Ariel. Nu reuşesc niciodată să înţeleg cum de n-ai avut o relaţie serioasă până acum.

— E simplu. Ariel înfipse o furculiţă în salată, apoi mestecă încet. Nu am cunoscut niciodată pe cineva care să mă facă să-mi tremure genunchii. De îndată ce se va întâmpla asta, va fi gata.

— Aşa, pur şi simplu?

— De ce nu? Viaţa nu e atât de complicată pe cât o fac unii. Îşi presără puţin piper peste miel. Tu eşti îndrăgostită de Cliff?

Stella se încruntă – nu din cauza întrebării, era obişnuită cu stilul direct al lui Ariel. Ci din cauza răspunsului.

— Nu ştiu. Poate.

— Înseamnă că nu eşti, spuse Ariel relaxată. Iubirea este o emoţie foarte clară. Eşti sigură că nu vrei din mielul ăsta?

Stella nu se obosi să răspundă la întrebare.

— Dacă nu ai fost niciodată îndrăgostită, de unde ştii?

— N-am fost niciodată în Turcia, dar ştiu că există.

Râzând, Stella luă ceaşca de cafea.

— La naiba, Ariel, întotdeauna ai un răspuns. Spune-mi despre scenariu.

— O, Doamne! Ariel lăsă jos furculiţa şi, sprijinindu-şi coatele pe masă, îşi împreună degetele. Este cel mai bun scenariu pe care l-am citit vreodată. Vreau rolul ăla. Am să obţin rolul ăla, adăugă ea cu o atitudine ce nu ţinea de încredere. Era pur şi simplu un fapt real. Jur, am tot aşteptat să apară un personaj ca Rae. E necruţătoare, continuă Ariel, sprijinindu-şi bărbia pe mâinile împreunate. Complexă, egoistă, rece, nesigură pe ea. Un rol ca ăsta… Se întrerupse, clătinând din cap. Iar povestea, adăugă Ariel inspirând prelung, cu gândurile sărindu-i de la un aspect la altul. E aproape la fel de rece şi de necruţătoare ca personajul, dar te prinde.

— Booth DeWitt, medită Stella. Se zvoneşte că a creat personajul Rae pornind de la fosta lui soţie.

— Şi nu a încercat să îndulcească lucrurile. Dacă spune adevărul, ea i-a făcut viaţa un iad. În orice caz, spuse, începând din nou să mănânce, e cel mai bun scenariu peste care am dat până acum. Peste câteva zile o să dau probă pentru rol.

— Film de televiziune, spuse Stella gânditoare. Televiziune de calitate, cu scenariul scris de DeWitt şi filmul produs de Marshell. Propriul nostru producător ţi s-ar arunca la picioare dacă ai obţine rolul. Pe cuvânt, ce-ar mai creşte audienţele.

— Face deja jocuri politice. Încruntându-se uşor, Ariel rupse o bucată de baclava. Mi-a făcut rost de o invitaţie la o petrecere care va avea loc diseară în apartamentul lui Marshell. Se presupune că va veni

şi DeWitt. Din câte am auzit, el are ultimul cuvânt în privinţa distribuţiei.

— Are reputaţia unuia care ţine să tragă el sforile, consimţi Stella. Atunci de ce te încrunţi?

— Politica e ca ploaia de vară – ştii că se va întâmpla, dar e enervantă şi te murdăreşte.

Apoi ridică din umeri alungând gândul, aşa cum făcea cu orice altceva era inevitabil. În fond, din câte ştia despre Booth DeWitt, trebuia să obţină rolul pe meritul propriu. Dacă era ceva ce Ariel avea din belşug era încrederea. Avusese întotdeauna nevoie de ea.

Spre deosebire de Amanda, personajul pe care îl interpreta în serial, Ariel nu crescuse într-un mediu de siguranţă financiară. Casa ei fusese cu mult mai bogată în dragoste decât în bani. Nu regretase niciodată acest lucru, nici eforturile de a o scoate la capăt de la o lună la alta. La şaisprezece ani mama ei murise, iar tatăl ei intrase într-o stare de şoc ce durase aproape un an. Nu se gândise niciodată că era prea tânără pentru a-şi asuma responsabilităţile legate de gestionarea unei gospodării şi de creşterea a doi fraţi mai mici. Nu existase nimeni altcineva care s-o facă. Vânduse pudră şi parfumuri într-un magazin universal ca să-şi poată plăti facultatea, ocupându-se între timp şi de casă şi acceptând orice rol, cât de mărunt, ce se oferea.

Fuseseră ani plini, dificili, şi poate că acest lucru în sine îi oferise surplusul de energie şi de hotărâre de care se bucura în prezent. Şi atitudinea că tot ceea ce trebuia făcut putea fi făcut.

— Amanda.

Ariel ridică privirea şi văzu o femeie micuţă, de vârstă mijlocie, ţinând un pachet de mâncare ce mirosea puternic a usturoi. Fiindcă era strigată pe numele personajului ei aproape la fel de des ca pe numele propriu, Ariel zâmbi şi întinse mâna.

— Bună.

— Eu sunt Dorra Wineberger şi voiam să-ţi spun că eşti la fel de frumoasă ca la televizor.

— Mulţumesc, Dorra. Îţi place serialul?

— Nu ratez nimic, niciun episod. Îi zâmbi radios lui Ariel, apoi se aplecă spre ea. Eşti minunată, dragă, atât de bună şi de răbdătoare. Cred sincer că cineva ar trebui să-ţi spună despre Cameron – nu e bun pentru tine. Cel mai bine ar fi să te descotoroseşti de el înainte să pună mâna pe banii tăi. Ţi-a amanetat deja cerceii cu diamant. Iar tipa asta… Dorra strânse buzele şi îi aruncă o privire întunecată Stellei. De ce-ţi mai baţi capul cu ea după toate problemele pe care ţi le-a făcut… Dacă n-ar fi intervenit ea, tu şi Griff aţi fi fost căsătoriţi, după cum ar fi trebuit. Se încruntă ofensată spre Stella. Ştiu că ai pus ochii pe soţul surorii tale, Vikki.

Stella se chinui să-şi reţină un rânjet şi, jucându-şi rolul, îşi dădu

capul pe spate şi îşi îngustă ochii.

— Bărbaţii sunt interesaţi de mine, spuse tărăgănat. Şi de ce nu?

Dorra clătină din cap şi se întoarse spre Ariel.

— Întoarce-te la Griff, o sfătui ea cu blândeţe. El te iubeşte, te-a iubit întotdeauna.

Ariel îi răspunse strângerii scurte de mână.

— Mulţumesc că îţi pasă.

Ambele femei o urmăriră pe Dorra îndepărtându-se înainte de a se întoarce una spre cealaltă.

— Toată lumea o iubeşte pe dr. Amanda, spuse Vikki rânjind. E practic sfântă.

— Şi toată lumea adoră să o deteste pe Vikki. Chicotind, Ariel îşi termină cafeaua. Eşti atât de rea.

— Da. Stella oftă mulţumită. Ştiu. Îşi mestecă încet ananasul, privind plină de regret farfuria lui Ariel. În fine, oricum mi se pare cam ciudat când oamenii mă confundă cu Vikki.

— Asta înseamnă că joci bine, o corectă Ariel. Dacă intri în casele oamenilor în fiecare zi şi nu le stârneşti emoţiile, e cazul să-ţi cauţi un alt domeniu de activitate. Fizică nucleară sau concursuri de stat în echilibru pe buşteni. Şi dacă tot veni vorba de muncă, adăugă ea, aruncând o privire la ceas.

— Ştiu… Hei, ai de gând să termini aia?

Râzând, Ariel îi întinse baclavaua şi se ridicară.

Trecuse bine de ora nouă seara când Ariel plăti taxiul în faţa clădirii unde se afla apartamentul lui P.B. Marshell de pe Madison Avenue. Nu îşi făcea griji că întârziase fiindcă nu ştia cât era ceasul. Nu ratase niciodată să dea o replică, sau o filmare, dar când nu avea direct legătură cu munca, timpul era ceva de care se bucura sau pe care îl ignora.

Îi dădu un bacșiș mare taximetristului, îndesă restul în geantă fără a-l număra, apoi porni prin ploaia măruntă și ușoară spre holul de la intrare. Decise că mirosea a salon mortuar. Prea multe flori, prea multă strălucire. După ce își dădu numele la biroul de securitate, se strecură într-un lift şi apăsă butonul spre penthouse. Nu-i trecu prin cap să se simtă neliniştită la gândul că intra pe domeniul lui P.B. Marshell. Pentru Ariel, o petrecere era o petrecere. Spera că avea să se servească şampanie. Îi era poftă.

Uşa fu deschisă de un bărbat cu spatele ţeapăn şi chipul de piatră, îmbrăcat intr-un costum de culoare închisă, care o întrebă pe Ariel cum o cheamă cu un uşor accent britanic. Când ea îi zâmbi, acesta îi luă mâna întinsă fără să-şi dea seama. Ariel trecu pe lângă majordom, căruia îi lăsă o impresie de vitalitate şi de sex – o combinaţie ce îl derută preţ de câteva minute. Ariel luă un pahar de şampanie de pe o

tavă şi, observându-şi agentul, traversă încăperea spre ea.

Booth observă intrarea lui Ariel. Pentru o clipă aceasta îi aminti de fosta soţie. Nuanţele tenului, structura osoasă. Apoi impresia dispăru şi se trezi privind o tânără cu părul în bucle lejere revărsat pe umeri. Părea presărat cu o pânză uşoară de picături mărunte de ploaie. Un chip răpitor, decise el. Dar aspectul de regină de gheaţă dispăru când aceasta râse. Atunci simţi energie şi vervă.

„Neobişnuit“, îşi spuse el, la fel de vag interesat de ea pe cât era de băutura pe care o ţinea în mână. O măsură din cap până în picioare şi decise că probabil era zveltă sub ţinuta relaxată alcătuită din pantaloni cu pense şi bluză largă. Pe de altă parte, dacă într-adevăr ar fi fost zveltă, ar fi încercat să-şi scoată în evidenţă silueta în loc să şi-o ascundă. Din câte ştia Booth despre femei, acestea îşi accentuau farmecele cu care fuseseră înzestrate şi îşi ascundeau defectele. Ajunsese să accepte acest lucru ca parte a nesinceritătii lor înnăscute.

Îi aruncă lui Ariel o ultimă privire când aceasta se ridică pe vârfuri pentru a se săruta pe obraji cu cel mai în vogă actor dintr-o producţie ce nu se juca pe Broadway. Doamne, cât de mult detesta acele false petreceri lungi şi aglomerate.

— … dacă găsim actriţa pentru rolul principal feminin.

Booth se întoarse spre P.B. Marshell şi ridică paharul.

— Hmm?

Prea obişnuit cu neatenţia lui Booth pentru a se enerva, Marshell reluă.

— Putem începe să lucrăm la producţie şi să terminăm totul la timp pentru grila de toamnă dacă găsim actriţa pentru rolul principal feminin. Practic e singurul lucru care ne mai întârzie acum.

— Nu mă îngrijorează deloc grila de toamnă, replică Booth sec.

— Pe cei de la televiziune, da.

— Pat, o să găsim o actriţă pentru Rae când o să găsim una care să se potrivească în rolul lui Rae.

Marshell se încruntă spre paharul de whisky, apoi îl bău. La acele o sută douăzeci de kilograme ale lui, avea nevoie de mai multe pahare pentru a le simţi efectul.

— Ai respins deja trei nume de top.

— Am respins trei actriţe care nu se potriveau, îl corectă Booth. Bău din propriul pahar ca un bărbat care se pricepea la băutură şi avea o relaţie prudentă cu aceasta. O să-mi dau seama care e actriţa potrivită pentru Rae când o s-o văd. Buzele i se întinseră într-un zâmbet rece. Cine altcineva ar putea şti mai bine?

Un chicot de râs relaxat şi liber îl făcu pe Marshell să privească în celălalt capăt al încăperii. Timp de o clipă ochii i se îngustară într-o expresie de concentrare.

— Ariel Kirkwood, îi spuse lui Booth, arătând cu paharul gol.

Directorii executivi ai reţelei de televiziune vor să ţi-o bage pe gât.

— Actriţă.

Booth o studie din nou pe Ariel. Nu s-ar fi aşteptat să fie actriţă, intrarea ei îi atrăsese atenţia pur şi simplu fiindcă fusese o intrare. Era ceva complet nestudiat în aerul ei, care apărea rar în profesia asta. Sosise la petrecere de suficient timp cât să fi putut să le fie prezentată, lui şi lui Marshell, însă ea părea mulţumită să rămână în celălalt capăt al încăperii, sorbind şampanie şi flirtând cu un actor aspirant.

Stătea lejer, într-o poziţie relaxată, care nu aducea a poză, dar ar fi arătat superb într-o fotografie. Se strâmbă la actor. Contrastul puternic dintre chipul ei de zeiţă de gheaţă şi comportamentul ei lipsit de afectare îi stârni curiozitatea.

— Fă-mi cunoştinţă, spuse Booth simplu şi porni spre celălalt capăt al încăperii.

Ariel găsea fără cusur gustul lui Marshell. Apartamentul era decorat cu stil în nuanţe elegante de auriu şi crem. Covorul era gros, iar pereţii tapetaţi. Recunoscu litografia semnată din spatele ei. Era o încăpere pe care ştia că Amanda ar fi înţeles-o şi ar fi apreciat-o. Lui Ariel îi făcea plăcere să o viziteze. Nu ar fi locuit niciodată acolo. Râse cu Tony când îşi amintiră cursul de improvizaţie pe care îl făcuseră împreună cu ceva ani în urmă.

— Iar tu ai început să vorbeşti vulgar ca să te asiguri că toată lumea era trează, îi aminti ea, trăgându-l de barbişonul pe care îl purta pentru rolul lui actual.

— A funcţionat. Pentru ce cauză lupţi săptămâna asta, Ariel?

Ea ridică din sprâncene, sorbind din şampanie.

— Nu lupt pentru o cauză chiar în fiecare săptămână.

— O dată la două săptămâni, o corectă el. Prietenii Focilor, Salvaţi Mangusta. Haide, de ce te ocupi acum?

Ea clătină din cap.

— E ceva ce îmi ocupă o mare parte din timp în momentul de faţă. Nu prea pot să vorbesc despre asta.

Rânjetul lui Tony păli. Cunoştea acel ton.

— E important?

— Vital.

— Ei bine, Tony. Marshell îl lovi uşor pe spate pe tânărul actor. Mă bucur că ai reuşit să vii.

Deşi într-un mod foarte subtil, Tony adoptă imediat o atitudine prevenitoare.

— A fost drăguţ că aţi organizat această petrecere într-o perioadă în care teatrele sunt închise, domnule Marshell. O cunoaşteţi pe Ariel Kirkwood? Îşi puse o mână pe umărul ei. Ne ştim de multă vreme.

— Am auzit lucruri bune despre tine, spuse Marshell, întinzându-i mâna.

— Mulţumesc.

Ariel îşi lăsă mâna într-a lui preţ de o clipă, în timp ce-şi făcea o impresie despre el. Un om de succes – îndrăgostit de mâncare, judecând după corpul solid –, amabil când dorea să fie. Viclean.

Lui Ariel îi plăcea combinaţia.

— Faceţi filme excelente, domnule Marshell.

— Mulţumesc, replică el şi se opri, aşteptându-se ca ea să înceapă să se autopromoveze. Cum ea nu mai spuse nimic, Marshell se întoarse spre Booth. Booth DeWitt, Ariel Kirkwood şi Tony Lazarus.

— Ţi-am văzut piesa, îi spuse Booth lui Tony. Îţi cunoşti bine personajul. Îşi mută privirea asupra lui Ariel. Domnişoară Kirkwood.

Avea ochi derutanţi, îşi spuse ea, de un verde atât de limpede şi atât de direcţi pe un chip atât de distant. Părea un om rezervat, încercat de suferinţe, înzestrat din belşug cu inteligenţă. Era evident că nu îşi bătea capul prea mult cu tendinţele modei. Părul îi era des şi întunecat şi puţin prea lung pentru moda actuală. Însă ea găsea că se potrivea chipului său. Îşi spuse că faţa lui părea desprinsă din secolul nouăsprezece. Subţire şi savantă, cu o nuanţă de asprime şi o duritate a gurii ce o împiedica să arate prea blândă. Vocea îi era profundă şi seducătoare, dar vorbea într-un ritm sacadat ce sugera nerăbdare. Avea ochii unui observator, îşi spuse ea. Şi aerul unui bărbat care nu tolera interferenţe sau intimităţi. Nu era sigură dacă avea să-l placă, dar ştia că îi admira munca.

— Domnule DeWitt.

Palma ei o atinse pe a lui. Forţă – se aşteptase la ea. Se regăsea în constituţia lui, alungită şi zveltă – şi pe chipul lui. Distanţă – se aşteptase şi la aceasta.

— Mi-a plăcut *Ultimul clopot.* A fost filmul meu favorit de anul trecut.

Booth lăsă să treacă această remarcă, studiindu-i chipul. Emana sex prin toţi porii, prin parfumul ei, prin felul în care arăta – nu într-un mod flagrant sau evaziv, ci relaxat şi liber.

— Cred că nu ştiu nimic despre proiectele dumitale.

— Ariel joacă rolul doctorului Amanda Lane Jamison în *Vieţi şi iubiri,* interveni Tony.

„Dumnezeule mare, o telenovelă“, îşi spuse Booth. Ariel surprinse uşoara expresie de dispreţ de pe chipul lui. Era un alt lucru la care se aşteptase.

— Ai vreo obiecţie morală împotriva divertismentului, domnule DeWitt? întrebă ea relaxată, sorbind din şampanie. Sau eşti doar un snob artistic? Zâmbi în timp ce vorbi, un zâmbet rapid, fulgerător, ce tăie complet insulta din cuvintele ei.

Lângă ea, Tony îşi drese vocea.

— Scuzaţi-mă o clipă, spuse el, şi se retrase discret. Marshell

murmură ceva despre un nou pahar de băutură.

Când rămaseră singuri, Booth continuă să-i studieze chipul. Râdea de el. Nu mai ţinea minte când se întâmplase ultima dată să aibă cineva curajul sau ocazia de a face acest lucru. Nu era sigur dacă se simţea iritat sau curios. Dar în acel moment se desprinsese de starea în care îşi petrecuse ultima oră. De plictiseală.

— Nu am nicio obiecţie morală împotriva telenovelelor, domnişoară Kirkwood.

— Oh. Ariel sorbi din şampanie. O faţetă de safir de pe degetul ei sclipi în lumină şi păru să i se reflecte în ochi. Un snob, deci. Ei bine, toată lumea are dreptul să fie. Poate există un alt subiect despre care putem discuta. Ce părere ai despre politica externă a actualei administraţii?

— Ambivalenţă, murmură el. Ce fel de personaj joci?

— Unul de cea mai bună calitate. Ochii îi dansară în continuare. Ce părere ai despre programul spaţial?

— Mă interesează mai mult planeta pe care trăiesc. De cât timp joci în serial?

— Cinci ani.

Ariel adresă un zâmbet radios unei persoane aflate în celălalt capăt al încăperii şi ridică o mână în semn de salut.

Booth o privi din nou, cu atenţie, şi pentru prima dată de când sosise la petrecere, zâmbi. Zâmbetul îi făcu chipul mai atrăgător, fără a-l face însă şi pe el mai abordabil.

— Nu vrei să vorbeşti despre munca ta, nu?

— Nu în mod deosebit. Ariel îi răspunse la zâmbet cu un altul deschis. Booth simţi stârnindu-se vag în el ceva ce crezuse adormit în siguranţă. Nu cu cineva care o consideră un gunoi. Peste o clipă m-ai întreba dacă m-am gândit vreodată să fac ceva serios, iar atunci probabil că aş deveni agresivă. Agentul meu îmi spune că ar trebui să te vrăjesc.

Booth simţea aerul de prietenie emanând dinspre ea, dar nu se încrezu în el.

— Asta faci acum?

— Sunt în afara programului, replică Ariel. În plus – îşi termină şampania –, nu eşti genul care să fie vrăjit.

— Eşti perspicace, recunoscu Booth. Chiar eşti o actriţă bună?

— Da, sunt. Nu prea ar merita să faci ceva dacă n-ai fi bun la activitatea respectivă. Ce părere ai de sporturi? Învârti în mână paharul gol. Crezi că Yankee au vreo şansă anul acesta?

— Dacă îşi îmbunătăţesc defensiva.

Nu era tipul obişnuit, decise el. Orice altă actriţă care aspira la un rol principal într-unul dintre scenariile lui l-ar fi copleşit cu complimente şi ar fi menţionat orice proiect desfăşurat vreodată în

faţa camerei.

— Ariel… Booth luă un nou pahar de şampanie de la un chelner care trecea pe lângă ei şi i-l întinse. Numele ţi se potriveşte. O alegere înţeleaptă.

Ariel simţi o atracţie, rapidă şi clară, ce părea să provină pur şi simplu din felul în care îi rostise numele.

— Am să-i transmit mamei mele că ai spus asta.

— Nu e un nume de scenă?

— Nu. Mama mea citea *Furtuna* când a început travaliul. Era foarte superstiţioasă. M-aş fi chemat, poate, Prospero, dacă aş fi fost băiat. Înfiorându-se puţin, sorbi din băutură. Ei bine, Booth, începu ea, hotărând că păstrase suficient atitudinea oficială. Nu ar trebui să punem direct pe masă faptul că, după cum ştim amândoi, voi da probă pentru rolul lui Rae peste câteva zile? Intenţionez să-l obţin.

El aprobă din cap. Deşi Ariel era revigorant de directă, replica ei era mai mult decât se aşteptase.

— Atunci voi fi şi eu suficient de sincer cu tine cât să-ţi spun că nu eşti tipul pe care îl caut.

Ea ridică din sprânceană fără a trăda vreun semn de stânjeneală.

— O? De ce?

— În primul rând, eşti prea tânără.

Ea râse – un sunet liber, vaporos, ce părea total neafectat. Booth nu se încrezu nici în sinceritatea lui.

— Cred că replica mea e că pot părea mai în vârstă.

— Poate. Dar Rae e o tipă aspră. Dură ca piatra. Ridică propriul pahar, dar nu-şi desprinse deloc privirea de pe ea. Tu eşti prea blândă. Se vede pe chipul tău.

— Fiindcă acum sunt în pielea mea. Şi încă nu m-am jucat niciodată pe mine însămi în faţa camerei. Se opri pentru o clipă, analizând în gând ideea. Nu cred că m-ar tenta.

— Poate o actriţă vreodată să fie ea însăşi?

Privirea ei se aţinti din nou asupra lui. Booth o privea cu o intensitate pe care majoritatea oamenilor ar fi găsit-o înspăimântătoare. Deşi atracţia se făcu simţită din nou, Ariel îi acceptă privirea ca făcând parte din el.

— Nu ai o părere prea bună despre femei, nu-i aşa?

— Nu. Dintr-un motiv pe care nu stătu să-l analizeze, Booth simţi imboldul de a o testa. Îi ridică o şuviţă de păr. Moale – surprinzător de moale. Eşti o femeie frumoasă, murmură el.

Ariel îşi înclină capul şi îl studie. Ochii lui nu pierduseră nimic din privirea directă. Poate că ar fi simţit plăcere la auzul acelui compliment dacă nu ar fi ştiut că era calculat. Simţi, în schimb, dezamăgire.

— Şi?

Sprâncenele lui se uniră.

— Şi?

— Replica asta duce de obicei la următoarea. Şi, ca scriitor, sunt convinsă că ai câteva replici în mânecă.

Booth îşi lăsă degetele să-i alunece uşor pe gât. Ea simţi forţa mâinii şi neglijenţa relaxată a gestului.

— Care ţi-ar plăcea?

— Aş prefera una sinceră, îi spuse Ariel pe un ton calm. Dar fiindcă nu mi-ai oferi aşa ceva, ce-ar fi să sărim peste toată povestea? Să ştii că personajul tău, Phil, e obtuz, rece şi grosolan. Cred că ţi-ai schiţat foarte bine propria personalitate. Ridică paharul pentru ultima dată şi decise că era păcat că avea o părere atât de proastă despre femei sau, poate, despre oameni în general. Noapte bună, Booth.

Când Ariel se îndepărtă, Booth rămase să o privească din urmă preţ de câteva momente, apoi izbucni în râs. În momentul acela nu îşi dădu seama că era primul râs relaxat de care se bucurase în aproape doi ani. Nici măcar nu-şi dădu seama că râdea de el însuşi.

Nu, nu era Rae a lui, medită el, dar era bună. Era foarte, foarte bună. Avea să-şi amintească de Ariel Kirkwood.

capitolul 2

Booth stătea lângă fereastra largă a biroului lui Marshell şi privea viaţa din New York forfotind pe lângă el. De la înălţimea aceea se simţea rupt de ea şi de suflul şi de energia ce radiau dinspre străzi şi trotuare. Era mulţumit să fie detaşat. Legăturile presupuneau implicare.

Niciuna dintre actriţele care dăduseră probe în ultimele două săptămâni nu se apropiase câtuşi de puţin de ceea ce căuta el. Ştia ce îşi dorea pentru rolul lui Rae – cine ar fi ştiut mai bine?

Când începuse, iniţial, să lucreze la scenariu, o făcuse dintr-un impuls – terapie, medită el cu un zâmbet amar. Mai ieftină decât vizitele la psihiatru şi cu mult mai satisfăcătoare. Nu se aşteptase niciodată să meargă mai departe decât să-l termine, să-şi cureţe gândurile şi să îl arunce într-un sertar. Asta fusese înainte să-şi dea seama că era cel mai bun scenariu pe care îl scrisese vreodată. Poate că furia era o a zecea muză. În orice caz, era în primul şi în primul rând scriitor. Oricât de dureros ar fi fost să se expună pe sine şi greşelile lui în faţa publicului, ar fi fost imposibil să arunce cea mai bună operă a lui într-un sertar. Şi, dacă tot avea să-l transpună în realitate, voia să se asigure că transpunerea era de calitate.

Se aşteptase să-i fie greu să găsească actorul potrivit pentru Phil, personajul care era, în esenţă, el însuşi. Dar acest lucru fusese surprinzător de simplu. Centrul poveştii nu era Phil, ci Rae, o reflexie devastator de precisă a fostei sale soţii, Elizabeth Hunter. O actriţă superbă, o celebritate plină de graţie – o femeie fără urmă de emoţie autentică.

Căsnicia lor începuse cu un vârtej şi se încheiase dezastruos. Booth nu se considera complet lipsit de vină, deşi punea cea mai mare parte a vinei pe seama propriei naivităţi. Crezuse în imaginea ei, se îndrăgostise nebuneşte de perfecţiunea unui chip şi a unui trup. Ar fi putut să-i ierte greşelile, defectele descoperite în scurt timp. Dar nu putea, şi nu avea să-i ierte niciodată faptul că se folosise de el. Şi totuşi, Booth nu era nici pe departe sigur dacă o învinovăţea pe Liz că se folosise de el sau pe el însuşi pentru că se lăsase folosit.

Oricum ar fi fost, căsnicia lor furtunoasă de cinci ani îi oferise materia primă pentru o poveste clară, dură, ce avea să devină un film de televiziune complex. Mai mult, îi crease o neîncredere profundă faţă de femei, în special actriţe. Cu doi ani în urmă, când se ajunsese în sfârşit la despărţire, îşi promisese că nu avea să se mai implice vreodată într-o relaţie cu o femeie care putea juca atât de bine un rol. Sinceritatea, dacă exista cu adevărat, era ceea ce urma să caute când

avea să fie pregătit.

Gândurile i se întoarseră la Ariel. Poate că ocupa un loc central în mintea lui din cauza asemănării de suprafaţă cu Liz, dar nu era sigur. Nu semăna deloc cu ea la manierism, cadenţa vocii sau stilul vestimentar. Iar cel mai mare contrast părea legat de personalitatea ei. Nu se străduise să-l farmece sau să-i capteze atenţia. Dar reuşise şi una, şi cealaltă. Poate că ea se folosise doar de o altă abordare într-un joc vechi.

Chiar dacă nu avusese încredere în atitudinea ei, îi făcuse plăcere lipsa ei de artificii. Râsul uşor, gesturile fireşti, privirea sinceră. Trecuse multă vreme de când o femeie îi rămăsese în gând. Mare păcat, medită Booth, că nu se potrivea pentru rol. L-ar fi prins bine ceva care să-i distragă atenţia. Ştia din instinct că Ariel Kirkwood i-ar fi distras cu siguranţă atenţia.

— Eu tot înclin spre Julie Newman. Chuck Tyler, regizorul, aruncă o fotografie lucioasă, în format mare, pe biroul lui Marshell. Multă stăpânire de sine în faţa camerei, iar prima ei interpretare a fost foarte bună.

Ţinând fotografia într-o mână, Marshell se lăsă pe spate în fotoliul lui adânc de piele. Soarele ce îi cădea din spate se revărsa atât peste fotografia lucioasă, cât şi peste aurul pe care îl purta la ambele mâini.

— Şi are o listă impresionantă de proiecte.

— Nu. Booths nu se mai obosi să se întoarcă, ci rămase să privească traficul. Dintr-un motiv bizar, se imagină pe vasul său din Long Island Sound, ieşind pe mare. Îi lipseşte eleganţa. Prea multă vulnerabilitate.

— Joacă bine, Booth, spuse Marshell, acum cu un ton familiar de nerăbdare.

— Nu e potrivită.

Marshell băgă mâna în buzunar din reflex, căutând trabucurile la care renunţase cu o lună în urmă. Înjură uşor în surdină.

— Şi nu prea mai avem timp şi opţiuni.

Booth ridică nepăsător din umeri. Da, i-ar fi plăcut să fie în larg, gol până la brâu, cu soarele pe spate şi apa atât de albastră încât să-l doară ochii. I-ar fi plăcut să fie singur.

Când sună interfonul de pe birou, Marshell oftă adânc şi se aplecă în faţă să răspundă.

— A sosit domnişoara Kirkwood să dea proba, domnule Marshell.

Cu un mormăit, Marshell deschise portofoliul pe care i-l trimisese agentul lui Ariel, apoi i-l dădu lui Chuck.

— Spune-i să intre.

— Kirkwood, medită Chuck, încruntându-se la reclama în care apărea Ariel. Kirkwood… A, da, am văzut-o vara trecută într-o producţie din afara Broadwayului a spectacolului *Un tramvai numit dorinţă*.

Vag interesat, Booth aruncă o privire peste umăr.

— Stella?

— Blanche, îl corectă Chuck, răsfoind prin lista ei de apariţii.

— Blanche Dubois? Booth râse scurt şi se răsuci pe călcâie. Are vreo cincisprezece sau douăzeci de ani prea puţin pentru rolul ăla.

Chuck se mulţumi să ridice ochii.

— A fost bună, spuse el simplu. Foarte bună. Şi, din câte am auzit, este foarte bună şi în telenovelă. Nu-i cazul să-ţi spun câte dintre vedetele noastre de top au început astfel.

— Nu, nu e. Booth se aşeză neglijent pe braţul unui fotoliu. Dar dacă a rămas la acelaşi rol timp de cinci ani, ori nu e suficient de bună pentru un film mare sau un teatru important, ori e complet lipsită de ambiţie. Fiindcă este actriţă, trebuie să optez pentru prima variantă.

— Ascute-ţi în continuare atitudinea critică, spuse Marshell sec. Îţi prinde bine.

Booth îi aruncă un rânjet rapid – unul dintre acele zâmbete rare ce apăreau şi dispăreau atât de repede încât îl lăsa pe privitor ameţit, fără a şti sigur de ce. Ariel surprinse o clipă din acel zâmbet când intră în încăpere. Contribui în mare măsură la a o convinge să-şi schimbe părerea iniţială despre el. Îi trecu prin gând, aproape la fel de rapid ca rânjetul lui Booth, că poate avea, până la urmă, unele calităţi personale care îl salvau. Era întotdeauna dornică să creadă acest lucru.

— Domnişoară Kirkwood.

Marshell îşi ridică trupul masiv din fotoliu şi îi întinse mâna.

— Domnule Marshell, mă bucur să vă văd din nou. Cercetă rapid din priviri încăperea, oprindu-se doar pentru o clipă asupra lui Booth, care rămase aşezat pe braţul fotoliului. Biroul dumneavoastră e la fel de impresionant precum casa.

Booth aşteptă până îi fu prezentată lui Chuck. Se îmbrăcase foarte simplu, remarcă el. Însă doar aparent, dacă ţineai cont de eşarfele îndrăzneţe pe care le răsucise pe talia rochiei albastre cuminţi. Nuanţe de violet şi smarald şi roz intens. O combinaţie curajoasă şi uluitor de eficientă. Părul îi era desfăcut din nou, dându-i un aer de tinereţe şi libertate care nu s-ar fi potrivit niciodată personajului pe care voia să-l joace. Distrat, scoase o ţigară şi o aprinse.

— Booth. Ariel îi adresă un zâmbet relaxat înainte ca privirea ei să alunece asupra ţigării. Au să te ucidă.

Booth trase din ţigară şi suflă un fir leneş de fum.

— În cele din urmă.

Ariel purta acelaşi parfum neintenţionat sexy pe care îl remarcase şi la petrecere. Booth se întrebă de ce anume i se potrivea, contrastând cu ea în acelaşi timp. Ariel avea un efect fascinant. Părea ceva ce obţinea fără efort.

— Eu am să-ţi dau replica, continuă el, şi se întinse după un exemplar al scenariului. Vom folosi scena confruntării din actul trei. O cunoşti?

Atitudine pur profesională, remarcă Ariel curioasă. Oare se relaxează vreodată? Îşi permite vreodată să se relaxeze? Deşi ea, personal, era rareori tensionată, recunoscu tensiunea din el şi se întrebă de ce era neliniştit.

Propriile ei emoţii, puţine, erau concentrate într-un nod minuscul ce i se agita în mijlocul stomacului. Recunoştea întotdeauna existenţa lor şi ştia că, în loc s-o împiedice, chiar o motivau în cursul probei.

— O cunosc, îi spuse, acceptând un alt exemplar al scenariului.

Booth trase un ultim fum din ţigară, apoi o stinse.

— Vrei o frază introductivă?

— Nu.

Acum palmele îi erau umede. Bun. Ariel ştia că nu era cazul să-şi dorească să fie relaxată când zvâcnirile de emoţie i-ar fi ascuţit simţurile. Inspirând adânc, liniştit, răsfoi paginile scenariului legat până găsi scena corectă. Nu era una simplă. Surprindea exact esenţa personajului – ambiţie egoistă şi sex de gheaţă. Se pregăti sufleteşte.

Booth o privi. Arăta mai degrabă ca o ingenuă inocentă decât ca femeia intrigantă care reprezenta personajul principal feminin, îşi spuse el, şi aproape îi păru rău că nu exista un rol şi pentru ea în film. Apoi ea ridică privirea şi îl ţintui cu un zâmbet rece, indiferent, ce îl ului complet.

— Ai fost întotdeauna un prost, Phil, dar unul plin de succes şi atât de rar plictisitor încât acest aspect nici nu merită pomenit.

Tonul, manierismul, chiar şi expresia ei erau atât de fidele încât Booth nu fu în stare să răspundă. Timp de o clipă uită complet de Ariel, văzând doar personajul şi femeia după care îl modelase. Simţi o tresărire în stomac, nu de atracţie, nici măcar de admiraţie, ci de furie – total neaşteptată şi veninos de reală. Booth nu fu nevoit să citească scenariul pentru a-şi aminti replica.

— Eşti atât de transparentă, Rae. Sunt uimit că ai reuşit să amăgeşti pe cineva să creadă în tine.

Ariel râse cu un sunet intens, făcându-i pe toţi cei trei bărbaţi să simtă un fior de gheaţă pe şira spinării.

— Îmi câştig existenţa amăgind oamenii. Toată lumea vrea iluzii, la fel ai vrut şi tu. Şi asta ai primit.

Întinzându-se leneş, îşi trecu o mână prin păr, apoi îl lăsă să cadă, părul lucindu-i auriu în lumina dimineţii târzii. Era unul dintre gesturile tipice ale lui Liz Hunter.

— M-am folosit de talentul meu de actriţă ca să scap din orăşelul acela mizerabil şi mort din Missouri în care am avut ghinionul să mă nasc, şi am reuşit să ajung direct printre cei mai buni. Tu m-ai ajutat

mult. Se apropie de el, păstrând pe buze zâmbetul mic, rece, care i se reflecta în priviri. Cu un gest elocvent, îşi trecu uşor mâna peste obrazul lui. Iar tu ai fost recompensat. Foarte, foarte bine.

Phil o prinse de braţ şi îi împinse mâna. Ariel se mulţumi să ridice o sprânceană, uimită de violenţa gestului.

— Mai devreme sau mai târziu ai să calci strâmb, o ameninţă el.

Ea îşi înclină uşor capul şi rosti foarte încet.

— Iubitule, eu nu calc strâmb niciodată.

Încet, Booth se ridică. Expresia de pe chipul lui ar fi putut face să tremure orice femeie, ar fi determinat orice femeie să încerce vreun gest defensiv. Ariel doar ridică privirea spre el cu aceeaşi expresie de amuzament rece. El fu cel care avu nevoie să se forţeze să se calmeze.

— Foarte bine, Ariel Kirkwood.

Booth aruncă scenariul deoparte. Ariel rânji, căci instinctul îi spunea că obţinuse victoria. Când expiră adânc, aproape o putu simţi pe Rae scurgându-se din ea.

— Mulţumesc. E un rol uriaş, adăugă ea, simţindu-şi nodul din stomac dispărând. Un rol cu adevărat uriaş.

— Ţi-ai făcut temele, murmură Marshell din spatele biroului său.

Fiindcă o cunoştea pe Elizabeth Hunter, proba de cinci minute a lui Ariel îi stârnise disconfortul şi îl impresionase. Şi îl cunoştea pe Booth. Avea prea puţine îndoieli despre ce simţea cel care o crease pe Rae.

— Vei fi disponibilă pentru o a doua întâlnire?

— Bineînţeles.

— V-am văzut ca Blanche Dubois, domnişoară Kirkwood, interveni Chuck. Am fost foarte impresionat atunci, ca şi acum.

Ariel îi adresă scurt un zâmbet neafectat, deşi ştia că Booth încă o fixa cu privirea. Dacă era emoţionat, îşi spuse ea, proba decursese chiar mai bine decât sperase.

— A fost cea mai mare provocare pentru mine, până în momentul de faţă. Voia să iasă, să se plimbe, să inspire aerul şi să savureze victoria aproape sigură cât încă mai putea. Ei bine, vă mulţumesc. Îşi dădu la o parte părul de pe umeri şi îi examină din nou pe cei trei bărbaţi. Aştept cu nerăbdare să mă contactaţi.

Ariel porni spre lift, fără a îndrăzni să creadă că avea dreptate, dar temându-se şi mai tare să nu se fi înşelat. Până în acel moment nu-şi permisese să reflecteze îndelung cât de mult îşi dorea acel rol şi ce anume ar fi putut însemna pentru viaţa ei. Nu era lipsită de ambiţie, dar alesese actoria şi se ţinuse de ea de dragul activităţii propriu-zise. Şi a provocărilor presupuse. Şansa de a juca rolul lui Rae i-ar fi oferit toate aceste lucruri pe tavă. Când intră în lift, palmele îi erau uscate, iar inima îi bubuia. Nu îl auzi pe Booth apropiindu-se.

— Aş vrea să discut cu tine.

Intră în lift şi apăsă butonul spre parter.

— Bine. Oftă prelung, sprijinindu-se cu spatele de peretele liftului. Doamne, mă bucur că am terminat cu asta. Sunt lihnită. Nimic nu-mi stârneşte apetitul mai tare decât probele.

Booth încercă să găsească o legătură între femeia care îi zâmbea cu o privire caldă şi plină de viaţă şi femeia cu care tocmai avusese un schimb de replici. Nu reuşi. Era o actriţă mai bună decât estimase el iniţial şi, prin urmare, mai periculoasă.

— Te-ai descurcat excelent la probă.

Ea îl privi curioasă.

— De ce mă simt ca şi cum aş fi fost insultată?

După ce se deschiseră uşile, Booth rămase pe loc o clipă, apoi aprobă din cap.

— Cred că ţi-am spus deja că eşti perspicace.

Tocurile ei subţiri ţăcăniră pe gresie când traversă holul alături de el. Booth observă câteva persoane întorcând capul după ea, atât bărbaţi, cât şi femei. Ea fie nu remarcă, fie nu îi băgă în seamă.

— De ce joci în seriale de consum?

Ariel îi aruncă o privire piezişă înainte de a porni spre nord.

— Fiindcă e un rol bun într-un serial bine scris şi captivant. Asta în primul rând. În al doilea rând, am de lucru constant. Când nu au de lucru la un film actorii ajung să fie chelneri, să spele maşini, să vândă aparate de prăjit pâine şi, în general, să fie deprimaţi. Chiar dacă nu m-ar deranja prea tare primele trei perspective, pe a patra o detest. Ai văzut vreun episod din serial?

— Nu.

— Atunci n-ar trebui să strâmbi din nas. Se opri lângă un vânzător stradal şi inspiră mirosul covrigilor calzi. Vrei unul?

— Nu, răspunse Booth din nou şi îşi îndesă mâinile în buzunare.

Sexualitate, senzualitate – ambele păreau să se reverse din ea când se opri lângă taraba de covrigi, aflată pe un trotuar aglomerat.

Booth continuă să o privească în vreme ce ea luă o îmbucătură generoasă din covrig.

— Aş putea trăi doar cu aşa ceva, îi spuse ea cu gura plină şi râzând din priviri. O nutriţie sănătoasă e ceva foarte admirabil şi greu de realizat în viaţă. Îmi place s-o ignor timp îndelungat. Hai să ne plimbăm, îi sugeră. Trebuie să fac asta când sunt în priză. Tu ce faci?

— Când?

— Când eşti în priză, îi explică Ariel.

— Scriu.

Îşi potrivi pasul cu mersul ei legănat şi relaxat, înghiţiţi de îmbulzeala pietonilor grăbiţi.

— Iar când nu eşti în priză, scrii, adăugă Ariel, muşcând din nou din covrig. Întotdeauna ai fost atât de serios?

— E ceva ce îmi dă de lucru în mod constant, replică el, iar ea râse.

— Eşti foarte isteţ. Nu credeam că o să-mi placi, dar ai un simţ al umorului prudent, destul de bine dezvoltat. Ariel se opri lângă un alt vânzător şi cumpără un buchet de violete de primăvară. Închise ochii şi inspiră adânc. Minunat, murmură. Întotdeauna am impresia că primăvara e cea mai frumoasă, până vine vara. Apoi mă îndrăgostesc de căldură, până în toamnă. Apoi toamna e cea mai frumoasă până vine iama. Râzând, îl privi în ochi pe deasupra florilor. Şi am tendinţa şi să vorbesc în neştire când sunt în priză.

Când lăsă jos florile, Booth o prinse de încheietură, nu cu aceeaşi violenţă cum o făcuse în timpul probei, dar cu aceeaşi intensitate.

— Cine eşti? o întrebă. Cine naiba eşti?

Zâmbetul ei păli, dar nu se dădu în spate.

— Ariel Kirkwood. Pot fi multe persoane când sunt pe scenă sau în faţa camerei, dar când se termină, asta sunt. Asta e tot ce sunt. Cauţi complicaţii?

— Nu trebuie să le caut – întotdeauna există.

— Ciudat, eu rareori mă lovesc de ele. Îl privi, studiindu-l cu ochi sinceri. Lui Booth nu îi plăcu fiorul pe care i-l stârni. Vino cu mine, îl invită, apoi îl prinse de mână înainte ca el să apuce să se împotrivească.

— Unde?

Ariel îşi dădu capul pe spate şi arătă spre verticalitatea impresionantă a clădirii Empire State Building.

— Până sus. Râzând, îl trase înăuntru. Cât se poate de sus.

Booth privi în jur nerăbdător în vreme ce ea cumpără bilete pentru terasa deschisă publicului.

— De ce?

— Trebuie să existe întotdeauna un motiv? Prinse violetele în eşarfele împletite pe talia ei, apoi îşi strecură braţul pe sub al lui. Îmi plac la nebunie astfel de lucruri. Ellis Island, feribotul din Staten Island, Central Park. Ce rost are să locuieşti în New York dacă nu te bucuri de el? Când ai făcut ultima dată asta?

Umărul ei se lipi de braţul lui când se înghesuiră într-un lift.

— Cred că aveam zece ani.

Chiar şi printre trupurile lipite de ei şi în mirosurile ce se amestecau, Booth îi simţi parfumul, sălbatic şi dulce.

— Oh. Ariel ridică privirea spre el, râzând. Te-ai maturizat. Păcat.

Booth nu spuse nimic timp de o clipă, studiind-o. Părea să râdă în permanenţă – de el sau de vreo glumă doar a ei pe care nu ţinea s-o împărtăşească. Chiar era atât de împăcată cu ea însăşi şi cu viaţa ei? Era oare cineva? Apoi întrebă.

— Nu e valabil pentru toţi?

— Bineînţeles că nu. Toţi înaintăm în vârstă, dar restul e o alegere personală.

Ieşiră grămadă dintr-un lift şi urcară într-un altul ce avea să-i ducă până la ultimul nivel.

Era un bărbat de care se putea bucura, medită Ariel stând lângă Booth. Putea savura acea latură serioasă a lui, cu preocupări intelectuale, şi umorul sec, aproape involuntar. Însă trebuia să se gândească la rolul din film. Ariel trebuia să fie foarte atentă să ţină separate sentimentele faţă de unul şi de celălalt. Pe de altă parte, nu fusese niciodată genul căreia să-i fie greu să separe femeia de actriţă.

Deocamdată proba se încheiase şi avea după-amiaza liberă. Era binedispusă şi era însoţită de un bărbat pe care ar fi fost fascinant să-l exploreze. Ziua nu prea avea cum să devină mai bună.

Tarabele de suvenire erau înconjurate de oameni – diverse ţări, diverse voci. Ariel decise să cumpere ceva prostesc la plecare. Îl surprinse pe Booth privind în jurul lui cu ochii uşor îngustaţi. Un observator, îşi spuse, aprobând discret din cap. Şi ea era observatoare, deşi la un alt nivel, poate. El avea să disece, să analizeze şi să claseze totul. Ea doar savura ceea ce vedea.

— Hai afară, îl invită ea, luându-l de mână după cum îi stătea în fire. E minunat. Deschizând uşa grea, Ariel întâmpină râzând prima rafală de vânt. Cu mâna încă strânsă ferm peste cea a lui Booth, se apropie în grabă de zid pentru a privi New Yorkul.

Nu îl privea niciodată ca pe o machetă de jucărie, aşa cum îl vedeau mulţi de la acea înălţime, ci ca pe ceva suficient de real cât să poată fi atins şi să-i simtă parfumul de la orice distanţă. Îi stârnea fără greş entuziasmul şi o fascina. Ariel rareori cerea mai mult de la ceva sau cineva. Când era acolo simţea întotdeauna că poate realiza orice trebuia realizat.

— Îmi plac mult înălţimile. Se aplecă în faţă cât de mult putea şi simţi curentul nebun de aer învolburându-se în jurul ei. Înălţimile ameţitoare. Şi vântul. Dacă aş putea, aş veni aici în fiecare zi. Nu mă satur niciodată.

Deşi era în mod normal un gest de intimitate de care s-ar fi ferit, Booth îşi lăsă mâna într-a ei. Pielea ei era netedă şi moale; chipul îi era îmbujorat în aerul răcoros, iar părul îi flutura sălbatic. Ochii, îşi spuse el, ochii erau prea plini de viaţă, prea plini cu de toate. O femeie ca ea ar fi impus emoţii spectaculoase oricărui om pe care l-ar fi atins. Fiorul pe care îl simţi fu mai greu de înăbuşit de data aceasta. Atent, îşi desprinse mâna dintr-a ei şi o lăsă să cadă.

— De ce nu la World Trade Center? o întrebă, lăsându-şi privirea să alunece peste insula pe care trăia.

Ariel clătină din cap.

— Nu are aceeaşi atmosferă ca aici, nimic altceva nu are. Întocmai cum există un singur Turn Eiffel, un singur Grand Canyon şi un singur Olivier. Nu se obosi să-şi dea părul la o parte de pe faţă când se uită la

el. Toţi sunt spectaculoşi şi unici. Ţie ce-ţi place, Booth?

O familie trecu pe lângă ei râzând, mama ţinându-şi fustele, tatăl purtând în braţe un copil mic. Booth îi urmări oprindu-se în apropiere şi privind peste zid.

— În ce sens?

— În orice sens, îi spuse Ariel. Dacă ai fi putut petrece ziua de azi făcând orice, după pofta inimii, ce-ai fi făcut?

— Aş fi ieşit în larg, spuse el, amintindu-şi momentul din biroul lui Marshell. Aş fi plutit pe sunete.

Interesul sclipi în ochii ei, la fel cum părea să-i sclipească orice emoţie sau gând.

— Ai o barcă?

— Da. Nu prea am timp pentru ea.

„Nu prea îţi faci timp pentru ea", îl corectă ea în gând.

— O activitate solitară. E admirabil. Se întoarse, sprijinindu-se cu spatele de zid pentru a privi oamenii care se învârteau pe terasă. Vântul îi lipi rochia de trup, dezvăluind zvelteţea şi eleganţa feminină. Nu-mi place prea des să fiu solitară, murmură ea. Am nevoie de oameni, de contacte, de contraste. Nu trebuie să-i cunosc. Îmi place doar să ştiu că sunt acolo.

— De-asta eşti actriţă? Stăteau faţă în faţă acum, cu trupurile relaxate şi apropiate – ca şi cum ar fi fost prieteni. Lui Booth i se păru ciudat, dar nu simţi nevoia să se îndepărteze. Ca să poţi avea un public?

Expresia ei deveni gânditoare, dar când zâmbi, surâsul ei era distins.

— Eşti un om foarte cinic.

— E a doua oară azi când mi se spune asta.

— E în regulă. Probabil îţi prinde bine la scris. Da, joc de dragul unui public, continuă ea. Nu am să-mi neg propriul orgoliu, dar cred că joc pentru mine însămi, în primul rând. Ridică faţa pentru a lăsa vântul să i-o mângâie. E o profesie minunată. Cum altfel poţi fi atâtea persoane? Prinţesă, haimana, victimă, ratată. Tu scrii pentru a fi citit, dar nu scrii în primul rând pentru a te exprima?

— Ba da.

Simţi ceva ciudat, o senzaţie pe care aproape nu o recunoscu – o destindere a muşchilor, o lejeritate a gândurilor. Îi luă o clipă până să-şi dea seama că se relaxa şi doar o secundă în plus pentru a se da înapoi. Când te relaxai, ajungeai să te arzi. Asta ştia sigur.

— Pe de altă parte, scriitorii au orgolii care aproape ar putea rivaliza cu cele ale actorilor.

Ariel scoase un sunet ce aducea a oftat.

— Chiar ţi-a făcut viaţa un iad, nu-i aşa?

Ochii lui îngheţară, iar vocea i se răci.

— Asta nu te priveşte câtuşi de puţin.

— Te înşeli. Deşi simţi o împunsătură de regret când îi observă retragerea, Ariel continuă. Dacă voi juca rolul lui Rae, mă priveşte cât se poate de mult. Booth… îşi puse o mână pe braţul lui, dorindu-şi să-l înţeleagă suficient de bine cât să poată trece de zidul de rezervă şi de valurile de amărăciune. Dacă ai fi vrut ca această parte a vieţii tale să rămână privată, nu ai fi pus-o pe hârtie.

— E o poveste, spuse el sec. Nu mă expun în vitrină.

— De cele mai multe ori nu o faci, consimţi ea. Am simţit întotdeauna o oarecare detaşare în textele tale, chiar dacă sunt întotdeauna excelente. Şi pentru cineva cu succesul tău, ai rămas destul de discret, chiar şi în perioada cât ai fost căsătorit cu Liz Hunter. Dar ai lăsat ceva să-ţi scape în scenariul ăsta. E prea târziu să dai înapoi acum.

— Am scris o poveste despre doi oameni care sunt complet nepotriviţi unul pentru celălalt, care s-au folosit unul de celălalt. Bărbatul e puţin cam idealist şi suficient de naiv cât să se îndrăgostească de un chip superb. Până la sfârşitul poveştii află că aparenţele înseamnă prea puţin şi că încrederea şi loialitatea sunt iluzii. Femeia e rece, ambiţioasă şi talentată, dar nu va fi niciodată satisfăcută de propriile talente. E un vampir în sensul strict al cuvântului, şi îl epuizează complet. Poate că există asemănări între poveste şi realitate, dar viaţa mea rămâne viaţa mea.

— Trecerea interzisă. Ariel se întoarse să privească în jos, spre lumea pe care o înţelegea. În regulă, am văzut semnele de avertizare.

Ascultă zgomotul vântului, sunetul vocilor. Cineva mirosea puternic a parfum ieftin. O pungă goală de chipsuri de cartofi se rostogoli foşnind pe beton. Nu sunt foarte bună ca femeie de afaceri.

— Nu o să-mi cer iertare pentru stilul meu de viaţă sau pentru personalitatea mea, dar am să mă străduiesc să păstrez conversaţiile noastre la un nivel foarte profesional.

Inspiră adânc şi se întoarse spre el. O parte din căldură îi dispăruse din priviri, iar Booth simţi o clipă de regret.

— Sunt o actriţă bună, o artistă excelentă. Am ştiut din prima clipă în care am văzut scenariul că pot juca rolul lui Rae. Şi sunt suficient de deşteaptă să-mi dau seama cât de bine a decurs proba mea.

— Nu, nu eşti naivă. Chiar şi cu sentimentul de regret, Booth se simţea mai confortabil punând această distanţă între ei. O înţelegea acum – o actriţă în căutarea rolului de cotitură. N-aş fi crezut că eşti ceea ce caut – nu până azi după-amiază. Nimeni nu a reuşit nici măcar să se apropie de esenţa personajului aşa cum ai făcut-o tu.

Ariel simţi că i se usucă gâtul şi că inima începe brusc să-i bubuie.

— Şi? reuşi să spună.

— Şi vreau să vii din nou să dai probă cu Jack Rohrer. El a primit

rolul lui Phil. Dacă vă potriviţi, primeşti rolul.

Ariel inspiră adânc. Se sprijini de sticla groasă a observatorului şi încercă să reacţioneze calm. Îi spusese că avea să păstreze o atitudine profesională. Imposibil, îşi dădu seama, simţind valul de plăcere clocotind în ea. Pur şi simplu nu avea rost să încerce. Râzând zgomotos, îşi aruncă braţele în jurul gâtului lui şi rămase agăţată de el. Atingerea era vitală, nevoia de a împărtăşi sentimentul era esenţială.

Ariel Kirkwood – visătoarea slăbănoagă de pe West 185th Street – avea să joace într-un scenariu al lui DeWitt, într-un film produs de P.B. Marshell, făcând echipă cu Jack Rohrer. Oare viaţa avea să înceteze vreodată să o uluiască? Încă agăţată de Booth, Ariel speră din tot sufletul să nu fie cazul. Mâinile lui îi coborâseră pe talie din reflex, dar le lăsă acolo, în vreme ce râsul ei îi încălzi urechea. I se păru ciudat că momentul îi evocă puternic două lucruri – plăcerea neţărmurită a tinerei sale nepoate când îi oferise o sofisticată casă pentru păpuşi, cu ocazia unui Crăciun, şi prima dată când ţinuse în braţe o femeie. Simţea acea moliciune – acea forţă şi abandonare unice care nu se regăseau decât în corpul unei femei. Simţea şi acea plăcere copilărească – însoţită de inocenţa specifică doar celor mici.

Booth ar fi putut s-o îmbrăţişeze. Simţi impulsul de a o face, doar pentru a ţine în braţe ceva moale şi blând şi fără umbre. Se potrivea atât de bine lângă corpul lui. Curba obrazului ei lipit de al lui, alinierea dintre trupurile lor. Se potrivea prea bine, aşa că rămase complet nemişcat şi nu o trase mai aproape.

Ariel simţi ceva străbătând plăcerea şi încântarea ei. Booth mirosea a săpun – solid – aşa cum părea şi corpul lui. Nu avea nimic relaxat, nimic lejer. Era doar un ghem de intensitate şi intelect. Se simţi atrasă de forţa lui, de rezerva lui. Era un bărbat pe care te-ai fi putut baza să te ajute, chiar dacă fără tragere de inimă, dacă se întâmpla să cazi. Care ţi-ar fi impus să ţii pasul cu el şi care ar fi avut pretenţia să i se permită exact atâta spaţiu cât îşi dorea, atunci când şi-l dorea. Era un bărbat care ar fi trebuit negreşit evitat de o femeie care trăia pe baza emoţiilor şi a simţurilor ei. Îşi dori aproape cu disperare ca braţele lui să se strângă în jurul ei, deşi ştia că nu aveau s-o facă.

Ariel se retrase, dar îşi păstră faţa aproape de a lui, pentru a-şi face o idee despre cum ar fi fost ca gura aceea serioasă, ce nu zâmbea, să se lipească de a ei. I se tăie respiraţia, iar privirea îi trădă atracţia şi surpriza pe care i le provocase.

— Îmi cer scuze, spuse ea încet. Manifestările fizice sunt o reacţie firească pentru mine. Am impresia însă că ţie nu-ţi plac.

Mai existase vreodată o femeie pe care să-şi dorească mai mult s-o sărute? Aproape, aproape că îi simţea gustul gurii, la doar câţiva centimetri distanţă de a lui. Mai-mai că îi putea simţi textura gurii

lipită de a lui. Când vorbi, fu pe un ton indiferent, cu o expresie distantă în ochi.

— Toate la timpul şi la locul lor.

Ariel expiră prelung şi decise că intrase singură într-o situaţie vulnerabilă.

— Eşti un bărbat aspru, Booth DeWitt, murmură ea.

— Sunt un realist, Ariel.

Scoase o ţigară, făcând mâinile căuş în jurul brichetei pentru a proteja flacăra de vânt, surprins să constate că îi tremurau uşor.

— Ceea ce e foarte greu.

Cu un efort de voinţă, Ariel se relaxă – muşchii umerilor, abdomenul, mâinile. O clipă de conştientizare nu însemna neapărat o problemă. Mai simţise acest lucru şi în trecut; era o binecuvântare şi un blestem pentru o femeie ca ea. Ariel nu înţelegea indiferenţa faţă de oameni sau de lucruri. Tot ceea ce vedeai, atingeai, auzeai declanşa o emoţie oarecare.

— Dar după ce reuşeşti, nu mai scapi. Simţindu-se mai în largul ei, îi zâmbi. O să-mi facă plăcere să lucrez cu tine, Booth, deşi ştiu că nu va fi floare la ureche. Am să dau tot ce-i mai bun din mine pentru scenariul tău şi amândoi vom avea de câştigat din asta.

Booth încuviinţă din cap şi fumul se ridică, apoi se dispersă.

— Nu accept decât excelenţa.

— Bine, n-ai să fii dezamăgit.

Pentru ea era firesc contactul fizic cu alţi oameni, să-i atingă, să adauge ceva personal. Dar îşi luase porţia de respingere pe ziua respectivă.

— Bun.

Râzând, Ariel clătină din cap.

— Eşti atrăgător, Booth. Habar n-am de ce, fiindcă nu cred că eşti o persoană foarte plăcută.

Booth suflă un alt fuior de fum şi o privi leneş.

— Nu sunt, consimţi el.

— În orice caz, ne vom oferi reciproc ceea ce ne trebuie din punct de vedere profesional.

Fiindcă rareori rezista impulsurilor de orice fel, Ariel îl sărută pe obraz şi îi dădu buchetul de violete, apoi se îndepărtă. Booth rămase bătut de vânt deasupra New Yorkului, cu o mână de flori de primăvară, privind lung în urma ei.

capitolul 3

Booth îşi petrecuse cea mai mare parte a vieţii profesionale pe platourile de filmare şi în preajma lor – saloane din secolul optsprezece, dormitoare din secolul douăzeci, baruri şi restaurante şi magazine universale. Nave spaţiale şi cabane de lemn. Cu recuzită, fundaluri şi ingeniozitate se putea crea orice.

În fond, toate platourile erau la fel – tehnicieni, lumini, camere, estacade, kilometri întregi de cabluri. Era o industrie a iluziilor şi a imaginilor. Ceea ce părea strălucitor pentru lumea de afară era, de fapt, doar rodul unei profesii, adesea una solicitantă şi obositoare. Ore târzii, întârzieri lungi, lumini ce transformau un studio într-un furnal, cafea amară.

Încă de la debutul carierei nu se mulţumise niciodată să rămână izolat cu maşina lui de scris şi ideile lui. Insistase încă de la primul lui scenariu să se implice în produsul final. Înţelegea aspectele practice şi cele creative legate de alegerea unghiului potrivit de filmare, a iluminării corecte. Îi trezea latura realistă din el. Cu toate acestea, era capabil să vadă platoul şi oamenii, ignorând echipamentele sufocante. Să privească precum un outsider, să vadă ca un spectator. Acest lucru stârnea în el visătorul pe care îl ţinea în permanenţă sub un control strict.

Booth nu era sigur de ce anume venise să vadă platoul de filmare al serialului *Vieți şi iubiri*. Ştia că scenariul la care lucra în acel moment ajunsese la un punct mort şi că voia s-o revadă pe Ariel. Poate de vină era parfumul violetelor ce adia mereu spre el în timp ce încerca să lucreze. De două ori dăduse să le arunce… dar nu fusese în stare. O parte din el, ascunsă adânc şi îndelung reprimată, avea nevoie de astfel de lucruri, oricât de mult i-ar fi displăcut să recunoască.

Aşadar venise s-o vadă pe Ariel, spunându-şi că voia doar s-o vadă lucrând înainte de a se angaja să-i ofere rolul lui Rae. Era ceva logic, practic. Era un impuls căruia încercase din greu să i se împotrivească.

Ariel era aşezată la masa de bucătărie cu picioarele goale sprijinite pe un scaun, în vreme ce Jack Shapiro, care juca rolul lui Griff Martin, iubitul Amandei din facultate, era aplecat asupra unei mâini de cărţi, jucând solitaire. Într-o altă parte a platoului, părinţii ei din serial discutau despre fiica lor. După ce terminau, ea şi Jack aveau să-şi filmeze scena lor.

— Şase de negru pe şaptele de roşu, murmură ea, făcându-l pe Jack să-i arunce o privire întunecată.

— Solitaire, îi aminti el. Se joacă de unul singur.

— E un joc antisocial.

— Tu consideri şi căştile pentru muzică antisociale.

— Chiar aşa sunt.

Zâmbind dulce, mută singură cartea de şase.

— De ce nu faci o vizită la Comitetul pentru Salvarea Mamiferelor Şchioape? Probabil vor dori să te invite la următorul lor eveniment oficial.

Momentul nu era tocmai potrivit, decise ea, pentru a-i cere să contribuie la fondul Case pentru Pisici, de care se ocupa în acel moment:

— Nu face pe deşteptul, îi spuse ea blând. Se presupune că mă adori.

— Ar fi trebuit să-mi fac un control la cap după ce mi-ai dat papucii în favoarea lui Cameron.

— E vina ta că nu mi-ai explicat ce căutai singur în acea cameră de hotel cu Vikki.

Jack pufni şi întoarse o altă carte.

— Ar fi trebuit să ai încredere în mine. Bărbaţii sunt orgolioşi.

— Acum sunt prinsă într-o căsătorie dezastruoasă şi s-ar putea să fiu însărcinată.

Ridicând privirea, el rânji.

— E grozav pentru audienţă. Le-ai văzut pe cele afişate pe săptămâna asta? Au crescut cu un punct.

Ariel se sprijini cu coatele pe masă.

— Stai să vezi când încep să se încingă din nou lucrurile între Amanda şi Griff. Puse un zece de negru pe valetul de roşu. Vor sfârâi, vor scoate scântei, vor arde mocnit.

Jack o lovi peste mână.

— Te pricepi bine să întreţii un foc mocnit. Nereuşind să se abţină, îi zâmbi obraznic. Nu te-am mai sărutat de şase luni.

— Atunci când ţi se va oferi ocazia, băiete, profită de ea. Amanda nu se lasă manipulată.

Ridicându-se, se îndepărtă pentru a-şi verifica pentru ultima dată machiajul.

Platoul reprezentând spitalul fusese deja pregătit pentru scurta, dar intensa întâlnire dintre foştii iubiţi, Amanda şi Griff. Câteva umbre subtile de culoare întunecată îi fură aplicate sub ochi pentru a da impresia unei nopţi nedormite. Restul machiajului o făcu să pară puţin palidă.

Când camerele începură să filmeze, Amanda se afla în biroul ei, răsfoind fişele pacienţilor. Părea foarte calmă, foarte stăpână pe sine. Expresia ei era complet senină. Brusc, trânti sertarul la loc şi, răsucindu-se pe călcâie, începu să se învârtă prin încăpere. După editare, scena avea să o prezinte amintindu-şi momentul în care îi descoperise pe soţul şi pe sora ei. Amanda luă o ceaşcă de porţelan de

pe birou şi o izbi de perete. Cu dosul palmei lipit peste gură, se uită ţintă la cioburi. Când cineva bătu la uşa biroului, mâinile i se strânseră în pumni şi făcu un efort vizibil să se controleze. Cu mişcări atente, ocoli biroul şi se aşeză.

— Intră.

Camera îl aduse în prim-plan pe Jack în rolul doctorului Griff Martin – arătând ca un bărbat aspru şi dintr-o bucată, şi cu un temperament pe măsură –, primul iubit al Amandei şi singurul până la căsătoria ei. Ariel ştia că regizorul avea să introducă ulterior o scenă cu reacţia ei, dar în acel moment, când camerele urmăreau intrarea lui Jack, ea îşi schimonosi faţa şi scoase limba. Jack îi adresă una dintre privirile insistente specifice personajului său, menite să provoace palpitaţii în inimile femeilor.

— Amanda, ai o clipă?

Când camera se concentră din nou asupra ei, chipul îi redeveni calm, după cum impunea rolul, cu doar o umbră de tensiune răzbătând din spatele seninătăţii.

— Desigur, Griff.

Trădându-şi cu subtilitate emoţiile, îşi prinse mâinile strâns pe birou.

— Am o pacientă bătută de soţ, începu el, cu tonul sacadat, aproape posac al personajului. Atât Amanda, cât şi câteva milioane de femei găsiseră acest stil al său, de diamant brut, irezistibil. Am nevoie de ajutorul tău.

Jucară scena, pregătind terenul pentru o poveste ce avea să-i readucă împreună în repetate rânduri pe parcursul următoarelor câteva săptămâni, făcând să se acumuleze tensiunea sexuală. Când camera trecu pentru scurt timp în spatele lui Jack, acesta o privi cruciş pe Ariel şi îi rânji arătându-şi dinţii. Când se întoarse spre dulapul cu fişele pacienţilor, ea avu grijă să-l calce pe picior. Niciunul dintre ei nu pierdu ritmul scenei.

— Pari obosită. Interpretându-l pe Griff, Jack dădu să o atingă pe umăr, apoi se stăpâni. Frustrarea i se citi în priviri. E totul în regulă?

Amanda se întoarse şi îi adresă o privire tulburătoare, profundă. Gura i se deschise cu un tremurat, apoi se închise din nou. Încet, se întoarse spre dulapul cu fişe şi, calmă, închise sertarul.

— Totul e în regulă. Am mult de lucru în momentul de faţă. Şi mă aşteaptă un pacient peste câteva minute.

— Eu plec, atunci. Porni spre uşă şi se opri. Cu mâna pe clanţă, o privi. Mandy…

Amanda rămase cu spatele spre el. Camera aduse în prim-plan chipul ei, cu ochii închişi şi chinuindu-se să-şi păstreze stăpânirea de sine.

— Am să-ţi consult mâine pacienta, Griff.

Vocea îi trădă un tremurat aproape imperceptibil.

Griff aşteptă preţ de cinci secunde.

— Da, bine.

Când auzi uşa închizându-se, Amanda îşi apăsă mâinile pe faţă.

— Tăiaţi.

— Ţi-o plătesc eu pentru asta, spuse Jack, deschizând din nou uşa biroului de pe platou. Cred că mi-ai rupt unul dintre degetele de la picior.

Ariel flutură din gene spre el.

— Eşti aşa un plângăcios.

— În regulă, copii, spuse regizorul blând. Să filmăm cadrele de reacţie.

Cuminte, Ariel trecu din nou în spatele biroului Amandei. În acea clipă îl observă pe Booth. Pe chipul ei se citiră surpriza şi plăcerea, deşi expresia lui nu era foarte cordială. Se încrunta spre ea, cu braţele încrucişate peste un pulover negru fără pretenţii. Nu îi răspunse când ea îi zâmbi, după cum se şi aşteptase. Booth DeWitt nu era genul de bărbat care să zâmbească frecvent sau din orice. Ariel se încăpăţână cu atât mai mult să-l facă să zâmbească.

Se gândise la el – surprinzător de frecvent. În acel moment avea destule pe cap, atât din punct de vedere personal, cât şi profesional, dar se trezise punându-şi întrebări legate de Booth DeWitt şi de ceea ce se petrecea dincolo de acel exterior distant. Văzuse câteva scântei din ceva cald, ceva ce putea fi abordat. Pentru Ariel era suficient cât s-o facă să sape mai departe.

Şi simţise şi acea forţă de atracţie – atracţie pe care şi-o amintea cu o claritate perfectă. Voia s-o simtă din nou, s-o savureze, s-o înţeleagă.

Termină de înregistrat şi îi rămase o oră până când ea şi Stella aveau să joace scena de confruntare din sufrageria familiei Lane.

— Jerry, am găsit o pisicuţă pentru fiica ta, îi spuse unuia dintre tehnicieni, ridicându-se. E o tărcată mică, pot s-o aduc vineri.

— Iar ai fost la adăpost, spuse Jack oftând.

Ignorându-l, Ariel trecu peste un cablu şi se apropie de Booth.

— Bună, vrei nişte cafea?

— Bine.

— Am o cafetieră în cabină. Chestia care se vinde la cantină e o adevărată otravă. Porni înainte, fără a se obosi să-l întrebe de ce venise. Uşa era deschisă, aşa cum o lăsa de obicei. Intrând, porni direct spre cafetieră. Va trebui să te descurci cu laptele praf.

— E bună neagră.

Cabina ei era un haos. Haine, reviste, broşuri erau aruncate peste tot unde era loc. Măsuţa ei de toaletă era plină de borcănele şi sticluţe şi fotografii înrămate cu membri ai distribuţiei. Mirosea a flori proaspete, produse de machiaj şi de praf.

Pe perete se afla un calendar oprit la februarie, deşi era deja mijlocul lui aprilie. Un ceas electric stătea scos din priză şi arăta 7.05. Booth număra şapte pantofi pe podea.

În mijlocul a toate acestea stătea Ariel, într-un costum de mătase naturală de culoarea piersicii, cu părul blond-deschis strălucind într-un nod sofisticat. Mirosea aşa cum ar fi trebuit să miroasă o femeie în asfinţit – un parfum moale, cu o notă de anticipaţie. Când cafeaua începu să picure, Ariel se întoarse spre el.

— Mă bucur să te văd din nou.

Simplitatea afirmaţiei aproape îl făcu pe Booth să o creadă. Prudent, rămase la jumătate de cameră depărtare de ea, privind-o.

— Înregistrarea a fost interesantă. Eşti chiar foarte bună, Ariel. Ai realizat la maximum potenţialul acelei scene de cinci minute.

Din nou, ea se simţi mai mult criticată decât flatată.

— E important într-un astfel de serial. Lucrezi pe felii mici. Unii vin pe platou doar de câteva ori pe săptămână. Mai sunt şi unii care vin când au chef. Nu poţi decât să speri că vei pune mâna pe ei.

— Personajul tău. Îi studie costumul, aprobând stilul discret. Aş spune că e o femeie cu o puternică stăpânire de sine în domeniul profesional, care trece în prezent printr-o criză personală. Şi exista foarte multă tensiune sexuală reciprocă între ea şi tânărul doctor.

— Foarte bine. Cu un zâmbet, Ariel luă două căni desperecheate. Ai surprins corect esenţa. Vrei nişte bomboane M&M? Am o rezervă în sertar.

— Nu. Întotdeauna te prosteşti pe platou când nu apari în cadru?

Ariel îşi amestecă lapte praf în cafea, adăugă o lingură mare de zahăr, apoi îi întinse lui Booth cana lui.

— Eu şi Jack facem mereu concurs care îl poate face pe celălalt să-şi greşească replicile. De fapt, ne face mai alerţi şi reduce nivelul de tensiune. Cu un gest neglijent, luă revistele de pe un scaun şi le puse vraf pe podea. Stai jos.

— Câte pagini de dialoguri trebuie să înveţi pe săptămână?

— Depinde, spuse ea şi sorbi din cafea. Înregistrăm cam optzeci şi cinci de pagini de scenariu pe zi, acum că am ajuns la o oră. În unele zile am, poate, douăzeci sau treizeci în care e implicat personajul meu. Dar în general filmez cam trei zile pe săptămână – nu filmăm prea des duble pentru o scenă. Deschizând sertarul măsuţei de toaletă, scoase o mână de bomboane şi începu să le mănânce una câte una. Am înţeles că e experienţa cea mai apropiată posibil de apariţia în emisiuni în direct.

Privind-o, Booth sorbi din cafea.

— Chiar îţi face plăcere.

— Da, m-am simţit foarte bine în pielea Amandei. Tocmai de-asta vreau să joc şi alte roluri. Rutina e plictisitoare, dar e uşor să rămâi

pradă ei.

Booth privi prin încăpere.

— Nu mi te pot imagina pradă rutinei.

Ariel râse şi se aşeză pe marginea măsuţei de toaletă.

— Un mare compliment. Sunt rare la tine. Ceva din expresia lui rece şi distantă o făcu să zâmbească. Vrei să luăm cina? îl întrebă din impuls.

Surpriza licări o clipă pe chipul lui – era prima dată când Ariel o vedea.

— E cam devreme pentru cină, spuse el blând.

— Îmi place cum faci asta, spuse ea, aprobând din cap. Conversaţiile cu tine nu sunt niciodată plictisitoare. Dacă eşti liber diseară pot să vin după tine la şapte.

Îl invita la o întâlnire, îşi spuse el, foarte simplu, cu mare fineţe, într-o manieră mai degrabă prietenoasă decât cochetă. Aşa cum făcuse adesea de prima dată când o întâlnise, Booth se întrebă cum anume funcţiona gândirea ei.

— În regulă, la şapte. Băgând mâna în buzunar scoase un carneţel şi mâzgăli pe el. Aici ai adresa.

Luându-l, Ariel studie cuvintele şi scoase un sunet discret de aprobare.

— Aha, ai o privelişte minunată spre parc. Ridică privirea şi rânji cu o expresie ce îl făcea întotdeauna să creadă că tocmai savurase o poantă ştiută doar de ea. Mă dau în vânt după privelişti.

— Mi-am dat seama deja.

Booth străbătu încăperea pentru a-şi pune jos cana şi se opri atât de aproape de ea încât picioarele li se atinseră uşor. Ariel nu se dădu înapoi, ci îl privi cu ochi limpezi, curioşi. Chipul lui avea ceva fatal, îşi spuse ea. Ceva ce orice femeie ar fi recunoscut şi de care una prudentă s-ar fi ferit. Fascinată, îşi număra bătăile propriului puls rapid.

— Te las să te întorci la muncă.

Cu un gest aproape imperceptibil din partea lui Booth, contactul se întrerupse. Ariel rămase nemişcată.

— Mă bucur că ai trecut pe aici, spuse ea, deşi nu mai era sigură că spunea adevărul.

Salutând-o din cap, Booth plecă. Ariel rămase aşezată pe marginea aglomeratei măsuţe de toaletă şi se întrebă pentru prima dată în viaţă dacă nu cumva se băgase în ceva ce o depăşea.

Fiindcă soarele tocmai apunea ca o minge roşie uriaşă, Ariel opri taxiul la două străzi distanţă de blocul de apartamente al lui Booth. Voia puţin timp să se gândească la o conversaţie telefonică purtată în legătură cu Scott, fiul fratelui ei.

Bietul micuţ, îşi spuse. Atât de vulnerabil, atât de matur. Se întrebă

cât avea să mai dureze până când instanţa îi hotăra soarta. Fiindcă şi-l dorea alături de ea cu atâta ardoare, Ariel refuza să creadă că orice altă opţiune ar fi posibilă. Fiul fratelui ei, rămas atât de brusc orfan, atât de nespus de nefericit lângă bunicii lui din partea mamei.

Ei nu îl voiau, reflectă ea. Nu cu adevărat. Exista o diferenţă enormă între iubire şi obligaţie. După ce se rezolva totul, ea avea să-i poată oferi aceeaşi copilărie uşoară, liberă, de care se bucurase şi ea – plus avantajele financiare pe care ea nu le cunoscuse.

Refuza să se gândească la complicaţii în acel moment. Dacă s-ar fi gândit, ar fi început să pună la îndoială deznodământul, şi nu suporta acel gând. Ea şi avocaţii luau toate măsurile posibile. Fiindcă nu voia ca nepotul ei să fie adus în atenţia publică, Ariel nu împărtăşise nimănui acea problemă – ceea ce era rar pentru ea. Poate fiindcă nu avea cu cine s-o discute, îşi făcea griji. În fiecare zi îşi spunea că, până la sfârşitul verii, Scott avea să rămână cu ea definitiv. Atâta vreme cât îşi spunea acest lucru, putea să-l creadă. Acum era seară şi nu mai avea ce altceva să facă.

Trecuse doar puţin de ora şapte când apăsă butonul liftului ce avea s-o ducă la etajul lui Booth, în eleganta clădire de pe Park Avenue. Lăsase deja deoparte puţinele emoţii pe care le simţea faţă de el şi hotărâse să se bucure de seara aceea. Chiar şi simpla idee că el reuşise să-i stârnească neliniştea îi trezea curiozitatea.

Îi plăceau bărbaţii, diferenţele esenţiale de personalitate dintre aceştia şi femei. Mulţi dintre prietenii ei cei mai apropiaţi erau bărbaţi, din acelaşi domeniu profesional sau din alte domenii. Important era faptul că îi erau *prieteni* – era foarte prudentă în materie de iubiţi. Ea funcţiona pe bază de emoţii, iar conştientizarea acestui lucru o făcuse foarte atentă în privinţa relaţiilor fizice. Era o romantică şi nu se sfia să o recunoască. Ariel nu se îndoise niciodată că pentru fiecare există marea iubire. Nu intenţiona să se mulţumească vreodată cu mai puţin – voia tot, inimioare, flori şi explozii de emoţie. Când urma să întâlnească bărbatul potrivit, avea să-şi dea seama. Nu conta dacă acest moment avea să se producă a doua zi sau peste douăzeci de ani, atâta timp cât îl întâlnea. Între timp îşi umplea viaţa cu munca, prietenii şi cauzele ei. Ariel Kirkwood pur şi simplu nu credea în plictiseală.

Îi plăcu holul liniştit, acoperit de mochetă, pe care îl străbătu în pas lejer spre apartamentul lui Booth. Era îmbrăcat în lambriuri şi elegant. Dar când ridică mâna să apese butonul de la uşa lui, simţi din nou acel fior neobişnuit de emoţie.

Înăuntru, Booth stătea în picioare lângă fereastra largă şi înaltă ce dădea spre Central Park. Se gândea la ea, se gândise la ea aproape toată ziua. Şi nu îi plăcea asta. De două ori aproape că o sunase să contramandeze cina, spunându-şi că avea de lucru. Spunându-şi că nu

avea timp sau chef să-şi petreacă seara cu o actriţă pe care n-o cunoştea aproape deloc. Dar nu anulase cina fiindcă încă îşi mai amintea căldura din ochii ei şi felul în care i se transforma toată faţa când zâmbea.

Un truc profesional. Liz avusese o mulţime în arsenalul ei şi, dacă nu cumva se înşela amarnic, femeia aceasta era o actriţă la fel de abilă ca Liz Hunter. Asta îşi spunea singur, şi totuşi… Şi totuşi nu anulase cina.

Când se auzi soneria, Booth privi peste umăr spre uşa închisă. Era doar o seară, decise. Câteva ore din zi în care putea s-o studieze pe femeia căreia avea de gând să-i ofere un rol major într-un film important. Nu se îndoia că până la sfârşitul serii ea avea să încerce să-l convingă să-i ofere rolul. Ridicând din umeri, Booth porni spre uşă. Aşa mergeau lucrurile, iar ea avea tot dreptul să o facă.

Apoi, când deschise uşa, ea îi zâmbi. Booth îşi dădu seama că o dorea cu o intensitate pe care nu o mai simţise de câţiva ani.

— Bună. Arăţi bine, spuse ea.

Efortul de a-şi ţine în frâu dorinţa îl făcu şi mai distant, dând un ton şi mai accentuat de politeţe strictă vocii lui.

— Intră.

Ariel intră şi studie camera cu o curiozitate nedisimulată. Curată. Prima ei impresie fu de ordine meticuloasă. Stil. Cine ar fi putut critica combinaţia strălucitoare de stiluri Chippendale şi Hepplewhite? Culorile erau discrete, nu oboseau ochiul. Mobila era astfel aranjată încât să creeze o senzaţie de echilibru. Nu simţea miros nici de praf, nici de spray de mobilă. Era ca şi cum camera ar fi fost în permanenţă curată şi rareori locuită. Cumva nu simţea că încăperea se potrivea acelui chip aspru, ca desprins din secolul nouăsprezece. Nu, era prea multă rigiditate aici pentru un bărbat care arăta ca Booth, un bărbat care se mişca aşa cum se mişca el. Deşi atmosfera nu era deloc primitoare, aprecia frumuseţea mai degrabă statică şi respecta gustul organizat.

— Un bărbat foarte pretenţios, murmură ea, apoi se îndreptă încet spre fereastră pentru a studia priveliştea asupra oraşului.

Purta o rochie cu fusta amplă, alcătuită dintr-un vârtej de culori. Booth se întrebă dacă acesta era motivul pentru care simţea brusc un suflu de viaţă în încăpere. Prefera o atmosferă tăcută, liniştită, chiar izolată. Şi totuşi, pentru prima dată, simţi farmecul de a avea căldură în casă.

— Am avut dreptate în privinţa asta, spuse Ariel, băgându-şi mâinile în buzunarele adânci ale fustei. E minunat. Unde lucrezi?

— Am un birou amenajat într-o altă cameră.

— Eu probabil mi-aş fi pus masa de lucru chiar aici. Râzând, se întoarse spre el, făcând să vibreze culorile de pe rochia ei. Pe de altă

parte, nu aş fi foarte productivă.

Ochii lui rămaseră foarte întunecaţi şi foarte ficşi, iar chipul – atât de lipsit de expresie încât ar fi putut să se gândească la orice sau la nimic.

— Pe toată lumea fixezi aşa?

— Cred că da. Vrei să bei ceva?

— Da, nişte vermut sec dacă ai. Se îndreptă spre dulapul cu vitrină din lemn de cireş şi studie colecţia lui de cristaluri Waterford. Nimeni nu alegea ceva atât de minunat sau atât de potrivit de a surprinde lumina şi focul dacă era lipsit de căldură. Unde era căldura lui, oare, se întrebă ea. Îngropată atât de adânc încât o uitase sau pur şi simplu adormită fiindcă nu mai fusese folosită?

Booth se opri lângă ea şi îi oferi un pahar.

— Îţi place cristalul?

— Îmi plac lucrurile frumoase.

„Oare cărei femei nu îi plăceau?“ îşi spuse el cu amărăciune. O blană de linx rusesc, un diamant în formă de pară. Da, femeilor le plăceau lucrurile frumoase, în special atunci când le erau oferite de altcineva. Îşi luase porţia cu vârf şi îndesat din aşa ceva.

— M-am uitat la serialul tău azi, începu Booth, hotărât să-i ofere ocazia de a-şi promova interesul şi să vadă cum se folosea de ea. Ai creat foarte convingător imaginea unui psihiatru competent.

— Îmi place Amanda. Ariel sorbi din vermut. E o femeie foarte stabilă, cu mici urme de vulnerabilitate şi pasiune. Îmi place să văd cât de subtil pot să le joc fără a le ascunde complet. Ce părere ţi-a făcut serialul?

— O masă de complicaţii şi intrigi. Am fost surprins că cea mai mare parte a temelor nu ţineau de vreo boală fatală sau de vreun maraton între paturi.

— Ai rămas în urmă. Îi zâmbi peste buza paharului. Desigur, orice serial are o doză din astfel de elemente, dar ne-am extins mult. Crimă, politică, probleme sociale, chiar şi SF. Filmăm destul de mult în diverse locaţii, în încercarea de a creşte audienţele. Bău din nou. De data aceasta pe degetul ei strălucea un opal de un albastru lăptos. Anul trecut am filmat în Grecia şi în Veneţia. N-am mâncat atât de mult în viaţa mea. Griff şi Amanda au avut o întâlnire romantică în Veneţia, întâlnire care a fost sabotată. Probabil ai remarcat-o pe Stella – ea o joacă pe sora mea, Vikki.

— Devoratoarea de bărbaţi, spuse Booth, aprobând din cap. Am recunoscut tipul.

— O, chiar aşa e Vikki. Mereu urzeşte ceva, face planuri, e în general agresivă. Stella se distrează de minune cu ea. Vikki a avut o duzină de aventuri, a stricat trei căsnicii, a distrus cariera unui senator. Recent, luna trecută, a amanetat broşa cu smaralde a mamei

noastre pentru a-şi plăti datoriile din pariuri. Oftând, Ariel bău din nou. Ea are parte de toată distracţia.

Booth îi aruncă un rânjet rapid ce i se reflectă şi în ochi când privirea lui i-o întâlni pe a lui Ariel.

— Te referi la Stella sau la Vikki?

— Amândouă, cred. M-am întrebat dacă aş putea să fac asta.

— Ce anume?

— Să te fac să zâmbeşti. Nu o faci prea des, ştii?

— Nu?

— Nu. Simţi din nou acea forţă de atracţie, puternică şi foarte fizică. Abandonându-se impulsului, îşi lăsă privirea să coboare pentru o clipă asupra gurii lui şi savură senzaţia pe care o produse pe propriile buze. Presupun că eşti prea ocupat să descompui oamenii în bucăţi şi să-i cataloghezi.

Terminându-şi băutura, Booth puse paharul deoparte.

— Asta fac?

— Întotdeauna. E firesc, cred, în profesia ta, dar am decis să te fac să zâmbeşti o dată înainte de a se sfârşi seara.

Booth continuă s-o privească şi, deşi zâmbetul era doar o umbră acum, persista. I se potrivea, îşi spuse ea, acea urmă de amuzament – un amuzament prudent, aproape involuntar. Şi, din nou, simţi forţa de atracţie. Încruntându-se uşor, se apropie de el. Nu era ceva de care să poată sau să vrea să se îndepărteze.

— Nu eşti curios? îl întrebă ea încet, apoi continuă când el nu răspunse: Problema e că nu sunt sigură că îmi pot petrece toată seara întrebându-mă cum ar fi.

Îşi puse o mână pe umărul lui şi se întinse în faţă atât cât să li se atingă buzele. Nu exista presiune sau obligaţie din partea nici unuia dintre ei, dar ea simţi acel contact minuscul reverberându-i prin tot corpul. Simţi o zvâcnire profundă, un vuiet dulce în urechi. Gura lipită de a ei era mai caldă decât se aşteptase, iar gustul mai puternic. Trupurile lor nu se atingeau, iar sărutul rămase o simplă întâlnire între buze. Ariel se simţi deschizându-se şi fu uşor surprinsă. Apoi îşi simţi genunchii tremurând şi fu uluită.

Încet, se dădu înapoi, fără a şti că ochii îi erau măriţi de şoc. Booth fusese străbătut de fiorul dorinţei când simţise gustul gurii ei, dar el ştia cum să-şi ascundă emoţiile. O voia – în rolul lui Rae şi în propriul pat. Considera că în scurt timp ea avea să-i satisfacă una dintre dorinţe pentru a-şi asigura îndeplinirea celeilalte. Fusese mult mai tânăr când Liz îl sedusese pentru a obţine un rol. Acum era mai matur şi cunoştea jocul. Şi, cumva, simţea că Ariel avea să joace mai corect.

— Ei bine…

Ariel expiră prelung, cu gândurile gonindu-i prin minte. Şi-ar fi dorit cinci minute de singurătate pentru a se gândi la ceea ce se

întâmplase. Cumva se aşteptase întotdeauna să se îndrăgostească într-o clipită, dar nu era atât de idealistă încât să-şi închipuie că iubirea avea să-i fie împărtăşită imediat. Trebuia să stabilească următorul pas.

— Iar acum că am scăpat de presiune – puse deoparte paharul – ce-ar fi să mergem să mâncăm?

Dar înainte să apuce să se îndepărteze, Booth o prinse de braţ. Dacă tot era să joace scena aceea, voia să o facă atunci şi acolo.

— Ce vrei?

Vocea lui nu avea nimic din căldura potolită pe care o simţise în sărutul lui. Ariel îl privi în ochi şi nu văzu nimic în afară de propria imagine reflectată. Un bărbat pe care nu era înţelept să-l iubeşti, îşi spuse. Şi, desigur, ar fi trebuit să se aştepte să i se întâmple aşa ceva când îi venea rândul.

— Să merg la cină, îi spuse.

— Ţi-am oferit ocazia să menţionezi rolul, dar n-ai făcut-o. De ce?

— Aia ţine de afaceri. Asta nu.

El râse scurt.

— În profesia noastră totul ţine de afaceri, replică el. Vrei să o interpretezi pe Rae.

— Nu aş fi dat probă pentru rolul ei dacă nu aş fi vrut. Şi după cea de-a doua probă, îl voi obţine. Se simţea frustrată că nu-l putea desluşi. Booth, ce-ar fi să-mi spui ce urmăreşti? Ar fi mai uşor pentru amândoi.

Booth înclină capul şi, cu cealaltă mână, o trase puţin mai aproape.

— Cât de multe eşti dispusă să faci pentru rol?

Sugestia lui fu ca o palmă peste faţă. Nu se înfurie, dar fu rănită atât de profund încât chipul ei deveni palid şi ochii i se întunecară.

— Sunt dispusă să joc cât de bine pot.

Smucindu-se din mâinile lui, porni spre uşă.

— Ariel…

Nu se aşteptase să o cheme înapoi, dar expresia din ochii ei îl făcu să se simtă îngrozitor. Când ea nu se opri, Booth se trezi străbătând încăperea înainte să poată să se stăpânească.

— Ariel.

Prinzând-o din nou de braţ, o făcu să se întoarcă.

Expresia jignită ce radia dinspre ea era atât de puternică şi de reală încât Booth nu se putu convinge şi de data asta să nu o creadă. Forţa nevoii de a o lipi de propriul trup era aproape dureroasă.

— Îmi cer scuze pentru asta.

Ariel se uită la el, dorindu-şi să aibă forţa de a-l trimite la naiba.

— Am să le accept, spuse în schimb, fiindcă sunt sigură că nu eşti obişnuit să-ţi ceri scuze pentru nimic. Femeia aia chiar te-a rănit rău de tot, nu-i aşa?

Mâna lui se desprinse de pe braţul ei.

— Nu sunt dispus să-mi discut viaţa personală.

— Poate asta face parte din problemă. Deteşti femeile în general sau doar actriţele?

Ochii lui se îngustară, astfel încât Ariel nu văzu decât o sclipire a furiei lui. Nu era nevoie să vadă ceea ce putea simţi.

— Nu-mi pune răbdarea la încercarea.

— Mă îndoiesc că cineva ar putea s-o facă. Deşi considera că furia era un semn promiţător, Ariel nu se simţea în stare să-i facă faţă sau să se confrunte cu propriile emoţii în acel moment. E păcat, continuă ea, întorcându-se din nou spre uşă. Când va începe să se topească ceea ce e îngheţat în tine, cred că vei fi un bărbat remarcabil. Între timp o să stau departe de tine. Deschise uşa, apoi se răsuci pe călcâie. În legătură cu rolul, Booth, te rog să discuţi cu agentul meu.

Încet, închise uşa în urma ei.

capitolul 4

— Nu, Scott, dacă mai mănânci vată de zahăr o să-ţi cadă toţi dinţii. Apoi – Ariel îşi ridică nepotul în braţe, strângându-l la piept – vei fi nevoit să mănânci doar chestii moi precum banane pasate şi spanac trecut prin strecurătoare.

— Popcorn, ceru el, rânjind.

— Eşti un sac fără fund.

Îşi lipi faţa de gâtul lui şi se lăsă copleşită de dragoste.

Duminica era o zi preţioasă, nu doar datorită soarelui şi a temperaturilor blânde de primăvară, nu doar fiindcă avea la dispoziţie ore întregi de timp liber, ci fiindcă putea să-şi petreacă după-amiaza cu cea mai importantă persoană din viaţa ei. „Chiar miroase ca tatăl lui“, îşi spuse Ariel şi se întrebă dacă era posibil să moşteneşti un parfum. Ţinându-l în continuare în braţe, cu picioarele lui dolofane înfăşurate în jurul taliei ei, îi studie chipul. Practic era ca şi cum s-ar fi privit într-o oglindă. Nu existase decât o diferenţă de zece luni între Ariel şi fratele ei, Jeremy, şi fuseseră adesea consideraţi gemeni. Scott avea părul deschis şi cârlionţat, ochi albaştri limpezi şi un chip ce promitea să fie subţire şi elegant după ce i se rafinau trăsăturile de copil. În acel moment, faţa îi era lipicioasă de la vata de zahăr. Ariel îl sărută cu putere şi simţi gustul dulce.

— Delicios, murmură ea, sărutându-l din nou când el chicoti.

— Cum rămâne cu dinţii tăi?

Arcuindu-şi o sprânceană, Ariel îşi schimbă poziţia ca să-i fie mai comod.

— Nu se pune când e consum indirect.

Scott îi adresă un zâmbet strâmb ce promitea să frângă inimi peste încă vreo zece ani.

— Cum aşa?

— E o chestie ştiinţifică, pretinse Ariel, Probabil că zahărul se evaporă după ce vine în contact cu aerul şi cu pielea.

— Ai inventat asta, îi spuse el cu însufleţire.

Străduindu-se să-şi ascundă un zâmbet, Ariel îşi aruncă pe spate părul împletit.

— Cine, eu?

— Tu eşti cea mai bună la inventat.

— Asta e munca mea, răspunse ea cuminte. Hai să mergem să ne uităm la urşi.

— Sper că au urşi mari, spuse Scott, venind după ea. Urşi *foarte* mari.

— Am auzit că sunt enormi, îi spuse ea. Poate chiar suficient de

mari cât să se cațere şi să iasă din cuşti.

— Da? Privirea lui se lumină la acest gând.

Ariel aproape îl putea vedea făcând scenariul în minte. Evadarea, panica şi ţipetele mulţimii şi actul lui suprem de eroism ce i-ar fi forţat pe urşii uriaşi şi băloşi să se întoarcă în spatele gratiilor. Apoi, desigur, modestia cu care ar fi acceptat recunoştinţa îngrijitorilor.

— Să mergem!

Ariel se lăsă târâtă după pasul zglobiu al lui Scott, strecurându-se prin valul de oameni care veniseră să-şi petreacă ziua la Bronx Zoo. Aşa ceva îi putea oferi, îşi spuse. Distracţia, momentele preţioase ale copilăriei. Timpul era atât de scurt, atât de concentrat. Atât de mulţi ani erau trăiţi ca adult – cu obligaţii, responsabilităţi, griji, programe. Voia să-i ofere libertate, să-l înveţe care erau limitele peste care puteai sări şi cele care trebuiau respectate. Dar, mai ales, voia să-i ofere dragoste.

Îl iubea şi îl dorea în viaţa ei nu doar pentru amintirile pe care i le trezea în legătură cu fratele ei, ci pentru el însuşi – pentru unicitatea şi stabilitatea ciudată pe care o reprezenta. Deşi era o femeie care îşi trăia viaţa după un ritm neregulat, care nu era câtuşi de puţin o rutină, căreia îi plăcea să se mişte după cum îi dictau impulsurile, avusese nevoie întotdeauna de stabilitate – cineva de care să aibă grijă, pe care să-l crească, cineva care să-i răspundă cu o parte din emoţiile pe care le dăruia ea. Nimic nu se compara cu un copil, cu inocenţa lui şi cu lipsa de restricţii, când era vorba de primit şi de oferit iubire. Chiar şi în acel moment, când alerga, râdea şi arăta cu degetul, captivat de farmecul zilei şi al animalelor, Scott îi oferea acele lucruri.

Dacă Ariel ar fi crezut că Scott era fericit să locuiască în casa bunicilor lui, ar fi acceptat acest lucru. Dar ştia că ei înăbuşeau tot ce era special în el. Nu erau oameni lipsiţi de bunătate, reflectă ea, ci pur şi simplu cu o gândire fixă. După ei, un copil trebuia modelat conform anumitor principii, şi nu încăpea loc de discuţie. Un copil reprezenta o sarcină, una solemnă. Chiar dacă Ariel înţelegea că asta era şi o sarcină, bucuria era mai importantă. Bunicii lui aveau să-l crească să fie responsabil, politicos şi cultivat. Şi aveau să uite cât era de minunat.

Poate că ar fi fost mai uşor dacă bunicii lui Scott nu ar fi avut o părere atât de proastă despre fratele lui Ariel sau dacă Scott nu ar fi fost rodul unei pasiuni şi a unei sfidări din tinereţe… şi fără ca părinţii lui să fie căsătoriţi. Căsătoria şi naşterea lui Scott nu relaxaseră această tensiune din relaţia lor; nici accidentul tragic şi brusc ce îi răpise pe fratele ei şi pe tânăra ei cumnată. Bunicii lui Scott îl priveau pe băiat şi îşi aminteau că fiica lor se căsătorise în pofida dorinţelor lor, iar acum era moartă. Ariel îl privea şi vedea viaţa în cel mai

minunat moment al său.

„Are nevoie de mine“, îşi spuse, şi îi ciufuli părul, în vreme ce Scott se uita cu ochi mari la un urs ce se mişca greoi. Chiar şi atunci când nu era implicată emoţional, nu fusese niciodată capabilă să se opună unui impuls. Cu Scott inima i se înduioşase din prima clipă în care îl văzuse – roşu şi slab în spatele unui paravan de sticlă la spital.

Şi înţelegea că avea nevoie de el. Era vital pentru ea să aibă pe cineva asupra căruia să-şi reverse dragostea. Se gândi la Booth.

Şi el avea nevoie de ea, îşi spuse, şi un zâmbet secret şi discret îi apăru pe buze. Deşi el nu ştia acest lucru. Un bărbat ca el avea nevoie de relaxarea pe care iubirea ar fi putut s-o aducă în viaţă, şi de râs. Iar ea voia să i le ofere.

De ce? Sprijinindu-se de balustradă, Ariel clătină din cap. Nu avea niciun motiv întemeiat, iar acest lucru îi era suficient pentru a o convinge că avea dreptate. Când puteai diseca ceva şi să găseşti toate răspunsurile, le puteai găsi pe toate cele greşite. Ea avea încredere în instincte şi în emoţii mult mai mult decât în intelect. Ea iubea – rapid, necumpătat şi complet. Acum că se gândea la asta, Ariel îşi dădu seama că nu se aşteptase niciodată să fie altfel. Dacă îi spunea acum, el ar fi crezut că minţea sau era nebună. Şi nu prea putea să nu-l înţeleagă. Nu avea să-i fie uşor să câştige încrederea unui bărbat atât de prudent sau de cinic precum Booth DeWitt. Cu un zâmbet, Ariel gustă puţin din popcornul lui Scott. Provocările făceau viaţa interesantă, în fond. Indiferent dacă Booth era sau nu conştient, în curând ea avea să-i facă viaţa ceva mai interesantă.

— De ce râzi, Ariel?

Îi rânji lui Scott, apoi îl ridică în braţe. El râse, aşa cum făcea întotdeauna în faţa gesturilor ei neaşteptate de afecţiune.

— Fiindcă sunt fericită. Tu nu eşti? E o zi fericită.

— Întotdeauna sunt fericit cu tine. Braţele lui se strânseră în jurul gâtului ei. Nu pot rămâne cu tine? Nu pot să locuiesc la tine acasă – tot timpul?

Ariel îşi îngropă faţa în curba umărului lui – un loc moale – ştiind că nu putea să-i spună cât mult încerca să-i ofere exact acest lucru.

— Avem ziua de azi, spuse ea în schimb. Toată ziua.

Ţinându-l în braţe simţi mirosul săpunului şi al şamponului lui, aroma popcornului prăjit, parfumul fierbinte, înţepător al soarelui. Râzând din nou, îşi lăsă jos nepotul. Astăzi, îşi spuse, asta era ceea ce avea să-i arate.

— Să mergem să ne uităm la şerpi. Îmi place să-i privesc cum şerpuiesc.

Booth nu reuşea să înţeleagă de ce Ariel se încăpăţâna să-i bântuie gândurile. Ar fi trebuit să fie în stare să o împingă într-un colţ al

minţii şi să o ţină acolo cât timp lucra. În schimb, ea îi tot apărea în gânduri. Ar fi putut accepta acest lucru dacă ar fi reuşit să o ţină la locul ei – actriţa care, era aproape sigur, avea s-o joace pe Rae a lui. Ar fi putut explica raţional această obsesie dacă ar fi rămas una de natură profesională. Dar Booth continua să o vadă aşa cum fusese pe acoperişul New Yorkului, cu părul bătut nebuneşte de vânt şi privirea plină de încântare. Femeia aceea nu avea nimic în comun cu personajul Rae.

Şi o vedea aşa cum arătase în apartamentul lui. Plină de viaţă, proaspătă, radiind de energie şi sinceritate. Şi-o amintea rănită atunci când fusese intenţionat crud şi îşi amintea propriul sentiment de vină – senzaţie pe care jurase să nu o mai simtă vreodată. N-o cunoştea aproape deloc, şi totuşi trezea în el lucruri pe care îşi promisese că nu avea să le mai simtă niciodată. Era suficient de perspicace încât să-şi dea seama că Ariel era o femeie care putea stârni mult mai multe. Din acest motiv hotărâse să păstreze o distanţă profesională, de siguranţă, între ei.

Însă când o privi discutând cu Jack Rohrer înainte de probă, nu reuşi să păstreze ferme limitele stabilite. Era oare din cauză că era atât de frumoasă, iar el fusese întotdeauna sensibil în faţa frumuseţii? Sau fiindcă era atât de unică încât putea capta atenţia pe termen lung?

Ca scriitor nu-şi putea înăbuşi fascinaţia faţă de ceea ce era ieşit din comun. Dar percepea ceva din partea ei – un sentiment de stabilitate absolută, în pofida faptului că stilul ei vestimentar se plasa undeva între cel al unei ţigănci şi cel al unei adolescente. O întrebase deja cine era şi nu fusese nici pe departe satisfăcut de răspunsul ei. Poate era totuşi cazul să descopere singur.

— Arată bine împreună, murmură Marshell.

Booth scoase un sunet ce aducea în egală măsură a aprobare sau a dezinteres, dar privirea lui rămase aţintită asupra lui Ariel. Dacă nu şi-ar fi amintit atât de bine prima ei probă, ar fi putut jura că era o greşeală să o ia în considerare pentru rol. Zâmbetul ei era mult prea sincer, gesturile ei, prea fluide. Puteai s-o priveşti şi să simţi căldura. Se simţi derutat când îşi dădu seama că îl făcea să se emoţioneze.

Dorinţă. Da, simţea dorinţă. Booth cântări şi măsură senzaţia. Puternică, solidă şi aproape incontrolabilă – iar asta de la o simplă privire. Desigur, era o femeie pe care un bărbat nu putea să n-o dorească. Nu îl îngrijora dorinţa, nici măcar interesul lui, ci senzaţia uşor enervantă că i se fura ceva, fără ştirea lui şi împotriva dorinţei sale.

Scoţând o ţigară, o privi pe Ariel prin fumul albăstrui. Poate merita, atât ca bărbat, cât şi ca scriitor, să vadă câte chipuri putea îmbrăca şi cât de uşor le putea purta. Se aşeză pe marginea biroului lui Marshell.

— Să începem.

La acest ordin scurt, calm, Ariel întoarse capul şi întâlni privirea lui Booth. „E diferit astăzi“, îşi spuse, deşi nu reuşea să identifice exact motivul. Continua să o privească cu acea expresie invazivă, serioasă, ce aducea aproape a încruntare. Încă mai păstra distanţa; Ariel era suficient de sensibilă cât să recunoască zidul pe care îl ridicase între el şi restul lumii. Dar era ceva…

Ariel îi zâmbi. Când el nu îi răspunse, îşi luă exemplarul din scenariu. Avea de gând să ofere cea mai bună probă din toată cariera ei, pe naiba dacă nu. Pentru ea însăşi şi – dintr-un motiv bizar necunoscut – pentru Booth.

— În regulă, aş vrea să începeţi de la prima parte a scenei în care se întorc acasă de la petrecere.

Cu un gest absent, Booth îşi scutură uşor ţigara într-o scrumieră cu incrustaţii de aur. În spatele lui, Marshell ronţăia un drops pentru stomac.

— Vrei să citeşti mai întâi scena?

Ariel ridică privirea de pe scenariu. „Încă se aşteaptă să o dau în bară“, înţelese, şi fu recunoscătoare să simtă nodul strâns din stomac.

— Nu e nevoie, îi spuse, apoi se întoarse spre Jack.

Pentru a doua oară, Booth fu martor la transformare. Cum era posibil ca ochii ei să pară şi mai palizi, şi mai îngheţaţi, când vorbea în pielea lui Rae? Simţi vechea atracţie sexuală şi repulsie intelectuală pe care i-o stârnise întotdeauna fosta lui soţie. Cu ţigara fumegându-i între buricele degetelor, Booth o ascultă pe Rae primind cu dispreţ furia lui Phil – şi îşi aminti totul, cât se poate de clar.

Un vampir. Astfel o numise, şi avusese dreptate. Lipsită de sentimente, fără suflet, seducătoare. Ariel se strecură firesc în pielea personajului. Booth ştiu că ar fi trebuit să o admire, chiar să fie recunoscător că pusese capăt căutării lui după actriţa potrivită. Dar abilitatea ei cameleonică îl irita.

Cei doi se potriveau. Ariel şi Jack se atacară reciproc cu replici într-o atmosferă furtunoasă de furie şi de atracţie sexuală. Era imposibil de negat şi nu exista niciun motiv logic pentru a încerca. Fără a şti de ce, Booth era sigur că a-i acorda lui Ariel rolul era o decizie corectă din punct de vedere profesional şi o greşeală gravă din punct de vedere personal. Avea să fie nevoit să se ocupe de cel de-al doilea aspect pe parcurs.

— Ajunge.

În clipa în care Booth întrerupse scena, Ariel îşi dădu capul pe spate şi izbucni într-un râs spumos. Uşurarea – absenţa bruscă a tensiunii – era uriaşă. Întotdeauna avea să fie astfel, îşi dădu ea seama, cu un rol atât de dur şi de rece ca acesta.

— O, Doamne, e atât de complet de dominată de ură, atât de complet absorbită de propria persoană. Cu ochii strălucind şi faţa

îmbujorată, se întoarse furtunos spre Booth. O dispreţuieşti, dar te prinde în laţ. Chiar şi atunci când vezi cuţitul pe care ţi-l va băga în coaste, este greu să te îndepărtezi.

— Da. Vederea scenei îl tulburase mai mult decât se aşteptase. Ridicându-se, Booth rămase cu mâinile în buzunare. Te vreau pentru rolul ăsta. Vom lua legătura cu agentul tău şi vom negocia detaliile.

Ariel oftă, dar îşi păstră zâmbetul pe buze.

— Văd că te-am copleşit, spuse Ariel sec. Dar ceea ce contează e rolul. Nu vei regreta. Domnule Marshell, Jack, va fi o plăcere să lucrez cu voi.

— Ariel… Marshell se ridică şi acceptă mâna ei întinsă. De mult nu mai privise o scenă care să îl emoţioneze atât de mult ca aceasta. Dacă nu cumva mă înşală intuiţia – şi asta nu mi se întâmplă niciodată – vei avea mare succes cu noi.

Ea îi zâmbi scurt, simţind că aproape plutea.

— Presupun că n-am să mă plâng. Mulţumesc.

Booth o prinse de cot înainte să apuce să se întoarcă şi înainte să-şi dea seama că intenţionase să o atingă. Voia să-şi descarce furia pe ceva sau cineva, dar o îndepărtă raţional.

— Te conduc până afară.

Simţind tensiunea din degetele lui, Ariel se luptă cu impulsul de a-l linişti. Acesta nu era un bărbat care ar fi apreciat mângâierea.

— Bine.

Ieşiră pe acelaşi traseu pe care îl urmaseră cu o săptămână în urmă, de data aceasta în tăcere. Ariel simţi că Booth avea nevoie de linişte. Când ajunseră la uşa principală, aşteptă ca el să spună ceea ce avea de spus.

— Eşti liberă? o întrebă el.

Uşor nedumerită, Ariel îşi plecă într-o parte capul.

— Pentru o cină luată mai devreme, explică el. Consider că-ţi sunt dator cu o masă.

— Ei, bine… Îşi dădu părul la o parte de pe faţă. Invitaţia lui, chiar aşa cum era, îi făcea plăcere – şi nu se obosi să o ascundă. De fapt, e exact invers. De ce vrei să iei masa cu mine?

Simplul fapt de a o privi – ochii care râdeau, gura generoasă – îi stârnea porniri contradictorii. Apropie-te până nu o pierzi. Fereşte-te înainte să fie prea târziu.

— Nu sunt foarte sigur.

— Îmi ajunge. Îl prinse de mână şi ridică cealaltă palmă pentru a chema un taxi. Îţi plac cotletele de porc?

— Da.

Ea râse peste umăr înainte de a-l trage în taxi.

— Un început excelent. După ce îi dădu taximetristului o adresă din Greenwich Village, se instală pe banchetă. Cred că următorul pas ar fi

să purtăm o conversaţie fără a pomeni absolut deloc nimic legat de afaceri. S-ar putea să reuşim să petrecem împreună mai bine de o oră.

— În regulă, aprobă Booth din cap. Hotărâse să o cunoască mai bine şi asta avea să facă. Dar o să stăm departe şi de politică.

— De acord.

— De cât timp locuieşti în New York?

— Aici m-am născut. Sunt localnică. Rânji şi îşi încrucişă picioarele. Tu nu. Am citit undeva că eşti din Philadelphia şi faci parte din elită. Cu o mulţime de rude influente. Nu se opri nici măcar să arunce o scurtă privire în jur când taxiul frână şi derapă. Eşti fericit în New York?

Nu se gândise niciodată dacă era fericit, dar acum că se gândi, răspunsul veni uşor.

— Da. Am nevoie de presiuni şi de mişcare pentru perioade îndelungate de timp.

— Apoi ai nevoie să fugi de ele, îl completă ea. Şi să rămâi singur – pe vasul tău.

Înainte să apuce să fie deranjat de cât de corect îl ghicise, Booth recunoscu.

— Aşa e. Mă relaxez când ies în larg şi îmi place să mă relaxez singur.

— Eu pictez, îi spuse ea. Picturi îngrozitoare. Râzând, îşi dădu ochii peste cap. Îi tot ameninţ pe unii şi pe alţii că am să le ofer un tablou original de-al meu drept cadou de Crăciun, dar nu mă îndur s-o fac.

— Mi-ar plăcea să văd unul, murmură el.

— Problema pare a fi că îmi mâzgălesc starea de spirit pe pânză. Am ajuns.

Ariel sări din taxi şi se opri pe bordură.

Booth aruncă o privire în jur şi nu văzu decât faţadele unor mici magazine.

— Unde mergem?

— La piaţă. Cu atitudinea ei relaxată, îşi trecu braţul pe sub al lui. Nu am cotlete de porc acasă.

Booth coborî privirea spre ea.

— Acasă?

— De regulă prefer să gătesc, în loc să mănânc în oraş. Iar în seara asta sunt prea agitată să fac faţă unui restaurant. Trebuie să fiu ocupată.

— Agitată?

După ce o studie din profil, Booth clătină din cap. Părul lui avea o nuanţă închisă în lumina soarelui ce începea să pălească, şi când mişcă din cap i se aşeză neglijent în jurul feţei. Un contrast, reflectă Ariel, faţă de exteriorul destul de rigid.

— Mi se părea că arăţi remarcabil de calmă.

— Aha. Dar încerc să-mi păstrez explozia finală până după ce mă sună agentul meu şi-mi spune că e totul bătut în cuie. Nu-ţi face griji – îi zâmbi –, gătesc binişor.

Dacă un bărbat ar fi judecat-o doar după chipul ei de porţelan, sigur n-ar fi crezut vreodată că avea habar de bucătărie. Dar Booth se pricepea la aparenţe. Poate că se ascundea totuşi o surpriză dincolo de aparenţele ei. În pofida precauţiilor pe care şi le impusese, zâmbi.

— Doar binişor?

Privirea ei străluci apreciativ.

— Nu-mi place să mă laud, dar, de fapt, mă descurc grozav.

Îl conduse spre o piaţetă mică, aglomerată, ce mirosea puternic a usturoi şi a piper, şi începu să aleagă la întâmplare alimente pentru cină.

— Cum vi se par fructele de avocado azi, domnule Stanislowski?

— Excelente. Vânzătorul privi peste capul ei pentru a-l studia pe Booth cu coada ochiului. Ţie îţi sunt rezervate cele mai bune, Ariel.

— Iau două atunci, dar alege-le dumneata. Împunse cu degetul o căpăţână de salată. Cum s-a descurcat Monica la testul la istorie?

— A luat nouă douăzeci.

Pieptul i se umflă puţin sub şorţ, dar continuă să speculeze asupra bărbatului brunet, posac, care venise cu Ariel.

— Fantastic. Am nevoie de patru cotlete frumoase, tăiate din mijloc. Cât timp el le alese, Ariel studie cu atenţie ciupercile, cât se poate de conştientă că acesta stătea să explodeze de curiozitate în legătură cu Booth. Ştii, domnule Stanislowski, Monica şi-ar dori foarte mult o pisicuţă.

Începând să cântărească bucăţile de carne, vânzătorul îi aruncă o privire exasperată.

— Ei bine, Ariel…

— În mod sigur e suficient de mare cât să se poată ocupa singură de ea, continuă Ariel, şi cercetă o roşie. I-ar ţine companie şi i-ar oferi o responsabilitate. Şi a luat, totuşi, nouă douăzeci la test.

Ridicând privirea spre el, îi adresă un zâmbet luminos, irezistibil. El roşi şi îşi mută greutatea de pe un picior pe celălalt.

— Poate dacă ai aduce una să o vedem, ne-am putea gândi.

— Aşa voi face. Continuând să zâmbească, scoase portofelul. Cât îţi datorez?

— Bine lucrat, murmură Booth când ieşiră. Şi e a doua oară când te aud plasând o pisicuţă. Cumva pisica ta a născut o grămadă?

— Nu, atâta că ştiu mai multe pisicuţe fără casă. Ridică faţa spre el. Dacă eşti interesat…

— Nu, răspunse el ferm şi scurt, luându-i plasa din mână.

Ariel se mulţumi să zâmbească şi decise că se putea ocupa de el mai târziu. Acum inhală aroma condimentelor şi a produselor de patiserie

ce emana dinspre uşile deschise. Câţiva copii alergau pe trotuar, râzând. Câţiva bărbaţi în vârstă stăteau de vorbă pe verande. Ariel ştia că după ora cinei şi alţi membri ai familiei aveau să iasă ca să discute, să facă schimb de noutăţi şi să se bucure de vremea de primăvară. De dincolo de o fereastră cu plasă auzi câteva fragmente discrete din *Simfonia a IX-a* a lui Beethoven, iar ceva mai încolo, topul celor mai bune patruzeci de piese rock.

Cu doi ani în urmă, Ariel se mutase în Village de dragul atmosferei de cartier şi nu fusese niciodată dezamăgită. Putea sta afară şi să-i asculte pe vârstnici depănând amintiri, să-i privească pe cei mici jucându-se, să audă despre cea mai recentă poveste de dragoste adolescentină sau ultimul copil născut. Exact acestea erau lucrurile pe care şi le dorise când se separase de familia ei.

— Bună seara, domnule Miller, domnule Zimmerman.

Cei doi bărbaţi aşezaţi pe treptele casei din piatră roşiatică îl studiară pe Booth înainte de a o privi pe Ariel.

— Nu cred că ar trebui să-i mai dai o şansă lui Cameron ăla, îi spuse Miller. Dă-l afară. Zimmerman chicoti şuierat. Găseşte-ţi un bărbat care are coloană vertebrală.

— Asta e o ofertă?

Îl sărută pe obraz înainte de a urca restul scărilor.

— O să te iau la un dans la petrecerea de la bloc, strigă el din urma ei.

Ariel îi făcu cu ochiul peste umăr.

— Domnule Zimmerman, puteţi să mă luaţi la oricâte doriţi. Când începură să urce scările interioare, Ariel începu să scotocească prin geantă după cheie. Sunt nebună după el, îi spuse lui Booth. E profesor de muzică ieşit la pensie şi încă mai are câţiva elevi în timpul liber. Stă pe trepte ca să poată privi femeile care trec. Găsi cheile, prinse de un soare mare şi zâmbitor din plastic. E genul căruia îi plac picioarele.

Din reflex, Booth aruncă o privire peste umăr.

— Ţi-a spus el?

— E suficient să vezi în ce direcţie se îndreaptă ochii lui când trece o fustă.

— Inclusiv a ta?

Privirea ei jucă veselă.

— Eu intru în categoria nepoatelor. Crede că ar trebui să fiu căsătorită şi să cresc mulţi copii.

Băgă o singură cheie într-o singură încuietoare, ceva ce Booth considera aproape nemaivăzut în New York, apoi deschise larg uşa. Booth se aşteptase la ceva neobişnuit. Şi nu fu dezamăgit.

Punctul central al sufrageriei era un hamac lung, supradimensionat, atârnat de tavan cu cârlige de alamă. Unul dintre capete era plin de perne, iar lângă el se afla un lavoar pe care stătea o lumânare groasă,

consumată pe trei sferturi. Era multă culoare – se aşteptase să vadă culoare din abundenţă – şi un stil imposibil de definit.

Canapeaua era o sofa franţuzească antică, lungă şi curbată, tapiţată cu brocart trandafiriu-deschis, în vreme ce un cufăr lung de răchită servea drept măsuţă de cafea. La fel ca în cabina lui Ariel, totul era plin de cărţi, de hârtii şi de parfumuri. Simţi miros de parafină, potpuri şi flori proaspete. Mai multe buchete de flori de primăvară se revărsau dintr-o colecţie de vaze ce varia de la ceramică ieftină la porţelan de Meissen. Un suport pentru umbrele în formă de barză era plin cu pene de struţ şi de păun. Într-un colţ din spatele uşii era atârnată o pereche de mănuşi de box.

— Cred că tu ai intra la categoria superuşoară, reflectă Booth.

Ariel îi urmări privirea şi zâmbi.

— Au fost ale fratelui meu. A făcut box în liceu. Vrei ceva de băut?

Înainte ca el să apuce să răspundă, Ariel îi luă plasa de cumpărături şi porni pe hol.

— Nişte scotch cu apă.

Când se întoarse, atenţia şi simţurile îi fură captate de un perete plin de picturi. Erau realizate de ea, desigur. Cine altcineva ar fi pictat cu atâta energie cinetică, vervă şi nepăsare faţă de reguli? Erau pete de culoare, linii, zigzaguri. Apropiindu-se, Booth decise că, deşi nu le-ar fi numit îngrozitoare, nu era sigur cum anume le-ar fi numit. Intense, excentrice, tulburătoare. Cu siguranţă nu erau picturi care să te relaxeze. Demonstrau atât fler, cât şi nepăsare, şi indiferent dacă le crease sau nu în acest scop, picturile se potriveau perfect în atmosfera locuinţei.

În vreme ce continuă să studieze picturile, trei pisici intrară în cameră. Două erau încă pui, negre ca smoala şi cu ochi de chihlimbar. Se frecară scurt de piciorul lui înainte de a porni glonţ spre bucătărie. Cealaltă era o pisică tigrată uriaşă ce reuşea să umble cu o demnitate rigidă pe doar trei labe. Booth o auzi pe Ariel râzând şi spunându-le ceva celor două pisici care o găsiseră. Tigrata îl privi pe Booth cu o răbdare calmă.

— Scotch cu apă.

Ariel se întoarse, desculţă, aducând două pahare.

Booth luă paharul, apoi arătă cu el spre tablouri.

— Astea sunt, probabil, câteva dintre tensiunile de care te eliberezi.

Ariel aruncă o privire spre picturile ei.

— Aşa se pare, nu? Economiseşti banii de terapie – deşi n-ar trebui să spun asta având în vedere că eu joc rolul unui terapeut.

— Ai un apartament interesant.

— Am descoperit că îmi prieşte confuzia. Râse, ridicând privirea spre el, şi sorbi din pahar. Văd că ai făcut cunoştinţă cu Butch. Se aplecă şi îşi trecu o mână peste spatele pisicii tigrate. Aceasta se arcui,

torcând încet. Keats şi Shelley au fost nepoliticoşi. Îşi iau cina.

— Înţeleg. Booth coborî privirea şi îl văzu pe Butch frecându-se de piciorul lui Ariel înainte de a se bălăbăni până la canapea, unde sări pe o pernă. Nu ţi-e greu să îngrijeşti trei pisici într-un apartament de oraş, având în acelaşi timp şi o profesie solicitantă?

Ariel se mulţumi să zâmbească.

— Nu. Mă duc să pornesc grătarul.

Booth ridică o sprânceană.

— Unde?

— Păi, pe terasă.

Ariel traversă camera şi deschise o uşă glisantă. Afară se afla un balcon micuţ ce aducea mai mult cu un pervaz de fereastră. Pe acesta ea îngrămădise ghivece cu muşcate şi un mic grătar pe cărbuni.

— Terasă, murmură Booth peste umărul ei.

Doar un optimist incurabil sau un visător deplin ar fi putut s-o numească astfel. Descoperi că era recunoscător că ea o făcuse. Râzând, se sprijini de cadrul uşii.

Întorcându-se dinspre grătar, Ariel îl privi. Sunetul râsului lui îi alergă pe piele, făcând-o să se relaxeze.

— Ei, ei. Ce drăguţ. Ştii că e prima dată de când te-am cunoscut când ai râs sincer?

Booth ridică din umeri şi sorbi din băutură.

— Presupun că mi-am ieşit din mână.

— O să rezolvăm asta în scurt timp, spuse Ariel. Îi zâmbi şi îi întinse mâna, cu palma în sus. Ai un chibrit?

Booth băgă mâna în buzunar, dar ceva – poate umorul din privirea ei – îl făcu să se răzgândească. Făcând un pas în faţă, o prinse de umeri şi îşi coborî gura peste a ei.

O luase prin surprindere. Ariel nu se aşteptase ca el să facă ceva din impuls, iar el nu-şi trădase cu nimic intenţiile. Înainte să apuce să se pregătească, forţa sărutului lui o străbătu ca un fior, stârnindu-i emoţiile, simţurile, apoi copleşind-o.

De data aceasta, nu era o simplă întâlnire între buze, ci o poruncă intensă, deplină, ce o făcu prizonieră în braţele lui, lipită cu spatele de marginea uşii. Se înălţă pe vârfuri şi îi prinse faţa între palme, oferindu-i, fără rezerve, ceea ce îşi dorea el de la ea. Sărutul nu avea nimic de aţâţare treptată, nimic experimental, ci era o izbucnire de pasiune atât de intensă şi de rapidă încât părea că erau deja amanţi. Ariel simţi instantaneu intimitatea şi o înţelese. Inima ei îi aparţinea deja lui, nu-i putea refuza trupul.

Booth simţi dorinţa agitându-se în el şi fu uşurat. Trecuse multă vreme, prea multă, de când dorise o femeie altfel decât cu indiferenţă. Nu era nimic indiferent în pasiunea pe care o simţea acum. Era intensă şi clară, ca vântul ce îl lovea când ieşea în larg. Aducea

libertate. Trăgând-o mai aproape, Booth o absorbi.

Îi simţea mirosul – acel parfum cald, aţâţător ce părea să emane din pielea ei. Cât de des îşi amintise acest parfum când doar se gândise la ea? Îşi amintea gustul ei. Atrăgător, generos şi, din nou, cald. Şi atingerea trupului ei – zvelt, moale, cu şi mai multă căldură. Căldura era cea care învăluia fiecare aspect din ea, cea care promitea să-l satisfacă. Avea nevoie de ea, deşi trăise câţiva ani fără a şti acest lucru. Poate că avea nevoie de ea ca persoană.

Şi acest gând fu cel care îl făcu să se retragă, deşi îşi dorea tot mai mult din ceea ce avea ea de oferit din belşug.

Ariel deschise ochii încet când gura îi fu eliberată, îl privi direct, fără să clipească, în ochi. De data aceasta văzu şi altceva în afară de propria reflexie. Văzu dorinţă, prudenţă şi o sclipire de emoţie ce o tulbură.

— Mi-am dorit să faci asta, murmură ea.

Booth se forţă să se calmeze, se forţă să gândească dincolo de simţurile pe care i le îmbătase.

— Nu am nimic să-ţi ofer.

Cuvintele lui o răniră, dar ştia că iubirea nu era lipsită de suferinţă.

— Cred că te înşeli. Pe de altă parte, eu am tendinţa să mă arunc cu capul înainte. Tu nu. Inspiră adânc şi se dădu înapoi. Ce-ar fi să aprinzi focul până merg să fac o salată?

Fără a mai aştepta răspunsul, se întoarse şi porni spre bucătărie.

„Calmează-te“, îşi impuse. Ştia că trebuia să fie calmă pentru a putea gestiona situaţia cu Booth şi sentimentele pe care i le stârnea. Nu era genul de bărbat care să accepte o revărsare de emoţii dintr-odată, nici reacţiile impuse de acestea. Dacă şi-l dorea în viaţa ei, trebuia să avanseze prudent, şi în ritmul lui.

Booth nu era nici pe departe atât de aspru şi de rece pe cât încerca să fie, reflectă Ariel. Zâmbind pe jumătate, începu să spele legumele proaspete. Îl trădau râsul şi acele sclipiri de amuzament din ochii lui. Şi, desigur, era sigură că nu s-ar fi putut îndrăgosti de un bărbat lipsit de simţul umorului. Îi făcea plăcere faptul că îl putea trezi în el. Cu cât petreceau mai mult timp împreună, cu atât era mai uşor. Se întrebă dacă el ştia. Fredonând o melodie, începu să taie un avocado.

Booth o urmări din pragul uşii. Ariel păstra un zâmbet pe buze, iar privirea ei avea acea lumină cu care începea să se obişnuiască prea mult. Folosea cuţitul de bucătărie cu încrederea nepăsătoare a unui om obişnuit cu treburile gospodăreşti. Cu un singur gest relaxat, îşi dădu părul pe spate.

Cum se făcea că o scenă atât de simplă i se părea atât de atrăgătoare, se întrebă el. Simplul fapt de a o privi în faţa chiuvetei, cu mâinile ocupate şi apa curgând, îl făcu să se relaxeze. Ce anume avea ea de îl făcea să-şi dorească să-şi ridice picioarele pe un sprijin şi

să-şi dea capul pe spate? În acel moment se putea imagina apropiindu-se de ea, cuprinzând-o în braţe şi îngropându-şi faţa în părul ei. Probabil că îşi pierdea minţile.

Ariel ştia că el era acolo. Simţurile îi erau ascuţite şi cu atât mai sensibile când era vorba de Booth. Rămânând cu spatele spre el, continuă să pregătească salata.

— Ai avut probleme cu aprinsul focului?

Booth ridică o sprânceană.

— Nu.

— Ei bine, nu durează prea mult până se încinge. Nu ţi-e foame?

— Puţin.

Traversă încăperea până la ea. Nu avea s-o atingă, doar să se apropie puţin.

Zâmbind, ea îi întinse o felie subţire de avocado, oferindu-i să muşte. Ariel văzu prudenţa din ochii lui când îi dădu voie să-l hrănească.

— Mie nu mi-e niciodată puţin foame, îi spuse ea, terminând felia. Sunt întotdeauna lihnită.

Îşi spusese că nu avea s-o atingă, însă, fără să vrea, îi mângâie cu dosul palmei obrazul.

— Pielea ta, murmură el. E superbă. Arată ca de porţelan, e ca satinul la atingere. Privirea lui alunecă peste chipul ei, peste gura ei, înainte de a se opri asupra ei. Nu ar fi trebuit să te ating niciodată.

Ariel îşi simţi inima bubuind. Blândeţe. Era neaşteptată şi avea să-i submineze complet eforturile.

— De ce?

— Duce la altceva. Degetele lui alunecară încet pe toată lungimea părului ei înainte de a-şi lăsa mâinile să cadă. Eu nu am nimic altceva. Tu vrei ceva de la mine, murmură el.

Ariel expiră şovăitor. Nu-şi dăduse seama până atunci cât era de dificil să-ţi ţii în frâu emoţiile. Nu încercase niciodată.

— Da, aşa e. Deocamdată vreau doar companie la cină. Asta ar trebui să fie uşor.

Când dădu să se întoarcă spre chiuvetă, Booth o opri.

— Nimic din toate astea nu va fi uşor. Dacă am să mă văd în continuare cu tine, aşa, am să te bag în patul meu.

Ar fi fost uşor, atât de uşor să se abandoneze pur şi simplu în braţele lui. Dar el nu ar fi acceptat niciodată acea generozitate, iar ea nu ar fi supravieţuit sentimentului de gol interior.

— Booth, sunt femeie în toată firea. Dacă mă culc cu tine, va fi alegerea mea.

El aprobă din cap.

— Poate. Dar vreau să mă asigur că şi eu am de ales.

Se întoarse şi o lăsă singură în bucătărie.

Ariel inspiră adânc. Nu avea de gând să accepte atitudinea lui, decise. Nu, nimic din ea. Booth avea să fie nevoit pur şi simplu să facă faţă situaţiei fără toane şi fără tensiune. Ridicând platoul pe care se aflau cotletele, se întoarse în sufragerie.

— Ia-o mai uşor, DeWitt, îi porunci, şi surprinse o sclipire de surpriză pe chipul lui când porni spre grătar. Am de-a face cu melodrame şi nefericire în fiecare episod. Nu le dau voie să intre şi în viaţa mea personală. Mai toarnă-ţi un pahar, aşază-te şi relaxează-te.

Ariel puse cotletele pe grătar, adăugă puţin piper proaspăt măcinat, apoi se îndreptă spre combina muzicală. Dădu drumul la muzică, jazz, melancolic şi blând.

Când se întoarse, Booth încă stătea în picioare, privind-o.

— Vorbesc serios, îi spuse ea. Am o politică fermă de a nu-mi face griji în privinţa complicaţiilor ce ar putea apărea. Au să se întâmple, indiferent dacă te gândeşti sau nu la asta. Aşa că de ce să-ţi pierzi vremea?

— E chiar atât de uşor pentru tine?

— Nu întotdeauna. Uneori trebuie să fac un efort.

Gânditor, Booth scoase o ţigară.

— Nu ne-ar fi bine împreună, spuse, după ce şi-o aprinse. Nu vreau pe nimeni în viaţa mea.

— Nimeni? Ariel clătină din cap. Eşti prea inteligent ca să crezi că cineva poate trăi fără nimeni în viaţa sa. Nu ai nevoie de prietenie, companie, dragoste?

Suflând un nor de fum, Booth încercă să ignore împunsătura pe care i-o stârni întrebarea. Petrecuse peste doi ani convingându-se singur că nu. Cum se făcea că exact în acel moment, atât de brusc, înţelegea cât fusese de inutil?

— Fiecare dintre aceste lucruri presupune ceva în schimb, ceva ce eu nu mai vreau să ofer.

„Vrei să oferi.“ Privirea ei era gânditoare, gura serioasă.

— Cel puţin, te exprimi sincer. Cu cât petrec mai mult timp cu tine, cu atât îmi dau mai bine seama că tu nu minţi niciodată pe nimeni – în afară de tine însuţi.

— Nu ai fost prin preajma mea suficient cât să ştii cine sau ce sunt. Stinse ţigara şi îşi îndesă mâinile în buzunare. Şi e mult mai bine pentru tine aşa.

— Mie mi-e mai bine sau ţie? replică ea, apoi clătină din cap când el nu răspunse. Îi dai voie să facă o victimă din tine, murmură Ariel. Sunt surprinsă.

Ochii lui se îngustară, verdele lor deveni de gheaţă.

— Nu deschide uşi dacă nu ştii ce se află în spatele lor, Ariel.

— Ţii prea mult la siguranţă. Prefera furia simplă pe care o simţea faţă de el acum. Râzând pe jumătate, se apropie de el şi îşi puse

mâinile pe braţele lui. Viaţa nu are farmec fără riscuri. Eu nu pot funcţiona fără farmec. Degetele ei îl strânseră uşor. Uite, mie îmi place să fiu cu tine. Este în regulă?

— Nu sunt sigur. Ariel îl trăgea din nou spre ea, cât se poate de uşor. Nu sunt sigur dacă e în regulă pentru vreunul dintre noi.

— Fă ceva pentru tine, îi sugeră ea. Nu-ţi bate capul cu asta timp de câteva zile şi vezi ce se întâmplă. Ridicându-se pe vârfuri, îşi atinse scurt buzele de ale lui cu un gest ce era prietenos şi intim în acelaşi timp. Ce-ar fi să-ţi torni de băut? adăugă ea, rânjind. Fiindcă eu sunt ocupată cu arsul cotletelor.

capitolul 5

— Nu, Griff, n-am să discut despre căsnicia mea.

Amanda luă o stropitoare albastră cu alb şi udă atent florile de la fereastra biroului ei. Soarele, produs de reflectoarele înăbuşitoare, se revărsa pe geam.

— Amanda, nu poţi păstra secrete într-un oraş mic. Se ştie deja peste tot că tu şi Cameron nu mai trăiţi împreună.

Sub sacoul strâmt, croit la comandă, umerii ei deveniră rigizi.

— Indiferent dacă se ştie sau nu peste tot, mă priveşte.

Rămânând cu spatele spre el, examină bobocul unei violete africane.

— Ai început să slăbeşti, ai cearcăne sub ochi. La naiba, Mandy, nu suport să te văd aşa.

Ea aşteptă o clipă, apoi se întoarse încet.

— Sunt bine. Sunt în stare să mă ocup de ceea ce trebuie.

Griff râse scurt.

— Cine ar putea şti asta mai bine decât mine?

Un foc se aprinse în ochii ei, dar vocea îi rămase calmă şi definitivă.

— Sunt ocupată, Griff.

— Lasă-mă să te ajut, spuse el, cu pasiunea subită ce-i stătea în fire. Doar asta mi-am dorit să fac întotdeauna.

— Să mă ajuţi? Vocea ei se răci şi lăsă jos stropitoarea. Nu am nevoie de niciun ajutor. Crezi că ar trebui să-ţi mărturisesc ce simt, să am încredere în tine după ceea ce mi-ai făcut? Când îşi aplecă într-o parte capul, safirele mărunte din urechi îi scânteiară. Schimbă tonul. Singura diferenţă dintre tine şi Cameron e că ţie ţi-am permis să-mi distrugi viaţa. Nu voi face aceeaşi greşeală din nou.

Furia erupse din el când o prinse de braţ.

— Nu m-ai întrebat niciodată ce căuta Vikki în camera mea. Nu m-ai întrebat nici atunci, nici în toate lunile ce au trecut de-atunci. Ţi-ai revenit rapid, Mandy, şi ai sfârşit prin a purta inelul altui bărbat.

— Încă îl port, rosti ea încet. Aşa că ar fi bine să-ţi iei mâinile de pe mine.

— Crezi că asta o să mă oprească acum, că ştiu că nu-l iubeşti? Pasiunea, furia, dorinţa – toate răzbăteau din ochii lui, vocea lui, trupul lui. Te privesc şi văd asta, continuă el, înainte ca ea să apuce să nege. Ştiu mai bine ca oricine ce se petrece în mintea ta. Aşa că descurcă-te cu asta. Îşi trecu mâinile prin părul ei, desfăcându-i agrafele. Camera se apropie de ei. Şi cu asta. Trăgând-o spre el, Griff îi zdrobi buzele cu gura.

Amanda aproape se smulse din îmbrăţişare. Aproape. Timp de o fracţiune de secundă, rămase nemişcată. Ridică mâinile spre umerii lui ca pentru a-l împinge, dar, în schimb, se agăţă de el. Un geamăt discret, înăbuşit, îi scăpă de pe buze când fu cuprinsă de pasiune. Pentru o clipă rămaseră înlănţuiţi ca altădată. Apoi Griff o desprinse de el, ţinând-o în continuare strâns de braţe. Dorinţa şi furia scânteie între ei. A lui tangibilă, a ei ţinută în frâu.

— N-ai să te îndepărtezi de mine de data asta, îi spuse el. Am să aştept, dar n-am să aştept mult. Vino la mine, Mandy. Aici e locul tău.

Eliberând-o, Griff ieşi furtunos din birou. Amanda îşi duse o mână tremurătoare la buze şi rămase cu privirea aţintită asupra uşii închise.

— Tăiaţi.

Ariel ocoli peretele de recuzită al biroului ei.

— Ai mâncat intenţionat ceapa aia.

Jack o trase de părul ciufulit.

— Doar pentru tine, dulceaţă.

— Porcule.

— Doamne, cât îmi place când mă înjuri. Cu un gest dramatic, Jack o prinse în braţe şi o lăsă pe spate dintr-o mişcare exagerată. Dă-mi voie să te duc în patul meu şi să-ţi arăt ce înseamnă cu adevărat pasiunea.

— Nu înainte să mesteci câteva dropsuri mentolate, amice. Împingându-l cu fermitate, Ariel se eliberă, apoi se întoarse spre regizor. Neal, dacă asta a fost tot pe ziua de azi, am de ajuns undeva la oră fixă, în celălalt capăt al oraşului.

— Poţi să pleci. Ne vedem luni, la şapte.

În cabină, Ariel se dezbrăcă de ţinuta elegantă a Amandei şi o înlocui cu pantaloni strâmţi de bumbac şi o cămaşă bărbătească bufantă. După ce se încălţă cu pantofii cu toc jos ieşi din studio. Afară aştepta un grup mic de fani care sperau să apară cineva pe care să-l poată recunoaşte. Aceştia se strânseră rapid în jurul Amandei, ţinând în mâini carneţelele de autografe, pălăvrăgind despre serial şi aruncând întrebări.

— Ai să te împaci cu Griff?

Ariel o privi pe adolescenta cu ochi sclipitori şi rânji.

— Nu ştiu… mi-e foarte greu să-i rezist.

— E super! Adică are nişte ochi atât de *verzi.* Îşi împinse guma într-un colţ al gurii şi oftă. Eu aş muri dacă s-ar uita la mine aşa cum se uită la tine.

Ariel se gândi la o altă pereche de ochi verzi şi aproape că oftă şi ea.

— Va trebui să aşteptăm şi să vedem ce iese, nu-i aşa? Mă bucur că vă place serialul.

Îndepărtându-se de mulţime, făcu semn unui taxi. Imediat ce îi

dădu adresa şoferului, se lăsă încet pe spate, pe banchetă.

Nu era sigură de ce se simţea atât de obosită. Presupunea că gândul la întâlnirea ce o aştepta o epuiza atât de profund. Într-adevăr, nu dormise atât de bine ca de obicei, dar mai trecuse şi altă dată prin perioade de insomnie fără a fi afectată.

Booth. Dacă Booth ar fi fost singurul lucru care ar fi preocupat-o, s-ar fi descurcat destul de bine. Spera că aşa era. Dar era vorba şi de Scott.

Ideea de a se confrunta cu bunicii lui nu o înspăimânta, însă o obosea. Ariel mai discutase şi altădată cu ei. Nu avea niciun motiv să creadă că de data asta avea să fie altfel. Îşi aminti cât de vesel şi fericit fusese Scott la grădina zoologică. Un lucru atât de simplu. Un lucru atât de vital. Felul în care se agăţase de ea – îi sfâşia inima. Dacă ar fi existat o altă cale…

Închizând ochii, oftă. Nu credea că exista o altă cale, nici măcar cu tot optimismul ei înnăscut. Într-un final avea să se ajungă la un proces complicat şi dureros de custodie, iar Scott ar fi fost prins la mijloc.

Cum era cel mai bine? Cum ar fi fost corect? Ariel şi-ar fi dorit cineva să-i spună asta, să o sfătuiască, să o aline. Dar pentru prima dată în viaţă simţea că nu putea împărtăşi nimănui acele gânduri. Cu cât reuşea mai bine să ţină ascunsă toată povestea, cu atât scădeau riscurile ca Scott să aibă de suferit. Avea să fie nevoită să se bazeze exclusiv pe instinctele ei şi să spere.

Cu mintea la zeci de lucruri deodată, Ariel plăti taxiul şi intră în clădirea elegantă de oţel ce găzduia birourile avocatului ei. Cât urcă din hol până la etajul treizeci, îşi adună toate resursele de încredere. Poate că urma să fie ultima dată când i se oferea ocazia de a discuta cu bunicii lui Scott într-un cadru neoficial. Trebuia să profite la maximum de oportunitate.

Uşorul tremur din stomac nu se deosebea prea mult de trac. Simţindu-se în largul ei, Ariel intră în biroul casei de avocatură Bigby, Liebowitz şi Feirson.

— Bună ziua, domnişoară Kirkwood. Recepţionera îi adresă un zâmbet radios lui Ariel şi se întrebă dacă ei i-ar fi stat bine o ţinută similară. Nu era suficient de zveltă, decise cu regret. În loc să arate uluitor, ar fi arătat pur şi simplu anost. Domnul Bigby vă aşteaptă.

— Bună, Marlene. Cum merge cu noul căţeluş?

— O, e atât de deştept. Soţului meu nu-i vine să creadă că un câine poate învăţa atâtea trucuri. Ţin sincer să vă mulţumesc că mi l-aţi adus.

— Mă bucur că are o casă bună.

Se surprinse împletindu-şi degetele – semn exterior de tensiune. Cu gesturi atente, Ariel îşi lăsă mâinile să-i cadă pe lângă corp, în vreme ce recepţionera îi făcu legătura.

— A sosit domnişoara Kirkwood, domnule Bigby. Da, domnule. Se ridică şi puse receptorul în furcă. Vă conduc. Dacă aveţi timp înainte de a pleca, domnişoară Kirkwood, sora mea ar fi încântată să aibă un autograf. Nu ratează niciun episod din serial.

— Mi-ar face plăcere.

Degetele lui Ariel dădură să se împletească din nou, dar şi le ţinu în frâu. „Păstrează-ţi asta pentru mai târziu“, îşi spuse, „când îţi vei permite să le ai“. Măcar de data aceasta avea să aplice în viaţa ei personală o parte din calmul ferm al Amandei.

— Ei bine, Ariel. Când intră, bărbatul fragil cu barbă se ridică din spatele biroului. Încăperea mirosea vag a mentă şi a spray de mobilă. Exact la timp.

— Nu-mi ratez niciodată intrarea. Ariel traversă covorul gros cu ambele mâini întinse. Arăţi bine, Charlie.

— Mă simt bine de când m-ai convins să renunţ la fumat. Şase luni, spuse el rânjind. Trei zile şi – se uită la ceas – patru ore jumătate.

Ea îi strânse mâinile.

— Ţine-o tot aşa.

— Avem circa cincisprezece minute până trebuie să sosească soţii Anderson. Vrei nişte cafea?

— O, da.

Spunând acestea, Ariel se cufundă într-un fotoliu de piele crem.

Bigby apăsă butonul interfonului.

— Aduci te rog nişte cafea în birou, Marlene? Deci… Puse jos receptorul şi îşi împreună mâinile netede, fără inele. Cum rezişti?

— Sunt distrusă, Charlie. Îşi întinse picioarele şi îşi impuse să se relaxeze. Mai întâi degetele de la picioare, apoi gleznele, apoi până sus. Eşti practic singurul cu care pot discuta despre asta. Nu sunt obişnuită să ţin secrete.

— Dacă lucrurile merg bine, nu va trebui s-o mai faci pentru multă vreme.

Ea îi arunci o privire calmă.

— Ce şansă avem?

— Una rezonabilă.

Oftând uşor, Ariel clătină din cap.

— Nu ajunge.

După o bătaie scurtă în uşă, Marlene intră cu tava de cafea.

— Frişcă şi zahăr, domnişoară Kirkwood?

— Da, mulţumesc.

Ariel luă ceaşca, apoi se ridică şi începu să se învârtă prin cameră. Poate că dacă reuşea să-şi transforme o parte din emoţii în energie nu avea să explodeze. Poate.

— Charlie, Scott are nevoie de mine.

„Şi tu ai nevoie de el”, reflectă el privind-o.

— Ariel, eşti o membră respectabilă a comunităţii tale, cu o reputaţie bună. Ai un loc de muncă stabil, cu un venit excelent, deşi se poate susţine – şi se va susţine – că nu e neapărat bătut în cuie. Ţi-ai susţinut fratele cât a fost student şi eşti implicată, într-un fel sau altul, în toate organizaţiile de caritate de pe faţa pământului. O văzu zâmbind la acestea şi fu încântat. Eşti tânără, dar nu eşti un copil. Soţii Anderson au amândoi în jur de şaizeci şi cinci de ani. Asta ar trebui să influenţeze într-o oarecare măsură deznodământul, iar tu vei avea emoţia de partea ta.

— Doamne, detest să gândesc în termen de părţi, murmură ea. Oamenii sunt de-o parte sau de alta când se ceartă, când se războiesc. Aici nu poate fi vorba de un război, Charlie. E doar un copil.

— Oricât ar fi de dificil, va trebui să adopţi o gândire practică în privinţa asta.

Aprobând din cap, Ariel sorbi fără poftă din cafea. Gândire practică.

— Dar eu sunt singură şi sunt actriţă.

— Există argumente pro şi contra. Această ultimă întâlnire pentru rezolvarea amiabilă a situaţiei a fost ideea ta, continuă el. Nu-mi place să te văd agitându-te astfel.

— Trebuie să mai încerc încă o dată înainte de a ajunge la tribunal. Gândul că Scotty ar putea fi nevoit să depună mărturie…

— Doar o discuţie relaxată cu judecătorii, într-o cameră a tribunalului, Ariel. Nu e traumatizant, crede-mă.

— Nu pentru tine, poate nu pentru el, dar pentru mine… Se răsuci pe călcâie, cu ochii întunecaţi de pasiune. Aş renunţa, Charlie. Jur că aş renunţa chiar acum dacă aş putea crede că ar fi fericit cu ei. Dar când mă priveşte… Intrerupându-se, clătină din cap. Ştiu că reacţionez emoţional, dar e singurul mod în care am reuşit vreodată să disting binele de rău. Dacă privesc lucrurile dintr-o perspectivă practică, ştiu că ei îi vor asigura hrană şi un acoperiş şi o educaţie. Dar când e vorba de dragoste… Se întoarse să privească pe fereastră. Cel mai mult contează dragostea părintească. Fac oare ceea ce e mai bine pentru el, Charlie? Vreau doar să fiu sigură.

O clipă el se mulţumi să se joace cu stiloul de aur de pe biroul lui. Ariel punea întrebări dificile. În drept, nu conta ceea ce era mai bine, ci ceea ce era corect. Cele două concepte nu erau întotdeauna sinonime.

— Ariel, tu îl cunoşti pe băiat. Cu riscul de a mă exprima într-o manieră neprofesională, aş spune că trebuie să-ţi urmezi glasul inimii.

Zâmbind, Ariel se întoarse.

— Spui ceea ce trebuie. Doar aşa am fost în stare să funcţionez, întotdeauna. Timp de o clipă ezită, apoi îşi luă inima în dinţi. Venise pentru a-i cere sfatul, aşa că avea să meargă până la capăt. Charlie,

dacă ţi-aş spune că m-am îndrăgostit de un bărbat care consideră că relaţiile trebuie evitate cu orice preţ, iar actriţele sunt cele mai frivole persoane din lume, ce părere ai avea?

— Aş zice că e tipic pentru tine. Cât timp crezi că-ţi va lua să-l faci să se răzgândească?

Râzând, Ariel îşi trecu o mână prin păr.

— Întotdeauna spui ceea ce trebuie, repetă ea.

— Stai jos şi bea-ţi cafeaua, Ariel, o sfătui el. Tu eşti cea care susţine că, dacă ceva e destinat să se întâmple, se va întâmpla.

— Când am spus eu ceva atât de răsuflat? întrebă ea, dar îi urmă sfatul. În regulă, Charlie. Oftă prelung. Vrei să-mi ţii o lecţie despre ceea ce mă aşteaptă şi ce nu ar trebui să spun?

— Atât cât o să ajute. Îşi făcu de lucru cu dosarul lui Ariel. Ai să faci cunoştinţă cu avocatul soţilor Anderson, Basil Ford. E foarte meticulos şi foarte conservator. Am mai avut de-a face cu el?

— Ai câştigat?

Bigby rânji şi se lăsă pe spate în scaun.

— Aş spune că suntem chit. Fiindcă acum e vorba de o întâlnire voluntară, neoficială, nici eu, nici Ford nu vom avea prea multe de făcut. Dar dacă îţi pune vreo întrebare la care nu ar trebui să răspunzi, am să mă ocup eu de ea. Cu gesturi meticuloase, Bigby puse ceaşca de porţelan englezesc înapoi pe farfurioară. În rest, spune ce vrei, dar nu da mai multe detalii decât e necesar. Mai ales, nu te enerva şi nu-ţi ieşi din fire. Dacă vrei să ţipi sau să plângi, aşteaptă până după ce pleacă.

— Ai ajuns să mă cunoşti foarte bine, murmură ea. În regulă, voi fi calmă şi lucidă.

Când sună interfonul de pe biroul lui, Ariel îşi strânse mâinile în pumni.

— Da, Marlene, condu-i înăuntru. Şi vom avea nevoie de mai multă cafea.

O privi pe Ariel, studiind tensiunea din ochii ei şi comparând-o cu forţa ei.

— E doar o discuţie, îi aminti. Este puţin probabil să se decidă ceva azi, aici.

Ea aprobă din cap şi se concentră să-şi relaxeze mâinile.

Când uşa se deschise, Bigby se ridică în picioare cu un aer jovial.

— Basil, mă bucur să te văd. Întinse mâinile spre bărbatul ţeapăn, îmbrăcat într-un costum gri şi cu părul rar. Domnule Anderson, doamnă Anderson, vă rog să luaţi loc. Vom servi cafea într-o clipă. Basil Ford, Ariel Kirkwood.

Ariel aproape lăsă să-i scape un chicot nervos în faţa acestei prezentări oficiale.

— Bună ziua, domnule Ford.

Constată că acesta avea o strângere de mână fermă şi o privire formidabilă.

— Domnişoară Kirkwood.

Ford se aşeză cu o mişcare elegantă, punându-şi geanta diplomat lângă el.

— Bună ziua, domnule Anderson, doamnă Anderson.

Femeia o salută scurt din cap pe Ariel, iar soţul ei îi strânse oficial mâna. Erau oameni atrăgători. Oameni solizi. Întotdeauna percepuse aceste calităţi la ei – pe lângă rigiditatea lor. Ambii stăteau drepţi, rezultat al pregătirii lor militare. Anderson trecuse în rezervă cu zece ani în urmă cu gradul de colonel, iar în tinereţe soţia lui fusese asistentă medicală în armată. Se cunoscuseră în timpul războiului, făcuseră serviciul militar împreună şi se căsătoriseră. Apropierea dintre ei era palpabilă – gândurile şi valorile lor erau strâns legate. Poate că, reflectă Ariel, acesta era şi motivul pentru care le era greu să înţeleagă punctul de vedere al altor persoane.

Împreună, soţii Anderson se aşezară pe o canapea moale cu două locuri. Ambii erau îmbrăcaţi conservator: părul ei cenuşiu ca fierul era pieptănat pe spate, iar părul lui alb ca zăpada era tuns scurt. Simţind undele dezaprobării lor, Ariel îşi înăbuşi un oftat. Instinctul şi experienţa îi sugerau că nu avea să reuşească vreodată să se conecteze cu ei la nivel emoţional.

Cât timp se servi cafeaua, Bigby conduse conversaţia spre generalităţi. Soţii Anderson răspunseră politicos şi o ignorară pe Ariel cât mai mult posibil. Fiindcă ei o evitau în conversaţie, Ariel avu grijă să nu le adreseze nicio întrebare directă. Urma să îi înfrunte curând, oricum.

Recunoscu semnalul în momentul în care Bigby se aşeză în spatele biroului şi îşi împreună mâinile pe tăblie.

— Cred că suntem toţi de acord că avem o preocupare comună, începu el. Binele lui Scott.

— De asta suntem aici, spuse Ford relaxat.

Privirea lui Bigby alunecă peste Ford şi se concentră asupra soţilor Anderson.

— Astfel stând lucrurile, o întâlnire neoficială ca aceasta ne permite să facem schimb de opinii, iar opţiunile ar trebui să fie în beneficiul tuturor.

— Fireşte, principalul interes al clienţilor mei este binele nepotului lor. Ford vorbi pe tonul său plăcut de orator, înainte de a sorbi din cafea. Interesul domnişoarei Kirkwood este evident, desigur. În ceea ce priveşte problema custodiei, nu încape îndoială privind drepturile şi aptitudinile domnului şi doamnei Anderson.

— Nici în ceea ce priveşte cele ale domnişoarei Kirkwood, interveni Bigby blând. Dar nu despre drepturi şi aptitudini discutăm azi. E

vorba de copilul în sine. Ţin să vă arăt că, în momentul de faţă, nu punem la îndoială intenţiile dumneavoastră sau capacitatea de a creşte copilul. Li se adresă soţilor Anderson din nou, evitându-şi cu îndemânare colegul de breaslă. Problema e binele lui Scott ca individ.

— Nepotul meu, începu Anderson cu vocea lui profundă, aspră, e bine acolo unde se află în prezent. Este bine hrănit, bine îmbrăcat şi bine disciplinat. Va fi educat în spiritul ordinii. Va fi trimis la cele mai bune şcoli disponibile.

— Dar va fi iubit? izbucni Ariel, înainte de a se putea controla. Ceea ce nu se poate cumpăra cu bani… Aplecându-se în faţă îşi concentră atenţia asupra bunicii lui Scott. Va fi iubit?

— O întrebare abstractă, domnişoară Kirkwood, interveni Ford rapid.

— Dacă am putea…

— Ba nu e abstractă, îl întrerupse Ariel, aruncându-i o privire scurtă înainte de a se întoarce spre soţii Anderson. Nu există nimic mai solid decât iubirea. Nimic mai uşor de oferit sau de refuzat. Îl veţi ţine în braţe noaptea dacă i se face frică de umbre? Veţi înţelege cât e de important să vă prefaceţi că el vă apără? Îl veţi asculta întotdeauna când va avea nevoie să vorbească?

— Nu va fi cocoloşit, dacă la asta te referi. Anderson puse jos ceaşca de cafea şi îşi sprijini o mână pe genunchi. Valorile unui copil se modelează devreme. Acele fantezii – pe care tu le încurajezi – nu sunt sănătoase. Nu intenţionez câtuşi de puţin să-i permit nepotului meu să trăiască într-o lume imaginară.

— O lume imaginară. Ariel îl privi fix şi văzu un zid solid de rezistenţă. Domnule Anderson, Scott are o imaginaţie minunată. E plin de viaţă şi de viziuni.

— Viziuni. Buzele lui Anderson se subţiară. Viziunile nu vor reuşi decât să-l facă să caute ceva ce nu există, să se aştepte la ceva ce nu poate avea. Băiatul are nevoie de o ancoră puternică în realitate. În ceea ce *există*. Tu îţi câştigi existenţa prefăcându-te, domnişoară Kirkwood. Nepotul meu nu-şi va trăi viaţa într-o carte de poveşti.

— Sunt douăzeci şi patru de ore în fiecare zi, domnule Anderson. Nu încape suficientă realitate în ele cât să facem puţin loc şi pentru dorinţe? Toţi copiii au nevoie să creadă în dorinţe, în special Scott, după ce a pierdut atât de multe. Vă rog… Privirea ei se mută asupra femeii cu spatele ţeapăn de pe canapea. Aţi cunoscut durerea. Scott a pierdut cei doi oameni din viaţa lui care însemnau iubire, şi siguranţă, şi normalitate. Toate acestea sunt lucruri pe care are nevoie să le primească din nou.

— De la tine? Doamna Anderson rămase complet nemişcată, cu o privire foarte fixă. În ea Ariel văzu urme de durere. Copilul fiicei mele va fi crescut de mine.

— Domnişoară Kirkwood. Ford îi întrerupse cu fineţe, apoi îşi puse picior peste picior. Ca să ne ocupăm de aspectele mai practice, din câte ştiu în prezent aveţi un rol principal într-o… telenovelă, cred că e termenul potrivit. Ceea ce înseamnă un loc de muncă stabil, cu un venit fix. Dar ca să coborâm puţin cu picioarele pe pământ, se întâmplă frecvent ca aceste lucruri să se schimbe. Cum aţi putea întreţine un copil dacă sursa de venit ar fi întreruptă?

— Sursa mea de venit nu va fi întreruptă. Bigby îi surprinse privirea, iar Ariel făcu un efort de a-şi ţine în frâu enervarea. Am un contract. Şi am semnat pentru un film cu P.B. Marshell.

Remarcând scânteia de speculaţie, Ariel mulţumi sorţii că îi scosese acel rol în cale.

— Asta e foarte impresionant, îi spuse Ford. Totuşi sunt sigur că aţi fi prima care să recunoaşteţi că această profesie e renumită pentru instabilitatea ei.

— Dacă vă referiţi la stabilitatea financiară, domnule Ford, vă asigur că sunt capabilă să îi ofer lui Scott toate cele necesare din punct de vedere financiar. Chiar dacă, într-adevăr, cariera mea ar intra pe o pantă descendentă, aş recurge pur şi simplu la mijloace suplimentare de a-mi câştiga existenţa. Am experienţă atât în vânzări cât şi în domeniul restaurantelor. O jumătate de zâmbet dădu să-i apară pe buze când se gândi la zilele în care vânduse parfum şi pudră şi lucrase drept chelneriţă. O, da, *experienţă* era cuvântul potrivit. Dar nu-mi vine să cred că vreunul dintre noi ar considera prioritar contul bancar când discutăm despre un copil.

Spuse acest lucru calm, cu doar o urmă de dispreţ.

— Sunt sigur că suntem toţi de acord că bunăstarea financiară a copilului este de o importanţă primordială, interveni Bigby. Tonul subtil al vocii lui fu o avertizare adresată lui Ariel. Nu încape îndoială că atât soţii Anderson, cât şi clienta mea sunt capabili să îi ofere lui Scott hrană, adăpost, educaţie etc.

— Mai e şi problema stării civile. Ford îşi trecu un deget lung peste şaua nasului. Ca femeie necăsătorită, una de carieră, domnişoară Kirkwood, cât timp aţi putea să-i oferiţi lui Scott?

— Oricât are nevoie, spuse Ariel simplu. Îmi cunosc priorităţile, domnule Ford.

— Poate. Aprobă din cap, sprijinindu-şi o mână pe braţul fotoliului. Dar poate că nu v-aţi gândit la toate aspectele problemei. Cum nu aţi crescut niciodată un copil, poate nu sunteţi pe deplin conştientă de cât timp e nevoie. Aveţi o viaţă socială activă, domnişoară Kirkwood.

Cuvintele şi tonul lui fură blânde, dar sensul lor, clar. În orice alt moment, în orice alt context, Ariel ar fi fost amuzată.

— Nu chiar atât de activă pe cât reiese din presă, domnule Ford.

El aprobă din nou din cap.

— Sunteţi, totodată, o femeie tânără şi atrăgătoare. Sunt sigur că se poate presupune, în mod rezonabil, că o căsnicie e cât se poate de probabilă la un moment dat, în viitor. V-aţi gândit ce părere ar avea un potenţial soţ despre responsabilitatea de a creşte copilul altcuiva?

— Nu. Îşi înlănţui degetele. Dacă aş iubi un bărbat atât de mult încât să mă căsătoresc cu el, l-ar accepta pe Scott ca făcând parte din mine, din viaţa mea. Altfel nu ar fi genul de bărbat pe care să-l iubesc.

— Dacă aţi fi nevoită să alegeţi…

— Basil. Bigby ridică o mână şi, deşi zâmbi, privirea îi rămase tăioasă. Nu ar trebui să ne împotmolim în astfel de speculaţii. Nimeni nu se aşteaptă ca problema custodiei să fie rezolvată aici şi acum. Ceea ce dorim e să ne facem o idee clară despre sentimentele tuturor. Despre ceea ce îşi doresc clienţii tăi şi clienta mea pentru Scott.

— Bunăstarea lui, spuse Anderson scurt.

— Fericirea lui, murmură Ariel. Vreau să cred că e acelaşi lucru.

— Nu eşti cu nimic diferită de fratele tău, spuse Anderson pe un ton tăios şi scăzut, ca plesnitura unui vârf de bici. Fericire. I-a împuiat capul fiicei mele cu povestea fericirii cu orice preţ, până când ea a renunţat la toate responsabilităţile ei, la toată educaţia, la toate valorile. Gravidă la optsprezece ani, căsătorită cu un student sărăntoc care făcea mai multe eforturi să înalţe zmeie decât să-şi păstreze un loc de muncă decent.

Gura lui Ariel tremură când durerea o lovi. Nu, nu avea să-şi irosească energie luându-i apărarea fratelui ei. Nu avea nevoie de apărare.

— Se iubeau, spuse în schimb.

— Se iubeau. Culoarea se ridică în obrajii lui Anderson, primul şi singurul semn de emoţie pe care Ariel îl văzuse la el. Chiar crezi sincer că asta e suficient?

— Da. Erau fericiţi împreună. Au conceput un copil superb împreună. Aveau visuri împreună. Ariel înghiţi un nod, copleşită de nevoia de a plânge. Unii oameni nu se bucură niciodată de astfel de lucruri.

— Barbara ar fi încă în viaţă dacă am fi ţinut-o departe de el.

Ariel îşi îndreptă privirea spre femeia mai în vârstă şi văzu mai mult decât durere acum. Mâinile puternice, osoase, tremurau uşor, iar vocea îi era spartă. Era o combinaţie de durere şi de furie pe care Ariel o recunoştea şi o înţelegea.

— Jeremy nu mai e nici el, doamnă Anderson, spuse ea încet. Dar Scott e aici.

— El mi-a ucis fiica.

Ochii femeii sticliră pe fondul tenului devenit brusc palid.

— O, nu. Ariel simţi nevoia se apropie de ea, şocată de cuvintele ei, impresionată de durerea ei. Doamnă Anderson, Jeremy o adora pe

Barbara. Nu ar fi făcut niciodată nimic care s-o rănească.

— A luat-o cu el în avionul ăla. Barbara nu avea ce să caute într-unul dintre avioanele alea mici. Nu ar fi urcat dacă nu ar fi luat-o el.

— Doamnă Anderson, ştiu cum vă simţiţi…

Aceasta se smulse din încercarea lui Ariel de a o alina, începând brusc să respire gâfâit.

— Să nu îndrăzneşti să-mi spui că ştii cum mă simt. A fost singurul meu copil. Singurul meu copil. Ridicându-se, îi aruncă lui Ariel o privire de gheaţă, scăldată în lacrimi. Refuz să vorbesc cu tine despre Barbara sau despre fiul ei.

Ieşi din birou cu paşi rapizi, controlaţi, ce nu răsunară pe covor.

— Nu accept să-mi tulburi soţia, spuse domnul Anderson ridicându-se în picioare, ţeapăn şi neclintit. Totul a fost doar o serie de nenorociri de când am auzit pentru prima dată numele de Kirkwood.

Cu toate că şi genunchii ei începuseră să tremure, Ariel se ridică în faţa lui.

— Şi numele lui Scott este tot Kirkwood, domnule Anderson.

Fără un cuvânt, acesta se întoarse şi ieşi cu paşi mari din birou.

— Clienţii mei reacţionează, firesc, în manieră emoţională în această problemă.

Ford vorbi pe un ton atât de calm încât Ariel aproape nu-l auzi. Aprobând uşor din cap, se îndepărtă pentru a privi pe fereastră. Nu conştientiză discuţia purtată încet între avocaţi în spatele ei. În schimb se concentră pe fluxul traficului pe care îl putea vedea, dar nu şi auzi, de la înălţimea celor treizeci de etaje. Îşi dorea să fie acolo, înconjurată de maşini, de autobuze şi de oameni.

Era ciudat cum aproape se convinsese singură că reuşise să se resemneze cu moartea fratelui ei. Acum acea furie neajutorată o copleşi din nou până simţi că îi venea să ţipe. Să ţipe doar o singură întrebare: „De ce?“

— Ariel. Bigby îşi puse o mână pe umărul ei şi îi repetă numele înainte ca Ariel să întoarcă în sfârşit capul. Ford şi clienţii săi plecaseră. Vino să stai jos.

Ea ridică o mână spre a lui.

— Nu, sunt bine.

— Pe dracu eşti bine.

Râzând pe jumătate, Ariel îşi sprijini fruntea de sticlă.

— Voi fi, într-un minut. Cum se face, Charlie, că nu cred niciodată cât de grele sau de urâte pot deveni lucrurile până nu se întâmplă? Şi nici măcar atunci… nici măcar atunci nu prea reuşesc să înţeleg.

— Fiindcă tu cauţi tot ce-i mai bun. E un talent superb al tău.

— Sau un mecanism defensiv, murmură ea.

— Să nu începi să te ataci singură, Ariel. Vocea lui sună mai tăios decât intenţionase, dar avu satisfacţia de a o vedea îndreptându-şi

umerii. Un alt talent al tău e faptul că poţi absorbi emoţiile altor oameni. Să nu faci asta cu soţii Anderson.

Oftând prelung, Ariel continuă să privească fix spre stradă.

— Suferă. Mi-aş dori să existe o cale de a ne împărţi durerea, în loc să ne lovim reciproc cu ea. Dar nu pot face nimic în privinţa lor, şopti ea, şi închise ochii strâns pentru câteva clipe. Charlie, locul lui Scott nu e lângă ei. El e singurul de care îmi pasă. Nu s-a întâmplat niciodată, nici măcar o singură dată, ca vreunul dintre ei să-i spună pe nume. Era întotdeauna „băiatul“ sau „nepotul meu“, niciodată Scott. E ca şi cum nu i-ar putea oferi propria identitate, poate fiindcă e prea apropiată de cea a lui Jeremy. Rămase încă o clipă cu palmele sprijinite de pervazul ferestrei. Nu vreau decât ceea ce e bine pentru Scott – chiar dacă nu sunt eu aceea care i-l ofer.

— Se va ajunge la tribunal, Ariel, şi va fi foarte, foarte greu pentru tine.

— Mi-ai explicat deja toate astea. Nu contează.

— Nu-ţi pot oferi nici măcar o garanţie privind deznodământul.

Ariel îşi umezi buzele şi se întoarse cu faţa spre el.

— Înţeleg şi asta. Trebuie să cred că, orice s-ar întâmpla, va fi cel mai bun lucru pentru Scott. Dacă pierd înseamnă că mi-a fost sortit să pierd.

— Cu riscul de a fi complet neprofesionist – îi atinse vârfurile părului – cum rămâne cu cel mai bun lucru pentru tine?

Cu un zâmbet, ea îi prinse faţa în palme şi îl sărută pe obraz.

— Eu sunt o supravieţuitoare, Charlie, şi al naibii de mult mai puternică decât par. Hai să ne facem griji pentru Scott.

El era capabil să-şi facă griji pentru mult mai multe lucruri deodată, iar ea era încă palidă, cu ochii puţin prea înflăcăraţi.

— Dă-mi voie să-ţi fac cinste cu un pahar de ceva.

Ariel îşi frecă vârfurile degetelor de barba lui.

— Sunt bine, spuse ea ferm. Iar tu eşti ocupat. Întorcându-se, îşi luă geanta. Stomacul îi era strâns ca un ghem. Nu-și dorea decât să iasă la aer şi să-şi limpezească gândurile. Trebuie doar să fac o scurtă plimbare, spuse, adresându-se pe jumătate propriei persoane. După ce întorc, din nou, problema pe toate părţile, am să mă simt mai bine.

La uşă se opri şi privi în urma ei. Bigby stătea în continuare lângă fereastră, cu o expresie încruntată de îngrijorare pe chip.

— Poţi să-mi spui că avem o şansă să câştigăm?

— Da, asta îţi pot spune. Mi-aş dori să-ţi pot spune mai mult.

Clătinând din cap, Ariel deschise uşa.

— E de-ajuns. Trebuie să fie de-ajuns.

capitolul 6

Booth se gândi să arunce tot ceea ce scrisese în ziua aceea. Asta făceau oamenii rezonabili cu gunoiul. Lăsându-se pe spate în scaun se încruntă spre foaia scrisă pe jumătate din faţa ochilor săi şi la teancul de pagini finalizate de lângă maşină. Pe de altă parte, poate că a doua zi materialul nu avea să mai pară chiar atât de prost şi ar fi reuşit să salveze câte ceva din el. Nu mai ţinea minte când i se întâmplase ultima dată să se lovească de un asemenea blocaj în muncă. Era ca şi cum ar fi tăiat cuvintele în granit – muncea încet, chinuit, iar produsul final nu era niciodată perfect clar şi conturat. Transpirai, te dureau ochii şi muşchii, şi abia dacă scrijeleai ceva. În ziua respectivă, muncise la scenariu zece ore dintre care poate doar jumătate din timp îi acordase întreaga sa atenţie. Nu îi stătea în fire. Era frustrant.

Era din cauza lui Ariel.

Ce naiba avea să facă în privinţa asta? Booth îşi trecu mâinile peste faţă, epuizat mai degrabă de lipsa de productivitate decât de lipsa de energie. Nu existase niciodată vreo femeie pe care să nu şi-o poată alunga din minte pentru perioade îndelungate de timp – nici măcar Liz, la apogeul căsniciei lor dezastruoase. Dar femeia asta… Cu un sunet de iritare, Booth se împinse din faţa maşinii de scris. Femeia asta încălca toate regulile. Regulile lui – cele pe care şi le formase pentru a supravieţui.

Cel mai grav era faptul că îşi dorea doar să fie cu ea. Doar să-i vadă zâmbetul, s-o audă râzând, s-o asculte vorbind despre ceva ce nu era neapărat foarte logic.

Iar cel mai greu era din cauza dorinţei, care aluneca şi vibra continuu sub suprafaţa gândurilor lui. Era blestemat şi binecuvântat cu o imaginaţie de scriitor. Era uşor să-şi imagineze cum s-ar fi încălzit pielea ei sub mâinile lui, ce ar fi oferit şi ce i-ar fi cerut gura ei. Şi îi era foarte uşor să-şi imagineze cum ar fi putut să-i dea viaţa peste cap.

Fiindcă aveau să lucreze împreună nu putea s-o evite la nesfârşit. A ajunge să facă dragoste cu ea era inevitabil – atât de inevitabil încât ştia că trebuia să cântărească toate consecinţele. Dar deocamdată, singur în camera cufundată în tăcere şi copleşit de gândurile legate Ariel, Booth nu putea privi mai departe de acel moment. Exista întotdeauna un preţ de plătit… Cine ar fi putut şti mai bine decât el?

Coborând privirea spre ceea ce scrisese, Booth îşi dădu seama că plătea deja. Capacitatea lui de a scrie era afectată de faptul că nu-şi putea controla concentrarea. Ritmul lui, de regulă fluid, era haotic şi sacadat. Rezultatul muncii lui era lipsit de acel rafinament atât de specific stilului său.

Prea adesea se surprindea privind în gol – ceva obişnuit scriitorilor. Dar nu personajele erau cele care i se agitau prin minte. Prea adesea se trezise înainte de ivirea zorilor după o noapte agitată. Dar nu intriga textului era cea care îl împiedica să doarmă. Era vorba de Ariel.

Se gândea la ea prea mult, prea exclusiv pentru a se simţi confortabil. Şi era genul de bărbat care ţinea la confort ca la ochii din cap. Munca lui era întotdeauna, fusese întotdeauna, de o importanţă primordială pentru el. Intenţiona să continue în aceeaşi direcţie. Şi totuşi permitea unei alte persoane să intervină, să îl tulbure.

Îi permitea? Booth clătină din cap şi îşi aprinse o ţigară. Era un bărbat priceput la cuvinte, la sensuri subtile, şi ştia că acesta nu era cuvântul potrivit. Nu-i permisese lui Ariel să-i intre în gânduri – ea i le invadase.

Fumul îi irită gâtul. Prea multe ţigări, recunoscu el, trăgând din nou din ţigară. Prea multe zile şi nopţi lungi îşi forţa limitele – şi existau unele momente, câteva momente rătăcite, când se oprea să se întrebe de ce. Nu era vorba de ambiţie. Nu dacă ambiţia însemna goana după glorie şi bani. Gloria nu îl interesase niciodată, iar banii nu reprezentaseră vreodată o motivaţie majoră. Succesul, poate, în sensul că întotdeauna căutase, apoi insistase ca tot ceea ce era asociat cu numele lui să fie de calitate. Dar ţinea mai mult de obsesie – asta fusese pentru el scrisul încă de prima dată când pusese creionul pe hârtie.

Când un bărbat avea o obsesie, era uşor să aibă două. Booth se holbă la pagina scrisă pe jumătate şi se gândi la Ariel. Soneria de la uşă sună de două ori înainte să se ridice ca să răspundă. Dacă ar fi fost câtuşi de puţin prins de muncă, ar fi ignorat-o complet. Întreruperile, îşi spuse el cu regret, lăsând în urmă biroul aglomerat, aveau uneori unele avantaje.

— Bună. Ariel îi zâmbi, ţinându-şi mâinile în buzunare. Doar astfel se putea împiedica să nu-şi înlănţuiască degetele. Ştiu că ar fi trebuit să sun, dar mă plimbam şi m-am gândit că poate nu eşti prins de frenezia creării unei scene monumentale. „Vorbeşti în neştire“, se avertiză singură şi strânse ambele mâini.

— Nu am mai scris nicio scenă monumentală de ore întregi. O studie pentru o clipă, suficient de perspicace cât să-şi dea seama că dincolo de acel zâmbet şi de vocea plină de viaţă se ascundea o problemă. Cu doar o săptămână în urmă, poate doar cu câteva zile, ar fi inventat o scuză şi i-ar fi închis uşa în nas. Intră.

— Probabil te-am prins într-un moment favorabil, comentă Ariel, trecând pragul. Altfel ai fi mârâit la mine. Lucrai?

— Nu, mă oprisem.

Ariel părea gata să explodeze, reflectă el. Aerul relaxat,

comentariile spirituale nu ascundeau revărsarea de emoţie. Aceasta era trădată de ochii ei, de mişcările ei. Aruncând o privire scurtă spre mâinile ei, văzu că erau strânse în pumni în buzunare. Tensiune? Nu era un cuvânt asociat în mod normal cu Ariel. Voia s-o atingă, s-o aline, şi fu nevoit să-şi amintească singur că nu avea nevoie să rezolve problemele nimănui. Vrei ceva de băut?

— Nu… Da, se corectă. Poate că ar fi calmat-o mai mult decât plimbarea de două ore pe care o făcuse. Orice ai la îndemână. E o zi superbă. Ariel se apropie de fereastră şi simţi că îi amintea prea mult de cea lângă care stătuse în biroul lui Bigby. Se întoarse cu spatele spre privelişte. E cald. Sunt flori peste tot. Tu ai ieşit?

— Nu.

Îi întinse un vermut sec, fără a-i oferi un scaun. Ştia că în starea ei de spirit nu ar fi fost în stare să stea într-un loc.

— O, nu ar trebui să ratezi ocazia. Zilele perfecte sunt rare. Bău, apoi aşteptă ca muşchii să i se relaxeze. Aveam de gând să mă plimb prin parc, apoi m-am trezit aici.

Booth aşteptă un moment, în vreme ce ea îşi coborî privirea spre pahar.

— De ce?

Încet, Ariel ridică privirea spre a lui.

— Simţeam nevoia să fiu cu cineva – s-a dovedit că acel cineva erai tu. Te deranjează?

Ar fi trebuit să-l deranjeze. Dumnezeu îi era martor că şi-ar fi dorit acest lucru.

— Nu. Fără a se gândi, Booth făcu un pas spre ea – apropiindu-se şi fizic şi emoţional. Vrei să-mi spui despre ce e vorba?

— Da. Răspunsul veni cu un oftat. Dar nu pot. Întorcându-se, puse jos paharul.

Nu avea de gând să-şi deschidă sufletul în faţa lui. De ce fusese atât de sigură că putea s-o facă?

— Booth, rareori se întâmplă să nu pot face faţă unei situaţii sau să mă simt atât de speriată încât a fugi de tot să mi se pară cea mai bună soluţie. Când se întâmplă totuşi, am nevoie de cineva.

Booth se surprinse atingându-i părul înainte să poată să se controleze, întorcând-o cu faţa spre el înainte să apuce să cântărească argumentele pro şi contra – şi ţinând-o în braţe înainte ca vreunul dintre ei să apuce să fie surprins de simplitatea gestului.

Ariel se agăţă de el, şi uşurarea o inundă ca un val. El era puternic – suficient de puternic cât să accepte forţa ei şi să îi înţeleagă momentele de slăbiciune. Ariel avea nevoie de acea formă primară de susţinere umană, fără întrebări, fără aşteptări; pieptul lui lipit ferm de al ei. Pe spate îi simţi mâinile alunecându-i blând. Booth nu spuse nimic. Pentru prima dată în câteva ore, Ariel simţi că îşi recapătă

echilibrul. Bunătatea îi oferea speranţă; era o femeie care fusese întotdeauna în stare să supravieţuiască doar cu speranţă.

„Oare ce o tulbură?" se întrebă Booth. Îi simţea panica în felul în care îl strângeau mâinile ei. Chiar şi când simţi că Ariel începea să se relaxeze, îşi aminti acea primă strânsoare frenetică. Era vorba de munca ei, îşi spuse. Sau ceva mai personal? Orice ar fi fost, nu avea legătură cu el. Ar fi trebuit să se dea înapoi. Buzele lui trecură uşor prin părul ei şi îi inspiră parfumul. Era întotdeauna periculos să lase garda jos. Buzele lui alunecară pe tâmpla ei.

— Vreau să te ajut.

Cuvintele îi trecură prin minte şi îi ieşiră de pe buze înainte să devină conştient de ele.

Braţele lui Ariel se strânseră în jurul lui. Acea frază însemna mult, infinit mai mult decât o declaraţie de dragoste. Fără a şti, Booth tocmai îi oferise tot ceea ce avea nevoie.

— M-ai ajutat. Îşi dădu capul pe spate pentru a-i vedea chipul. Mă ajuţi.

Ridicând o mână, îşi trecu degetele peste oasele lungi şi ferme ale chipului lui, peste pielea întinsă, aspră de la barba de o zi. Pentru ea iubirea era un sentiment prea puternic să poată fi ignorat. Trebuia s-o împărtăşească, dacă nu verbal, atunci prin atingere. Blând, încet, se apropie şi îşi lipi uşor buzele de ale lui. Pleoapele îi coborâră, dar, printre gene, îi privi ochii aţintiţi în ochii ei. Intensitatea din privirea lui rămase neschimbată. Ariel ştia că îi absorbea starea de spirit şi i-o testa.

Booth fu cel care modifică unghiul, fără a creşte presiunea. Se jucă uşor cu gura ei, muşcând mărunt din moliciunea buzei de jos, desenându-i conturul cu vârful limbii până când Ariel simţi zbaterea din stomac întinzându-i-se până în piept.

Booth simţea nevoia să se adape din senzaţia de a o avea ca femeie, ca persoană. Voia s-o cunoască fizic; avea nevoie să înţeleagă subtilităţile minţii ei. Simţindu-şi trupul oferindu-se şi mintea cedând, Ariel se întrebă cum se făcea că nu auzea dragostea răsunând din ea. Însă el fu izbit de emoţia ce se revărsa năvalnic din ea. Nu ţinuse niciodată în braţe o femeie capabilă de astfel de sentimente sau una care, înzestrată cu o asemenea capacitate, să ceară în schimb emoţii la fel de puternice. Nu era vorba pur şi simplu de o reacţie. Chiar în clipa în care simţurile începură să i se învârtejească, Booth înţelese ceva. Voia să îi ofere la rândul lui. Şi, deşi îşi dorea acest lucru, ştia că nu era în stare. Riscurile erau pentru cei naivi, iar el nu-şi putea permite să facă pe naivul pentru a doua oară.

Compasiunea stârnea însă compasiune. Dacă nu era capabil de nimic altceva, putea măcar să o elibereze câteva ore de problema care îi bântuia gândurile. O mângâie pe braţe din simpla plăcere pe care i-o

făcea acest gest.

— Cât e de frumoasă vremea? o întrebă.

Ariel zâmbi. Degetele ei erau încă pe faţa lui, buzele ei la doar câţiva centimetri de ale lui.

— Spectaculos de frumoasă.

— Hai să ieşim.

Booth se opri doar cât s-o prindă de mână înainte de a porni spre uşă.

— Mulţumesc.

Pentru o clipă, Ariel îşi lipi capul de umărul lui intr-un gest de afecţiune mai simplu decât cele cu care era el obişnuit. Booth fu înduioşat – şi deveni prudent.

— Pentru ce?

— Pentru că n-ai pus întrebări. Ariel intră în lift, se sprijini cu spatele de perete şi oftă.

— În general nu mă bag în treburile altora.

— Chiar aşa? Ariel deschise ochii, păstrând zâmbetul pe buze. Eu da. Îmi stă în fire să mă bag – majoritatea oamenilor aşa sunt. Tuturor ne place să intrăm în mintea altor oameni. Tu doar o faci într-o manieră mai subtilă decât majoritatea oamenilor.

Booth ridică din umeri când liftul ajunse în hol.

— Nu e ceva personal.

Ariel râse şi ieşi din lift. Aruncându-şi poşeta pe umăr, porni cu pasul ei rapid obişnuit.

— O, ba da.

Booth se opri o clipă, apoi văzu umorul din ochii ei.

— Da, recunoscu. Aşa e. Pe de altă parte, ca scriitor, eu pot să observ, să disec, să fur gândurile şi sentimentele altora fără să fiu nevoit să mă implic atât de mult încât să ofer sfaturi sau alinare, sau chiar compasiune.

— Eşti prea necruţător cu tine însuţi, Booth, murmură Ariel. Mult prea necruţător.

Sprânceana lui tresări într-o expresie de nedumerire. Printre toate lucrurile de care fusese acuzat nu se numărase niciodată acesta.

— Sunt realist.

— La un anumit nivel. La un altul, eşti un visător. Toţi scriitorii sunt visători la un anumit nivel – aşa cum toţi actorii sunt copii, la un altul. Nu are nicio legătură cu nivelul de inteligenţă, simţul practic, capacitatea de a te descurca. E parte din profesia ta. Ieşi în aerul cald şi însorit. Mie îmi place să fiu copil, iar ţie îţi place să fii visător. Doar că nu-ţi place să recunoşti.

Iritare. Ar fi trebuit să simtă iritare, în schimb simţi plăcere. De când se ştia, nimeni altcineva nu-l înţelesese. De când se ştia, nu-i păsase niciodată.

— Te-ai convins singură că mă cunoşti foarte bine.

— Nu, dar am reuşit să zgârii puţin suprafaţa. Îl privi obraznic. Şi ai o suprafaţă foarte dură.

— Iar a ta e foarte subţire. Pe neaşteptate, îi cuprinse faţa în căuşul palmelor pentru a o studia temeinic. Degetele lui era ferme, ca şi cum s-ar fi aşteptat să întâmpine rezistenţă şi erau hotărâte s-o ignore. Sau pare a fi.

Cum ar fi putut fi sigur, se întrebă el. Cum putea vreodată o persoană să fie sigură de alta?

Ariel era prea obişnuită să fie examinată şi deja prea obişnuită cu Booth pentru a se pierde cu firea.

— Sunt prea puţine lucruri dincolo de ea care nu răzbat la suprafaţă.

— Poate de asta eşti o actriţă bună, reflectă el. Absorbi uşor personajul. Cât de mult eşti tu şi cât de mult e rolul?

Booth nu era nici pe departe pregătit să-i acorde încredere, înţelese Ariel când el îşi lăsă mâna să cadă.

— Nu-ţi pot răspunde la întrebare. Poate, după ce se încheie filmul, vei putea să-ţi dai seama.

Booth înclină capul a confirmare. Era un răspuns bun – poate cel mai bun.

— Voiai să te plimbi prin parc.

Cu un gest prietenesc, Ariel îşi petrecu braţul pe sub al lui.

— Da. Îţi fac cinste cu o îngheţată.

Booth întoarse capul spre ea, din mers.

— Cu ce aromă?

— Orice în afară de vanilie, spuse Ariel volubilă. Ziua de azi nu are nimic din blândeţea vaniliei.

Avea dreptate, decise Booth. Era o zi spectaculoasă. Iarba era verde, florile – viu colorate şi puternic mirositoare. Simţea mirosurile parcului. Alune şi porumbei. Pasionaţi de jogging treceau în fugă pe lângă ei, purtând bentiţe colorate şi pantaloni scurţi, cu sudoarea şiroindu-le pe spate.

Primăvara avea să fie înlocuită în scurt timp de începutul verii. Copacii erau plini, iar frunzele aveau o nuanţă tare ce luase locul culorilor moi pe care le afişaseră cu doar câteva săptămâni înainte. Umbra se întindea ispititor în vreme ce soarele încingea băncile şi aleile. Ştia că Ariel avea să aleagă soarele. Şi se întrebă, plimbându-se lângă ea, de ce trecuse atâta timp de când nu îl căutase şi el.

Muşcând dintr-o îngheţată cu topping de ciocolată şi alune, Ariel se gândi la Scott. Deja teama trecuse. Avusese nevoie doar să se sprijine pe cineva pentru o clipă, să absoarbă forţa emoţională a unei alte persoane, pentru a-şi recăpăta credinţa. Mintea îi era limpede din nou, neliniştea dispăruse. Râzând, se răsuci în braţele lui Booth şi îl sărută

cu putere.

— Ăsta e efectul îngheţatei asupra mea.

Râzând în continuare, se aruncă într-un leagăn. Şi al soarelui. Se lăsă mult pe spate şi dădu din picioare pentru a-şi lua avânt. Vârfurile părului îi ajunseră aproape până la pământ. Era de o culoare deschisă, superbă în razele oblice ale soarelui. Căzând pe spate, îi dezvălui chipul superb. Pielea îi era îmbujorată când se împinse din nou şi se lăsă în voia balansului.

— Pari expertă.

Booth se sprijini de cadrul leagănului, în vreme ce picioarele ei trecură ca vântul pe lângă el.

— Clar. Vrei şi tu?

— Eu doar o să mă uit.

— E unul dintre lucrurile la care te pricepi cel mai bine. Ariel îşi împinse din nou picioarele în aer pentru a se ridica şi mai sus şi savură fiorul ce o străbătu. Când te-ai aşezat ultima dată pe aşa ceva?

O amintire îi încolţi în minte – el însuşi la cinci sau şase ani, şi bona lui cu faţa rotundă şi cu o uniformă imaculată. Ea îl împingea pe un leagăn, în vreme ce el ţipa şi cerea să ajungă tot mai sus. La vremea aceea nu crezuse că viaţa însemna şi altceva în afară de acea legănare furtunoasă. Brusc, înţelese afirmaţia lui Ariel că îi făcea plăcere să fie copil.

— Cu o sută de ani în urmă, murmură el.

— A trecut prea mult. Târându-şi tălpile pe pământ, Ariel încetini leagănul. Urcă lângă mine. Îşi suflă părul din ochi şi rânji când îi văzu expresia nedumerită. Poţi sta în picioare, cu câte un picior de-o parte şi de cealaltă a mea. Leagănul e destul de rezistent – dacă şi tu eşti, adăugă ea, cu o urmă de provocare în ton, atât cât să-l facă să se încrunte.

— Îţi exersezi talentele de psihiatru?

Zâmbetul ei deveni şi mai larg.

— Reuşesc?

Râdea de el din nou şi, conştient de acest lucru, Booth muşcă momeala.

— Se pare că da. Trecu în spatele ei pentru a prinde lanţurile în mâini. Cât de sus vrei să mergi?

Ariel îşi dădu capul pe spate, oferindu-i un zâmbet.

— Cât de sus pot.

— Să nu ţipi de frică, o avertiză Booth, începând să-şi ia avânt.

— Ha! Ariel îşi dădu părul pe spate şi se prinse mai bine. Puţin probabil, DeWitt.

Îl simţi sărind agil pe leagăn când începură să zboare şi îşi lipi trupul de al lui până când ritmul se stabiliză. Cerul se răsturnă deasupra ei, albastru şi presărat cu nori. Pământul se legănă, maro cu

verde. Îşi sprijini capul de una dintre coapsele lui ferme şi musculoase şi se lăsă purtată de senzaţii.

Iarbă. Îi simţea mirosul, inundată în soare şi călcată în picioare, amestecat cu izul prăfos al pământului uscat. Râsul copiilor, gânguritul porumbeilor, traficul – Ariel auzea fiecare sunet şi separat, şi în amalgam.

Aerul avea gust de primăvară – dulce, uşor. Imaginea unui pepene verde îi trecu prin minte. Da, la asta se gândi în vreme ce obrajii îi erau mângâiaţi de briză. Dar, mai ales, mai presus de orice, Booth era cel care se juca în acel moment cu simţurile ei. Pe el îl simţea lipit de spatele ei, respiraţia lui era sunetul pe care îl auzea dincolo de toate celelalte zgomote. Îi simţea mirosul – sare, şi săpun, şi tutun. Nu trebuia decât să-şi schimbe unghiul privirii pentru a-i vedea mâinile puternice şi capabile strânse pe lanţul leagănului. Ariel închise ochii şi absorbi toate acestea. Era ca şi cum s-ar fi întors acasă. Fericită, ridică mâinile mai sus pe lanţ, cât să se atingă uşor de ale lui. Contactul dintre carnea lor caldă îi era de-ajuns.

Booth uitase cum era să faci ceva fără un motiv anume. Şi, uitând acest lucru, uitase puritatea plăcerii. O simţea acum, fără justificările intelectuale de care se folosise adesea pentru a se ţine în frâu. Fiindcă înţelegea că libertatea însemna şi vulnerabilitate, şi-o acordase doar în doze minime. Doar în acele rare ocazii când era complet singur, departe de responsabilităţi şi de munca lui, îşi lăsase inima şi mintea să plutească. Acum se întâmplă atât de spontan încât aproape nu îşi dădu seama. Ignorând pericolele relaxării, Booth savură experienţa.

— Mai sus! ceru Ariel, râzând, cu răsuflarea întretăiată şi arcuindu-se. Mult mai sus!

— Dacă mergem mult mai sus ai să cazi în nas.

Strigătul ei de plăcere străbătu aerul.

— Eu nu. Eu aterizez în picioare. Mai sus, Booth!

Când Ariel întoarse capul pentru a râde spre el, Booth se pierdu în privirea ei. Frumuseţea era acolo – dar nu frumuseţea rece, distantă pe care o vedea în film. Privind-o acum nu văzu nimic din Rae a lui, nimic din Amanda a ei. Nu era decât Ariel. Pentru prima dată de mult timp, mai mult decât voia să recunoască, simţi o scânteie de speranţă care îl înspăimântă teribil.

— Mai tare! strigă ea, nelăsându-i timp să reflecteze prea mult la ceea ce se întâmpla înăuntrul lui.

Râsul ei era molipsitor, la fel şi entuziasmul ei. Se ridicară în aer împreună până când începură să-l doară braţele. Când leagănul începu să încetinească, Ariel sări din el, lăsându-l pe Booth tremurând.

— O, a fost minunat. Încă râzând, Ariel se învârti pe loc cu braţele larg deschise. Acum sunt lihnită de foame. Absolut lihnită.

— Tocmai ai mâncat îngheţată.

Booth sări din leagăn şi se trezi gâfâind, cu sângele pompându-i prin vene.

— N-a fost suficient. Ariel se învârti până ajunse la el, apoi îşi înlănţui mâinile la ceafa lui. Am nevoie de un hotdog – chiar am nevoie de un hotdog cu de toate.

— Un hotdog. Fiindcă i se părea atât de firesc, se aplecă să o sărute. Gura îi era caldă, buzele curbate. Ştii ce se bagă în chestiile alea?

— Nu. Şi nici nu vreau să ştiu. Vreau să mă îndop cu toate chestiile groaznice care se bagă în ele şi să mă simt minunat.

Booth îşi coborî mâinile pe trupul ei.

— Eşti minunată.

Zâmbetul ei se schimbă, se îmblânzi.

— Ăsta e cel mai frumos lucru pe care mi l-ai spus vreodată. Sărută-mă din nou, chiar aici, cât încă zbor.

Booth o trase mai aproape, gustându-i buzele. Se întrebă în treacăt de ce acel sărut blând îi stârnea emoţii la fel de puternice ca pasiunea, dar oarecum diferite. O dorea. Şi în afară de trupul ei îşi dorea acea energie, acea vervă, acea poftă de viaţă. Voia s-o exploreze şi s-o măsoare, şi să-i testeze autenticitatea. Booth nu era nici pe departe sigur că cineva din lumea pe care o cunoştea putea fi atât de real. Şi totuşi începea să-şi dorească să creadă.

Desprinzând-o de el îi văzu genele ridicându-se tremurător şi buzele curbându-i-se. Dar îşi aminti senzaţia de panică pe care o simţise în ea când deschisese pentru prima dată uşa. Dacă emoţiile ei erau atât de vibrante pe cât păreau, nu se limitau la veselie şi la vioiciune.

— Un hotdog, repetă el, şi încercă să ghicească cât avea să afle despre ea şi cât de mult avea să dureze. E stomacul tău, dar fac eu cinste.

— Ştiam că poţi fi de treabă, Booth. Din mers, îşi strecură braţul în jurul taliei lui. S-ar putea să mănânc chiar doi.

— Tendinţele masochiste sunt trăsătură de familie?

— Nu, doar lăcomia. Spune-mi despre ale tale.

— Eu nu am tendinţe masochiste,

— Despre familia ta, se corectă ea, chicotind. Probabil sunt foarte mândri de tine.

Booth ridică o sprânceană, cu umbra unui zâmbet stând să-i înflorească pe buze.

— Asta depinde de cum priveşti lucrurile. Ar fi trebuit să urmez tradiţia familiei şi să studiez dreptul. În cea mai mare parte a primei mele tinereţi am fost oaia neagră a familiei.

— Chiar aşa? Înclinându-şi capul, îl studie cu un interes proaspăt. Nu-mi pot imagina. Mie mi-au plăcut întotdeauna oile negre.

— Aş fi putut să pun pariu pe asta, spuse Booth sec. Dar se poate

spune că am fost acceptat din nou în familie în ultimii câţiva ani.

— Asta a fost graţie premiului Pulitzer.

— Nici Oscarul n-a picat rău, recunoscu Booth, văzând umorul în ceva ce aproape nu remarcase înainte. Dar premiul Pulitzer a prins mai bine la rudele mele din Philadelphia.

Ariel simţi aroma venind de la standul de hotdog şi îl conduse spre acesta.

— Vei adăuga şi un premiu Emmy pe listă anul viitor.

Booth scoase portofelul în vreme ce Ariel se aplecă peste stand şi inspiră adânc.

— Eşti foarte încrezătoare.

— Aşa e cel mai bine să fii. Mănânci şi tu unul?

Mirosul era prea ispititor pentru a-i rezista. Când mâncase ultima dată? Ce mâncase? Booth ridică din umeri, alungând gândurile.

— Cred că da.

Ariel râânji şi ridică două degete spre vânzător. După ce privi crenvurstul în chiflă, începu să aleagă condimentele, unul câte unul.

— Ştii, Booth – îşi puse din belşug mirodenii –, *Rebeliunea* a fost un film genial, curat, de mare impact, cu personaje excelent caracterizate, dar nu a fost la fel de distractiv ca celălalt film al tău, *Marţea înnegurată*.

Booth o privi luând prima muşcătură sănătoasă.

— Scopul meu, atunci când scriu, nu e neapărat să distrez oamenii.

— Nu, înţeleg asta. Ariel mestecă gânditoare, apoi acceptă Cola pe care i-o întinse Booth. E doar preferinţa mea. De-asta am ales profesia asta. Vreau să fiu distrată şi am nevoie să distrez.

Booth, conservator, adăugă muştar peste hotdogul lui.

— De-asta te-ai mulţumit cu un serial telenovelă.

Ariel îi aruncă o privire şi începură din nou să se plimbe.

— Nu face pe deşteptul. În centru stă spectacolul de calitate. Dacă m-aş pricepe să jonglez cu farfurii şi să merg pe un monociclu, atunci asta aş face.

După prima muşcătură, Booth îşi dădu seama că hotdogul era cel mai bun lucru pe care îl mâncase în ultima săptămână, poate chiar în ultimele luni.

— Ai un talent uriaş, îi spuse el, dar nu observă când Ariel ridică surprinsă din sprâncene auzind complimentul spus cu atâta nonşalanţă. E dificil pentru mine să înţeleg de ce nu lucrezi la filme majore sau în teatru. Un serial, chiar unul cu episoade săptămânale, presupune o muncă îndelungată, istovitoare. A juca un rol principal într-un serial ce se transmite cinci zile pe săptămână e probabil extenuant, imposibil şi frustrant.

— Tocmai de-asta o fac. Îşi linse muştarul de pe degetul mare. Am fost crescută chiar aici, în Manhattan. Ritmul ăsta este firesc pentru

mine. Nu te-ai întrebat niciodată de ce L.A. şi New York se găsesc în capete opuse ale continentului?

— Un accident geografic fericit.

— Soarta, îl corectă Ariel. Chiar dacă în ambele oraşe industria divertismentului are o importanţă primordială, cele două metropole au ritmuri cât se poate de diferite. Eu aş înnebuni în California – lentoarea nu e viteza mea normală. Îmi place să lucrez la serialul ăsta fiindcă este o provocare zilnică, mă ţine în formă. Iar când am timp şi apare oportunitatea, îmi place să joc în spectacole precum *Un tramvai numit dorinţă*. Dar… îşi termină hotdogul cu un oftat. Să joci în aceeaşi piesă în fiecare seară devine facil şi începi să te simţi prea confortabil.

Booth bău Cola – o aromă pe care aproape o uitase.

— Joci acelaşi personaj de cinci ani.

— Nu-i acelaşi lucru. Zdrobi un cub de gheaţă şi savură şocul răcelii. Genul ăsta de seriale e plin de surprize. Nu ştii niciodată ce unghi îţi vor cere să joci pentru a creşte audienţa sau pentru a introduce o nouă poveste. Ocoli o doamnă de vârstă mijlocie care plimba un caniş. În momentul de faţă, Amanda se confruntă cu o căsnicie în pragul dezastrului şi cu o trădare personală, un posibil avort şi renaşterea unei vechi pasiuni. Nu-s tocmai lucruri plictisitoare. Şi, deşi e cât se poate de secret, am să-ţi spun că va colabora cu poliţia pentru a realiza profilul psihologic al Spintecătorului din Trader's Bend.

— Ce anume?

— Cum ar fi fiul lui Jack Spintecătorul, spuse ea încet. Fostul ei iubit, Griff, e suspectul principal.

— Nu te deranjează niciodată atâtea melodrame petrecute într-un orăşel în care nu există decât patru sau cinci familii cu legături între ele?

Ariel se opri să îl privească.

— Eşti familiarizat cu textele lui Coleridge?

— Rezonabil de bine.

— „Renunţarea voluntară la neîncredere." Ariel îşi făcu ghem şerveţelul, apoi aruncă atât şervetul cât şi paharul gol într-un coş de gunoi. Doar de atâta ai nevoie pentru a te descurca în lumea asta. Să crezi că s-ar putea întâmpla, că e posibil să se întâmple. Ajunge să fie plauzibil. Ca scriitor, ar trebui să ştii asta.

— Poate că da. Eu am înclinat întotdeauna mai mult spre realitate.

— Dacă asta ţi se potriveşte… Ridică din umeri, ca să arate că orice era acceptabil. Dar uneori este mai uşor să crezi în coincidenţă sau în magie, sau într-un simplu noroc. Realitatea nudă, fără ocolişuri, e un drum foarte greu.

— Am avut parte de câteva ocolişuri, murmură el.

Îi trecu prin gând că Ariel Kirkwood îl îndepărtase deja de drumul

pavat pe care îl urmase ani la rândul. Booth începu să se întrebe unde anume avea să-i ducă direcţia ei încâlcită. Pierdut în gânduri, nu observă că ajunseseră în faţa blocului lui până când Ariel nu se opri. Îl aştepta munca lui, intimitatea, solitudinea lui. Nu voia nimic din toate acestea.

— Vino sus cu mine.

Cererea era simplă, sensul clar. Iar dorinţa ei era uriaşă. Clătinând din cap, Ariel atinse părul ce îi căzuse peste frunte.

— Nu, e mai bine să n-o fac.

El o prinse de mână înainte să apuce s-o lase din nou pe lângă corp.

— De ce? Eu te vreau şi tu mă vrei.

„Dacă ar fi fost atât de uşor“, îşi spuse, simţind tot mai intens dorinţa de a-l iubi. Dar ştia, din instinct, că nu avea să fie atât de simplu, pentru niciunul dintre ei, după ce începea. Din partea lui exista prea multă neîncredere, din partea ei prea multe vulnerabilităţi.

— Da, te doresc. Ariel văzu schimbarea din privirea lui şi îşi dădu seama că avea să-i fie mult mai greu să plece decât să accepte. Şi dacă aş veni sus am face dragoste. Niciunul dintre noi nu e pregătit pentru asta, Booth, nu unul cu celălalt.

— Dacă e un joc pe care îl joci ca să mă faci să te doresc mai mult, nu e nicidecum necesar.

Ariel îşi retrase mâna dintr-a lui şi rămase deoparte.

— Îmi place să intru în jocuri, spuse ea încet. Şi sunt foarte bună la majoritatea. Dar, recunosc, nu şi la genul ăsta de jocuri.

Scoţând o ţigară, Booth şi-o aprinse dintr-o mişcare scurtă a brichetei.

— Nu am răbdare să îndeplinesc ritualul cu vin şi lumânări, Ariel.

Văzu umorul sclipindu-i în ochi şi îi veni s-o blesteme.

— Norocul meu că n-am nevoie de aşa ceva. Punându-şi mâinile pe umerii lui, se ridică uşor pe vârfuri şi îl sărută. Să te gândeşti la mine, îi ceru, apoi se întoarse rapid şi se îndepărtă.

Privind în urma ei, Booth ştiu că nu avea să se gândească aproape la nimic altceva.

capitolul 7

Urma să fie o muncă grea, cu zile lungi şi nopţi scurte, care avea s-o solicite în permanenţă, atât fizic, cât şi mental. Ariel urma să savureze din plin fiecare clipă.

Producătorii telenovelei cooperau pe deplin cu Marshell; strategia televiziunii era în avantajul tuturor. Ceea ce conta, ceea ce conta cel mai mult, era întotdeauna audienţa. Dar Ariel era cea care se vedea nevoită să-şi găsească timp pentru ambele proiecte, şi tot ea cea care trebuia să înveţe sute de pagini de scenariu pentru personajele Amanda şi Rae.

În alte împrejurări poate că producătorii s-ar fi mulţumit să scrie un scenariu care să n-o includă timp de câteva săptămâni în *Vieţi şi iubiri,* dar acum că relaţia dintre Amanda şi Griff începea să se încingă, iar Spintecătorul pândea din umbră, nu era posibil. Amanda avea un rol-cheie în prea multe scene esenţiale. Astfel că Ariel fu nevoită să turneze un număr istovitor de scene din serial într-o perioadă scurtă de timp. Astfel, îi rămâneau trei săptămâni întregi în care să se concentreze exclusiv pe film. Dacă proiectul respectiv înregistra întârzieri, avea să fie nevoită să compenseze împărţindu-şi timpul şi energia între Amanda şi Rae. Ideea unor zile de lucru de optsprezece ore şi trezirea la cinci dimineaţa nu îi putea stârbi din entuziasm. Ritmul, chiar aşa dificil, era, oricum, aproape firesc pentru ea. Şi o ajuta să nu se gândească la procesul de custodie, programat pentru luna următoare.

Şi mai era şi Booth. Chiar şi gândul de a lucra cu el o încânta. Contactul zilnic avea să fie stimulator. Concurenţa şi cooperarea profesională aveau s-o ţină în priză. Etapele de preproducţie îi arătaseră că Booth urma să se implice la fel de îndeaproape în film ca orice alt membru al distribuţiei şi al echipei – şi că avea o autoritate ce nu putea fi contestată. Pe parcursul şedinţelor – uneori isterice – el rămăsese calm şi spusese prea puţine. Dar când vorbea, cuvântul lui era rareori pus la îndoială. Nu era vorba de aroganţă sau de dominare, după părerea lui Ariel. Booth DeWitt pur şi simplu nu comenta decât dacă ştia că avea dreptate.

Poate, dacă soarta era de partea lor, aveau să se apropie pe măsură ce lucrau la film. Emoţie. Asta îşi dorea să îi ofere şi de asta avea nevoie din partea lui. Timp. Ştia că era un factor major pentru orice s-ar fi întâmplat între ei. Încredere. Era lucrul de departe cel mai necesar – şi de departe cel care lipsea cel mai mult. În unele momente ale etapelor de preproducţie ale filmului, Ariel îl simţea pe Booth privind-o prea obiectiv şi reuşind prea bine să se distanţeze de ea.

Ariel se trezi într-un impas. Cu cât o interpreta mai bine pe Rae, cu atât mai ferm se îndepărta Booth de ea. Înţelegea motivul şi simţea că nu putea face nimic pentru a-l schimba.

Cadrul era elegant, lumina – scăzută şi seducătoare. De o parte şi de cealaltă a unei măsuţe în stil rococo, Rae şi Phil serveau supă cremă de homar şi şampanie. Costumul lui Ariel era dintr-o mătase albastru-închis ce i se mula pe corp. Diamante şi safire sclipeau la urechile şi la gâtul ei. Prezenţa unui paznic înarmat în studio atesta faptul că la producerea unui film al lui Marshell nu se foloseau bijuterii false.

Cina târzie şi intimă se desfăşura, de fapt, la opt dimineaţa, în prezenţa unei echipe complete. Sorbind bere de ghimbir călduţă dintr-un pahar de şampanie, Ariel râse seducător şi se aplecă mai mult spre Jack. Ştia de ce era nevoie acolo – sex, brut şi primitiv, sub un voal subţire de sofisticare. Trebuia să se facă puternic simţit pe ecran printr-un gest, o privire, un zâmbet, mai degrabă decât prin dialog. Juca un rol în cadrul rolului. Rae era personajul ei, iar Rae nu apărea niciodată fără mască. În seara aceea avea să proiecteze o căldură şi o feminitate blândă ce nu reprezentau decât o faţadă. Sarcina lui Ariel era să redea atât acest lucru, cât şi abilitatea cu care Rae îşi juca rolul. Dacă actriţa pe care o încarna Ariel nu era deşteaptă, impactul asupra personajului lui Phil ar fi fost diminuat. Legătura dintre ei doi era vitală. Se alimentau reciproc şi, făcând acest lucru, alimentau întreaga poveste.

Rae îl dorea pe Phil, iar spectatorul trebuia să ştie că îl dorea fizic aproape la fel de mult pe cât îşi dorea relaţiile pe care ar fi putut să i le asigure profesional. Pentru a-l cuceri trebuia să fie ceea ce îşi dorea el. Ambiţia şi talentul erau o combinaţie mortală când se adăugau frumuseţii. Rae era înzestrată cu toate trei şi, în plus, cu capacitatea de a le folosi. Sarcina lui Ariel era de a reda dualitatea naturii ei, dar într-o manieră subtilă.

Scena avea să se sfârşească în dormitor; acea secvenţă a filmului urma să se turneze altă dată. Acum, tensiunea şi sexualitatea trebuiau accentuate până când atât Phil, cât şi publicul rămâneau complet seduşi.

— Tăiaţi!

Chuck îşi trecu o mână peste ceafă şi se cufundă în tăcere. Atât actorii, cât şi echipa recunoscură gestul regizorului şi rămaseră tăcuţi şi atenţi. Scena nu era pe placul lui şi încerca să-şi dea seama de ce. În priză, Ariel nu îşi permise să se elibereze de tensiune. Avea nevoie de nervi tari pentru a menţine imaginea lui Rae. Vederea berii de ghimbir şi mirosul mâncării din faţa ei îi stârniră o senzaţie neplăcută în stomac. Erau deja la a patra dublă. Privi cum paharul îi fu reumplut şi farfuria înlocuită. După ce se încheia filmarea, îşi spuse, nu avea să

mai privească vreodată un pahar cu bere de ghimbir.

— Dezgustător, nu-i aşa?

Ridicând privirea, Ariel îl văzu pe Jack Rohrer strâmbându-se spre ea. O încuie pe Rae intr-un compartiment al minţii înainte de a-i zâmbi.

— În viaţa mea nu mi-am dorit atât de mult o cană de cafea şi o chiflă.

— Te rog. Se îndepărtă de masă. Nu pomeni de mâncare adevărată.

— Mai felină, spuse Chuck brusc şi se concentră pe Ariel. Aşa o văd pe Rae – o pisică neagră elegantă, cu gheare atent îngrijite.

Ariel zâmbi imaginându-şi-o. Da, aşa era Rae.

— Când spui replica „O singură noapte nu va fi de-ajuns, mă faci lacomă“, ar trebui aproape să torci.

Ariel aprobă din cap, flexându-şi mâinile. Da, Rae ar fi rostit acea replică torcând, calculând între timp fiecare unghi. Ariel se gândi la o pisică – lucioasă, seducătoare şi aproape malefică.

Chiar înainte de semnalul sonor al unei noi duble, Ariel surprinse privirea lui Booth. Se încrunta spre ea, stând în spatele camerelor. Deşi mâinile îi stăteau relaxate în buzunare, iar expresia lui era netulburată şi calmă, Ariel simţi zidul de tensiune din jurul lui. Incapabilă să îl dărâme, se folosi de el şi de schimbul de priviri pentru a intra din nou în pielea personajului.

Pe măsură ce scena se desfăşura, uită de gustul insipid şi călduţ al berii de ghimbir, uită de intruziunea camerelor şi a echipei de filmare. Atenţia ei se concentră complet asupra bărbatului din faţa ei, care nu mai era un coleg de breaslă, ci o viitoare victimă. Zâmbi la o replică a lui, zâmbet pe care Booth îl recunoscu foarte clar. Seducătoare ca dantela neagră, rece ca gheaţa. Niciun bărbat în carne şi oase nu ar fi rămas imun în faţa ei.

Când ajunse la replica pe care se concentrase Chuck, Ariel aşteptă o fracţiune de secundă, înmuindu-şi vârful degetului în paharul lui Jack, apoi îşi atinse pielea umedă de buzele ei, apoi de ale lui. Seducătoarea improvizaţie încinse atmosfera pe platou. Chiar dacă, raţional, aprobă gestul lui Ariel şi intuiţia ei, Booth simţi un nod în stomac.

Îşi cunoştea personajul, reflectă el, aproape la fel de bine pe cât îl cunoştea şi el. Atât de bine încât era întotdeauna greu, în mintea lui, să le separe. Acea atracţie ce îl bântuia – spre cine era îndreptată? Acea împunsătură de gelozie pe care o simţi pe neaşteptate când femeia din platou se topi în braţele unui alt bărbat – pentru cine o simţea, de fapt? Împletise atât de strâns realitatea şi ficţiunea în scenariul lui, apoi alesese o actriţă suficient de talentată încât să poată estompa graniţele dintre ele. Acum se simţea prins în capcană între ficţiune şi realitate. Oare femeia pe care o dorea era întunecată sau luminoasă?

— Tăiaţi! Tăiaţi şi imprimaţi! Fantastic. Rânjind cu toată gura, Chuck veni şi îi sărută atât pe Ariel, cât şi pe Jack. Avem noroc că nu am provocat un scurtcircuit la cameră cu scena aia.

Jack îşi dezveli dinţii albi într-un zâmbet.

— Ai noroc că n-am făcut eu un scurtcircuit. Eşti al naibii de bună. Jack puse o mână pe umărul lui Ariel. Atât de al naibii de bună încât am să-mi iau o cană de cafea şi am să-mi sun soţia.

— Zece minute, anunţă Chuck. Pregătiţi cadrul pentru scenele de reacţie. Booth, cum ţi s-a părut?

— Excelent.

Cu ochii pe Ariel, Booth se apropie de ei. Ariel nu mai avea nimic din alura felină. Ba chiar părea puţin istovită. Constată că, deşi nodul din stomacul lui se relaxase, trebuia să se lupte cu impulsul de a o mângâia pe obraz. Booth era mai obişnuit cu prima senzaţie.

— Se pare că şi ţie ţi-ar prinde bine nişte cafea.

— Da. Ariel se forţă din nou să pună deoparte personalitatea lui Rae. Nu-şi dorea nimic mai mult decât să se relaxeze complet, dar ştia că nu-şi putea permite asta decât în mică măsură. Faci tu cinste?

Aprobând din cap, Booth o conduse de pe platou la o masă de protocol pe care erau pregătite deja gogoşi, ştrudele şi cafea. Stomacul lui Ariel se revoltă când se gândi la mâncare, dar luă paharul aburind de polistiren cu ambele mâini.

— Programul ăsta e dificil, comentă Booth.

— Îhî. Ignoră observaţia, ridicând din umeri, şi lăsă cafeaua să-i alunge gustul lăsat în urmă de berea de ghimbir. Nu, programul nu e mai solicitant decât cel al serialului – este chiar mai uşor din unele puncte de vedere. Scena a fost dificilă.

Booth ridică o sprânceană.

— De ce?

Aroma cafelei era reală şi solidă. Ariel aproape reuşi să uite mâncarea flască din care fusese nevoită să ciugulească în ultimele două ore.

— Fiindcă Phil e inteligent şi prudent – nu e un bărbat uşor de sedus sau de amăgit. Rae trebuie să reuşească şi una, şi cealaltă, iar timpul e scurt. Îi aruncă o privire peste buza paharului. Dar tu ştii asta.

— Da. O prinse de încheietura mâinii înainte să apuce să bea din nou. Pari obosită.

— Doar între duble. Zâmbi, înduioşată de grija lui involuntară. Nu-ţi face griji pentru mine, Booth. Ritmul frenetic e firesc pentru mine.

— Mai e ceva.

Ariel se gândi la Scott. N-ar trebui să se vadă, îşi aminti singură. În clipa în care intri în studio, n-ar trebui să se vadă.

— Eşti perspicace, murmură. Cel mai important instrument al unui

scriitor.

— Tragi de timp.

Ariel clătină din cap. Dacă acum se gândea prea profund la asta, avea să înceapă să-şi piardă controlul.

— Este ceva de care trebuie să mă ocup. Nu îmi va influenţa munca.

Booth îi prinse ferm bărbia în mână.

— Există ceva ce ţi-o influenţează?

Pentru prima dată, Ariel se simţi străbătută de umbra unui fior de furie pură.

— Nu mă confunda cu un rol, Booth – sau cu o altă femeie.

Îi împinse mâna deoparte, întorcându-i spatele, apoi reveni pe platou.

Izbucnirea de mânie îi făcu plăcere lui Booth, poate fiindcă îi era mai uşor să creadă în emoţiile negative. Sprijinindu-se cu spatele de perete, Booth luă o decizie. Avea de gând s-o facă a lui – în noaptea aceea. Astfel urma să scape de o parte din tensiunea din el şi să mai reducă din întrebări. Apoi amândoi aveau să fie nevoiţi să se descurce, fiecare în felul lui, cu ceea ce urma.

Ariel constată că furia era un avantaj. Rae, reflectă ea, era o femeie a cărei furie fierbea înăbuşit tot timpul, aproape de suprafaţă. Aceasta se adăuga nemulţumirii şi ambiţiei sale. În loc să încerce să se debaraseze de ea – lucru de care nu era sigură că ar fi fost în stare, oricum – Ariel o folosi pentru a adăuga şi mai multă profunzime unui personaj deja complicat. Câtă vreme se agăţa de personalitatea vicleană şi solicitantă a lui Rae, nu-şi simţea propria epuizare sau frustrările personale.

Era adevărat că simţurile îi erau suficient de alerte cât să ştie exact unde se afla Booth şi pe ce era concentrată atenţia lui chiar şi atunci când ea era în toiul unei scene. Era un aspect de care avea să se ocupe mai târziu. Cu cât o forţa mai mult – mental, emoţional – cu atât era mai hotărâtă să-i ofere o interpretare remarcabilă.

Până la ora şase, când se încheie programul de filmări, Ariel descoperi că Rae o epuizase. Corpul o durea după orele petrecute sub reflectoare. Mintea îi era ameţită de repetarea replicilor, de emoţiile stăpânite, apoi descătuşate. Era de-abia prima săptămână de filmări şi simţea deja oboseala produsă de acest maraton.

Nimeni nu a pretins că va fi uşor, îşi reaminti Ariel, strecurându-se în cabină pentru a se schimba în hainele de stradă. Şi nu ar fi fost nici pe departe la fel de important dacă ar fi fost uşor. Problema era că începea să echivaleze succesul ei în acest rol cu succesul în relaţia ei cu Booth. Dacă reuşea s-o facă pe una, avea să reuşească şi cu cealaltă.

Clătinând din cap, Ariel se dezbrăcă de costum, scuturându-se de personalitatea lui Rae la fel de nerăbdătoare ca de mătasea în care era

îmbrăcată. O astfel de idee, îşi aminti singură, ascundea o capcană majoră. Rae era un rol ce trebuia interpretat, oricât de strâns ar fi fost împletită cu realitatea. Booth însemna viaţa reală – viaţa ei. Indiferent cât ar fi fost de dispusă să-şi asume riscuri sau să accepte o provocare, acea realitate era ceva ce nu-şi putea permite să uite.

Recunoscătoare, Ariel îşi întinse cremă pe faţă, îndepărtându-şi machiajul de scenă şi lăsându-şi pielea să respire. Se aşeză, sprijinindu-şi picioarele pe măsuţa de toaletă, astfel încât chimonoul scurt pe care îl purta i se ridică pe coapse. Fără a se grăbi, acordându-şi timp pentru a se linişti, îşi desfăcu părul din cocul elegant pe care i-l aranjase coafeza şi îl lăsă să cadă liber. Cu un oftat mulţumit, Ariel îşi dădu capul pe spate, închise ochii şi aţipi pe jumătate. Aşa o găsi Booth.

Camera era plină cu de toate, după cum îi stătea în fire, iar Ariel arăta ca o insulă unică de calm. Aerul era încărcat cu mirosuri – pudră, cremă de faţă, acelaşi potpuriu cu o aromă discretă de liliac pe care îl ţinea şi acasă. Luminile din jurul oglinzii erau puternice. Respiraţia îi era lentă şi uniformă.

Închizând uşa în urma lui, Booth îşi lăsă privirea să-i alunece de-a lungul picioarelor ei zvelte, dezgolite de la vârful degetelor până la coapse. Chimonoul era legat lejer, aproape neglijent, lăsând o deschizătură incitantă de-a lungul mijlocului, până aproape de talie. Părul îi cădea peste speteaza scaunului, ciufulit de propriile-i mâini, astfel încât curba gâtului şi a umărului ei se profilau într-un contrast elegant. Chipul îi părea puţin palid fără culoarea necesară pentru filmare… fragilă. Fără machiaj, umbra discretă a unor cearcăne devenea vizibilă sub ochii ei.

Booth îşi dori cu o intensitate aproape dureroasă să o posede, exact aşa cum era în momentul acela. Fără a se gândi câtuşi de puţin la ceea ce făcea, încuie uşa. Se aşeză pe braţul unui scaun, îşi aprinse o ţigară şi aşteptă.

Ariel se trezi încet. Avea tendinţa să adoarmă rapid şi să se trezească treptat. Chiar înainte de a se dezmetici complet din lumea viselor, se simţi împrospătată. Puiul de somn nu durase mai mult de zece minute. Dacă ar fi dormit mai mult s-ar fi simţit ameţită, iar mai puţin, tensionată. Oftând, începu să se întindă. Apoi îşi dădu seama că nu era singură. Curioasă, întoarse capul şi îl privi pe Booth.

— Salut.

Booth nu văzu nici urmă de furie în ochii ei, şi nu detectă răceală, acel semn al resentimentelor, în vocea ei. Chiar şi epuizarea pe care o intuise pentru scurt timp în ea dispăruse.

— N-ai dormit prea mult. Ţigara i se consumase aproape până la filtru, fără ca el să observe. O strivi. Deşi nu cunosc pe nimeni care ar fi putut dormi, în general, într-o asemenea poziţie.

— Pentru un pui de somn de zece minute, pot dormi oriunde. Îşi întinse vârfurile picioarelor, contractându-şi toţi muşchii, apoi se relaxă. Trebuia să mă reîncarc.

— O masă decentă te-ar ajuta.

Ariel îşi puse o mână pe abdomen.

— N-ar strica.

— N-ai mâncat aproape nimic la prânz.

Ariel nu fu surprinsă că remarcase, doar că menţionase acest lucru.

— În mod normal m-aş fi îndopat. Dar faptul că am mâncat supă cremă de homar încă de dimineaţă mi-a dat peste cap tot organismul. Eu mai degrabă mănânc o chiflă. Sau un castron de Krispie Krinkies.

— Un castron de ce?

— Opt vitamine esenţiale, spuse ea, rânjind pe jumătate. Fără tragere de inimă îşi lăsă picioarele pe podea. Deschizătura din halatul ei îşi schimbă poziţia, iar Ariel trase distrată de margini. Am terminat pe azi, nu? Nu este nicio problemă?

— Am terminat, confirmă el. Şi există o problemă.

Peria de păr pe care o luase Ariel se opri în aer.

— Ce fel?

— Personală. Se ridică şi îi luă peria din mână. În fiecare zi din săptămâna asta te-am privit, te-am ascultat, ţi-am simţit parfumul. Şi în fiecare zi din săptămâna asta, te-am dorit. Îi trecu peria prin păr dintr-o singură mişcare lungă, neîntreruptă, iar în oglinda scăldată în lumină privirea lui o întâlni pe a ei. Când Ariel rămase nemişcată, Booth coborî din nou peria, prinzându-i curbura umărului în palma mâinii libere. Mi-ai cerut să mă gândesc la tine. Aşa am făcut.

Erau prea aproape de suprafaţă, se avertiză Ariel singură. Emoţiile ei erau întotdeauna prea aproape de suprafaţă. Nu putea face nimic pentru a schimba acest lucru.

— În fiecare zi din săptămâna asta, începu ea pe o voce deja uşor răguşită, m-ai privit şi m-ai ascultat jucând rolul altei femei. S-ar putea să doreşti altă femeie.

Privirea lui rămase aţintită pe a ei când îşi coborî gura pe urechea ei.

— Nu e o altă femeie cea pe care o privesc acum.

Inima ei tresări violent. Ar fi putut jura că simţise tremurul brusc în piept.

— Mâine…

— La dracu' cu mâine.

Booth aruncă peria pe jos, ridicând-o pe Ariel în picioare. Şi cu ieri. Privirea lui era intensă, ochii de un verde fierbinte, fierbinte, ce o făcură să i se usuce gâtul. Se întrebase cum ar fi fost dacă Booth şi-ar fi permis cât de puţină libertate emoţională. Astfel era pasiunea lui, şi avea să o ia pe sus.

Dacă nu l-ar fi iubit… Dar, desigur, îl iubea. Toată prudenţa îi dispăru când gura ei o întâlni pe a lui. Exista un moment potrivit pentru a gândi, şi un altul pentru a simţi. Un moment potrivit pentru reţinere, şi un altul pentru abandon deplin. Un moment potrivit pentru raţiune, şi un altul pentru iubire.

Tot ceea ce avea Ariel, tot ceea ce simţea, gândea, dorea, totul se regăsi în atingerea buzelor lor. Iar când trupul ei urmă îndemnul inimii, se încolăci în jurul lui şi i se oferi necondiţionat. Simţi podeaua înclinându-se şi aerul înlemnind înainte de a se pierde în propriile dorinţe. Buzele i se deschiseră, invitându-l; limba îl atinse, stârnindu-l. Respiraţia îi tremură, răspunzându-i. Era fermă, la fel ca el, dar mai moale. Simţindu-i masculinitatea solidă lipită de ea, Ariel deveni complet şi pe deplin feminină. Plăcerea era lichidă, gonindu-i prin vene ca vinul cald. Când strânsoarea lui deveni mai puternică, ea se topi şi mai mult, până deveni docilă ca în fantezia perfectă a oricărui bărbat. Dar era foarte reală.

Nu cunoscuse niciodată vreo altă femeie ca ea, atât de deplin liberă cu emoţiile ei, ce se revărsau şi se ridicau în valuri până ajungeau să-l înece. Se aşteptase la pasiune şi o găsise, dar… Era mai mult, infinit mai mult, o gamă de sentimente atât de intense, atât de dulci, încât erau irezistibile.

Când o privise pe platou, o dorise. Când intrase în cabina ei şi o văzuse dormind, dorinţa îl copleşise. Acum, când ea îi cedă, vibrând de emoţii pe care aproape nu le putea numi, Booth simţi că avea nevoie de ea cum nu avusese vreodată nevoie de nimeni. Şi nici nu-şi dorise.

Prea târziu. Îi trecu prin gând că era prea târziu pentru ea – prea târziu pentru el. Apoi îşi îngropă mâinile în părul ei, cu gândurile pierdute într-un caleidoscop de senzaţii.

Ariel mirosea uşor a lămâie de la crema pe care o folosise pe faţă, în vreme ce părul îi respira aroma familiară a sexualităţii discrete. Materialul subţire al chimonoului ei foşni sub mâinile lui când îl deschise pentru a o găsi. Şi era mai moale decât un vis, dar atât de delicată încât îi fu teamă, o clipă, că avea s-o rănească. Apoi trupul ei se arcui, apăsându-se pe mâna lui, iar forţa ei fu cea care îl stârni. Cu un sunet ce aducea mai mult a abandon decât a triumf, îşi îngropă faţa în gâtul ei.

Chiar cu mintea pierdută în ceaţa pasiunii, Ariel îşi dădu seama că avea nevoie să simtă textura pielii lui pe a ei. Încet, mâinile ei îi urcară pe trup, ridicându-i puloverul. Continuă mişcarea peste umerii lui, până nu mai stătea nimic în calea explorării ei – şi nimic nu mai împiedica pielea ei sensibilă să o cunoască pe a lui.

Când Booth o trase în jos, Ariel se lăsă condusă. Cu spatele sprijinit de spătarul canapelei, îşi împleti palmele la ceafa lui şi îi aduse gura

înapoi la a ei. Gustul pasiunii lui o străbătu ca un fior fierbinte şi aprinse următoarea scânteie.

Mai puţin pasivă acum, mai puţin docilă, se mişcă sub el, provocând tresăriri de excitare ce pulsară în amândoi. Agresivitatea bruscă a buzelor ei fu bine-venită. Sărutul se prelungi, devenind tot mai profund, tot mai umed, iar cele două perechi de mâini începură să testeze şi să aprecieze.

Booth simţi bătaia frenetică a inimii ei sub palma lui. Când îşi apăsă buzele pe sânul ei, o simţi înfiorându-se. Fu străbătut de o dorinţă uriaşă de a o absorbi când începu să savureze varietatea de gusturi a trupului ei, uneori cu buzele, alteori cu vârful limbii. Uneori, în unele locuri, era fierbinte, în altele era dulce, dar întotdeauna era Ariel.

Luminile inundau încăperea, reflectându-se în oglindă, iar Booth se lansă într-o explorare minuţioasă, intensă a trupului ei. Rotunjimea umărului ei ascundea o fascinaţie cum nu mai cunoscuse vreodată. Pielea de pe interiorul încheieturii ei era atât de delicată încât aproape i se păru că putea auzi sângele gonindu-i prin vene. Oriunde o atingea, îi simţea pulsul. Ariel îi oferea atât de mult din ea. Acest simplu fapt era suficient pentru a-l ameţi.

Iar pe măsură ce el atingea, gusta, poseda, la fel făcea şi ea. Dacă el începea să ceară mai mult, ea reacţiona la fel, mişcându-se în acelaşi ritm cu el. Sau poate el era cel care îşi adapta ritmul după al ei. Îl mângâia cu acele degete lungi, elegante, iar Booth descoperi ce însemna să fii în pragul nebuniei şi la porţile paradisului în acelaşi timp. Ariel nu-şi dorea nimic mai mult decât ceea ce putea găsi în el. Scântei de tandreţe ce îi atingeau sufletul. Vâlvătăi ce o torturau. Părul lui trecu uşor peste pielea ei şi acea simplă atingere o excită. Carnea fu inundată de pasiune şi de efortul de a o controla – efortul de a o prelungi. Ariel descoperi că plăcerea separată era superficială; dar plăcerea, atunci când se adăuga iubirii, însemna totul.

Împreună, înţeleseră că nu mai puteau aştepta. Ultimele bariere reprezentate de haine fură îndepărtate cu nerăbdare. Ariel se deschise pentru el. Nebunia şi paradisul se contopiră.

Ariel se simţea ca şi cum ar fi putut alerga kilometri întregi. Trupul îi vibra de atât de multe senzaţii. Mintea îi zbura sub efectul lor. Stătea întinsă lângă Booth, înfiorată de o sensibilitate ce radia dinspre degetele de la mâini şi de la picioare. Cu ochii închişi, cu trupul încă lipit de al lui, îi număra bătăile inimii, bubuind lângă ale ei. În acea lume privată, lichidă, în care se retrăseseră, Booth nu fusese calm, nu fusese detaşat. Lăsându-şi genele să se deschidă tremurător, Ariel zâmbi. Mâna lui era împletită cu a ei. Se întrebă dacă Booth era conştient de acest lucru. O dorise. Doar pe ea. Satisfacţie. Oare asta

simţea el? Booth rămase întins liniştit, epuizat, conştient doar de silueta caldă şi zveltă a lui Ariel. Din câte îşi amintea el, nu trăise niciodată nimic care să semene cât de puţin cu această experienţă. Relaxare totală… o lipsă completă de tensiune. Nu avea energie nici măcar să disece acel sentiment, şi se mulţumi să-l savureze. Cu un sunet de plăcere pură, se întoarse cu faţa spre gâtul ei. Îi simţi şi auzi hohotul de râs.

— E amuzant? murmură el.

Ariel îşi plimbă mâinile în sus pe spatele lui, apoi le coborî din nou pe talie.

— Mă simt bine. Atât de bine. Buricele degetelor ei îi mângâiară delicat şoldurile. Şi pe tine te simt la fel.

Răsucindu-se puţin, Booth se ridică într-un cot pentru a putea s-o privească. Privirea ei râdea. Cu vârful unui deget, trasă conturul locului de sub bărbia ei unde îi descoperise o piele încântătoare, sensibilă.

— Încă nu ştiu ce fac cu tine.

Ea îi dădu la o parte părul de pe frunte şi îl privi căzându-i la loc.

— Ai întotdeauna nevoie de un motiv raţional?

Booth se încruntă, dar degetele i se răsfirară peste obrazul ei, ca şi cum ar fi fost orb şi ar fi vrut s-o memoreze.

— Am întotdeauna.

Ariel şi-ar fi dorit mult să ofteze, dar zâmbi în schimb. Prinzându-i faţa în mâini, îl trase spre ea, sărutându-l cu putere.

— Eu sfidez intelectul.

Replica ei îl făcu să râdă şi, fiindcă nu stătea în echilibru, Ariel reuşi să îl răstoarne. Cu trupul aşezat oblic peste al lui, se întinse şi îşi îngropă afectuos nasul în umărul lui. Booth simţi hârtie mototolită şi materiale şifonate sub el.

— Pe ce stau întins?

— Mmm. Tot felul.

Arcuindu-se, Booth scoase o broşură mototolită de sub şoldul lui stâng.

— Ţi s-a spus vreodată că eşti dezordonată?

— Din când în când.

Absent, Booth aruncă o privire peste broşura despre suferinţele puilor de focă înainte de a o arunca pe podea. Trase de o altă hârtie prinsă sub umărul lui drept. Un adăpost temporar pentru soţiile abuzate. Curios acum, se răsuci puţin şi găsi o altă broşură. Publicată de ASPCA[1].

— Ariel, ce-i cu toate astea?

Ea îl muşcă mărunt de umăr pentru ultima dată înainte de a-şi sprijini obrazul pe el. Booth ţinea în mână mai multe broşuri boţite.

— Cred că poţi spune că e un hobby al meu.

— Hobby? O prinse de bărbie cu mâna liberă, ridicând-o. Care dintre ele?

— Toate.

— Toate? Booth privi din nou broşurile din mâna lui şi se întrebă câte altele erau zdrobite sub el. Vrei să spui că eşti implicată activ în toate aceste organizaţii?

— Da. Mai mult sau mai puţin.

— Ariel, e imposibil pentru o singură persoană să aibă timp pentru toate.

— O, nu. Se întoarse, încrucişându-şi braţele peste pieptul lui pentru a se sprijini. Asta e o scuză. Îţi faci timp. Arătă din cap spre hârtiile din mâna lui. Puii ăia de focă, ştii ce li se face, ce metode se folosesc?

— Da, dar…

— Şi femeile acelea abuzate. Majoritatea ajung la adăpostul ăla complet lipsite de respect de sine, fără niciun sprijin emoţional sau financiar. Apoi mai există şi…

— Stai aşa. Lăsă hârtiile să cadă pe podea ca s-o prindă de umeri. Cât de subţiri erau, îşi dădu seama brusc. Şi cât de uşor putea să-l facă să uite cât de delicată era constituţia ei. Înţeleg toate astea, dar cum poţi să te implici în atâtea cauze, să îţi trăieşti viaţa şi să te ocupi de cariera ta?

Ea zâmbi.

— Sunt douăzeci şi patru de ore într-o zi. Nu-mi place să irosesc nimic din ele.

Văzând că era cât se poate de serioasă, Booth clătină din cap.

— Eşti o femeie remarcabilă.

— Nu. Ariel plecă fruntea şi îl sărută pe bărbie. Avea un gol discret în centru – aproape o gropiţă. Doar că am multă energie. Trebuie s-o investesc în ceva.

— Ai putea s-o investeşti în a-ţi promova cariera, remarcă el. Ai ajunge în vârf în şase luni. Nu ar încăpea îndoială privind succesul tău.

— Poate. Dar nu aş fi fericită.

— De ce?

Revenise la vechea atitudine, simţi ea. Suspiciuni, neîncredere. Oftând, Ariel se ridică. În linişte, îşi luă chimonoul şi îl îmbrăcă. Cât de repede se putea transforma căldura în răceală.

— Fiindcă am nevoie de mai mult.

Nemulţumit, Booth o prinse de braţ.

— Ce anume mai mult?

— Mai mult din toate, spuse ea cu o pasiune ce îl ului. Trebuie să ştiu că am făcut tot ce mi-a stat în putere, şi nu doar într-un singur domeniu din viaţa mea. Chiar crezi că sunt atât de limitată?

Focul din privirea ei îi stârni curiozitatea.

— Cred că ceea ce am spus indica lipsa limitărilor tale.

— Din punct de vedere profesional, îi aruncă ea. Sunt un om înainte de toate. Am nevoie să ştiu că am ajuns la sufletul cuiva, că am ajutat într-un fel sau altul. Îşi trecu ambele mâini prin păr, frustrată. Am nevoie să ştiu că mi-a păsat. Succesul nu înseamnă doar o statuetă de aur în vitrina mea cu trofee, Booth.

Răsucindu-se pe călcâie, deschise larg uşile dulapului şi îşi scoase hainele de stradă.

Booth se ridică, făcând să foşnească hârtiile de sub el.

— Eşti furioasă.

— Da, da, da!

Cu spatele spre el, Ariel îşi trase chiloţii. Booth văzu în oglindă enervarea reflectată de pe chipul ei.

— De ce?

— Întrebarea ta favorită. Ariel aruncă chimonoul pe podea, apoi îşi trase peste cap o bluză cu mâneci scurte. Ei bine, am să-ţi spun de ce şi n-o să-ţi placă. Încă mă consideri la fel ca ea.

Îi aruncă aceste cuvinte; jignit, începu şi el să se îmbrace.

— Chiar şi acum, continuă ea, chiar şi după ceea ce tocmai s-a întâmplat între noi, încă mă mai compari cu ea.

— Poate. Se ridică şi îşi trase puloverul peste cap. Poate că da.

Ariel se uită la el o clipă, apoi îşi îmbrăcă blugii.

— Mă doare asta.

Booth rămase complet nemişcat, secerat de cele trei cuvinte. Nu se aşteptase la ele – la acea simplitate şi sinceritate. Nu se aşteptase nici la propria reacţie faţă de ele.

— Îmi pare rău, murmură el. Apropiindu-se, o atinse pe braţ şi aşteptă ca ea să ridice privirea spre el. Văzu durerea din ochii ei şi îşi dădu seama că era a doua oară când i-o provoca. Nu am fost niciodată un bărbat deosebit de corect, Ariel.

— Nu, consimţi ea. Dar îmi vine greu să cred că cineva atât de inteligent poate fi atât de îngust la minte.

Booth aşteptă să-i fie stârnită propria mânie, dar când acest lucru nu se întâmplă, clătină din cap.

— Poate că cel mai simplu e să spun că nu făceai parte din planurile mele.

— Cred că asta e clar. Întorcându-i spatele, începu să-şi perie metodic părul. Durerea încă pulsa în ea, amestecată cu mânia. Nu-i trecu nicio clipă prin gând să se bazeze pe orgoliu şi să le ascundă pe amândouă. Ţi-am spus dinainte că am tendinţa să mă arunc fără ezitare în tot ceea ce fac. Dar înţeleg şi că nu toată lumea trăieşte în acelaşi ritm. Dar m-aş fi aşteptat ca până acum să-ţi fi dat seama că nu sunt personajul pe care l-ai creat – nici femeia care l-a inspirat.

— Ariel.

Ea se încordă când o prinse de umeri. Îi văzu degetele strângându-se pe mânerul periei.

— Ariel, spuse din nou, şi îşi aplecă fruntea spre creştetul capului ei. De ce îşi dorea atât de mult lucrurile de care se separase complet? Am să te rănesc din nou, spuse el încet. E imposibil să nu te rănesc dacă am să continui să mă văd cu tine.

Trupul ei se relaxă cu un oftat. De ce se împotrivea inevitabilului?

— Da, ştiu.

— Şi ştiind asta, ştiind cum ai putea să-mi dai peste cap propria viaţă, nu vreau să renunţ la a mă vedea cu tine.

Ariel întinse mâna şi o puse peste cea care se odihnea pe umărul ei.

— Dar nu ştii de ce.

— Nu, nu ştiu de ce.

Ariel se întoarse în braţele lui şi îl cuprinse. Timp de o clipă rămaseră apropiaţi, cu capul ei sprijinit pe umărul lui şi cu mâinile lui pe talia ei.

— Scoate-mă la cină, îi ceru ea, apoi îşi dădu capul pe spate şi îi zâmbi. Sunt moartă de foame. Vreau să fiu cu tine. Astea două lucruri sunt clare. De restul ne vom ocupa din mers.

Nu se înşelase când o considerase remarcabilă, reflectă Booth. Îşi apăsă buzele pe fruntea ei.

— În regulă. Ce-ai vrea să mănânci?

— Pizza cu ciuperci, răspunse ea imediat. Şi o sticlă ieftină de Chianti.

— Pizza.

— Una uriaşă – cu ciuperci.

Râzând cu jumătate de gură, Booth o strânse mai tare în braţe. Nu era sigur că-i putea da drumul.

— Pare un început bun.

capitolul 8

La ora şapte dimineaţa Ariel era aşezată pe un scaun de machiaj, cu un şervet uriaş de pânză albă acoperindu-i costumul, şi îşi repeta replicile, în vreme ce un bărbat scund, agitat, cu părul rar, îi întindea fard de obraz pe pomeţi. Auzea zumzetul activităţii din jurul ei, dar nu îl băga în seamă. Cineva strigă după gel pentru reflectoare. Un colac de cablu fu scăpat pe jos cu o bufnitură. Ariel continuă să citească.

Scena care urma era una dificilă, cu ceva ce aducea periculos de mult a solilocviu în mijloc. Dacă nu nimerea ritmul perfect, tonul perfect, întreaga atmosferă avea să fie compromisă.

Iar propria ei dispoziţie nu ajuta la concentrare. Petrecuse o altă duminică minunată cu Scott, care se încheiase cu o despărţire tensionată şi udată de lacrimi. Deşi se resemnase de mult cu gândul că era o persoană supusă capriciilor emoţionale, Ariel nu reuşea să se descotorosească de tristeţe, nici de iritantul sentiment de vină.

Scott se agăţase de ea cu lacrimi mari, tăcute, rostogolindu-i-se pe obraji, când îl dusese înapoi la casa soţilor Anderson din Larchmont. Era prima dată, în toate lunile ce se scurseseră de la moartea părinţilor lui, când Scott făcuse o scenă la sfârşitul vizitei lor săptămânale. Reacţia soţilor Anderson în faţa lacrimilor lui fusese una de nerăbdare sumbră, strângând din buze şi aruncând amândoi priviri acuzatoare spre Ariel.

După ce îl calmase, Ariel se întrebase, pe toată durata lungului drum spre casă cu trenul, dacă nu cumva provocase inconştient acea scenă. Oare prin faptul că şi-l dorea cu atâta disperare îl încuraja şi pe el să o vrea?

Îl răsfăţa? Exagera cu atenţia faţă de el din cauza iubirii faţă de tatăl lui şi a durerii provocate de pierderea lui? Petrecuse o noapte albă gândindu-se la toate acestea, iar întrebările se acumulaseră, apăsând-o. Dar dimineaţa nu-i oferise niciun răspuns ferm. Peste câteva săptămâni avea să fie nevoită să accepte decizia unui judecător care ar fi văzut în Scott un minor, în locul unui băieţel căruia îi plăcea să se joace de-a diverse personaje. Putea un judecător, oricât ar fi fost de experimentat sau de corect, să vadă sufletul unui copil? Era doar o altă întrebare ce o împiedica să doarmă noaptea.

Acum Ariel ştia că trebuia să lase deoparte problemele personale. Rolul ei în film era mai mult decât un loc de muncă; era o responsabilitate. Atât restul actorilor, cât şi echipa de filmare se bazau pe ea să le ofere cea mai bună interpretare posibilă. Numele ei pe contract garanta că avea să îşi folosească întregul potenţial. Şi, îşi aminti singură, frecţionându-şi o tâmplă ce o durea, îngrijorarea nu

avea să-l ajute pe Scott.

— Draga mea, dacă ai să te foieşti în continuare, ai să strici ceea ce am făcut deja.

Forţându-se să revină la realitate, Ariel îi zâmbi specialistului în machiaj.

— Scuze, Harry. Sunt frumoasă?

— Aproape superbă. Strânse din buze, machiindu-i sprâncenele. Arcuirea lor naturală, îşi spuse acesta cu admiraţie profesională, nu avea nevoie decât de prea puţin ajutor din partea lui. Pentru scena asta ar trebui să arăţi foarte rafinată. Încă puţin aici… Ariel stătu cuminte cât timp acesta îi întinse un nou strat de culoare pe buze. Şi trebuie să insist să nu te mai încrunţi. Ai să strici ce-am realizat.

Surprinsă, Ariel îi întâlni privirea. Fusese sigură că îşi păstrase controlul asupra expresiei ei, chiar dacă nu şi asupra gândurilor. O prostie, decise, apoi îşi aminti că problemele trebuiau lăsate la uşa studioului. Aceea era cea mai importantă regulă în industria spectacolului.

— Nu mă mai încrunt, îi promise ea. Nu pot fi responsabilă de distrugerea unei capodopere.

— Ei bine, nimic nu se schimbă. Încă mai încerci să îngraşi porcul în ajun.

— Stella! Ariel ridică privirea, iar pe chipul ei înflori primul zâmbet sincer din ziua aceea. Ce cauţi aici?

— Am luat o pauză de lucru. Stella se aruncă în scaunul de lângă Ariel, ridicându-şi picioarele, apoi îndoindu-le sub ea. M-am folosit de numele tău – şi de puţin farmec, adăugă, fluturând din gene, pentru a intra. Nu te deranjează dacă urmăresc filmările din dimineaţa asta, nu?

— Bineînţeles că nu. Cum merg lucrurile în Trader's Bend?

— Se încing, iubito, se încing. Cu un zâmbet obraznic, Stella îşi aruncă pe umăr coama deasă de păr. Acum, când Cameron încearcă să o şantajeze pe Vikki folosindu-se de datoriile ei la pariuri, iar Spintecătorul a făcut o a treia victimă, iar povestea dintre Amanda şi Griff începe să clocotească, producătorii nu mai reuşesc să ţină pasul cu toată corespondenţa sau cu telefoanele primite. Se zvoneşte că revista *Tube* vrea să facă un articol în două părţi despre distribuţie. Asta-i o chestie importantă.

Ariel ridică din sprâncene.

— Articol de prima pagină?

— Aşa am auzit, din surse neoficiale. Hei, am fost interpelată ieri la piaţă. O femeie pe nume Ethel Bitterman mi-a ţinut o predică despre valori morale şi loialitate faţă de familie, în vreme ce alegeam castraveţi.

Râzând, Ariel dădu deoparte pelerina protectoare şi dezvălui o

rochie de vară spumoasă, de culoarea zmeurei. Acesta era lucrul de care avusese nevoie, îşi dădu seama. Acel sentiment de camaraderie şi familiaritate.

— Mi-a fost dor de tine, Stella.

— Şi mie. Dar spune-mi… Privirea ei alunecă în sus pe rochia care, deşi cuminte şi feminină, emana sex din fiecare fibră. Cum e să joci rolul fetei rele de data asta?

Privirea lui Ariel sclipi.

— E minunat, dar e greu. E cel mai greu rol pe care l-am jucat vreodată.

Stella zâmbi şi îşi lustrui unghiile pe mânecă.

— Tu spuneai întotdeauna că eu am parte de toată distracţia.

— Se poate să fi avut dreptate, replică Ariel. Şi se poate să fi simplificat prea mult lucrurile. Dar nu-mi amintesc să fi muncit vreodată mai din greu decât acum.

Stella îşi sprijini bărbia în palmă.

— De ce?

— Cred că e din cauză că Rae joacă la rândul ei un rol. E ca şi cum aş încerca să intru în pielea a zeci de personalităţi şi să le contopesc într-o singură persoană.

— Şi savurezi din plin ocazia, remarcă Stella.

— Cred că da. Râzând scurt, se lăsă din nou pe spate. Da, aşa e. Într-o zi mă simt absolut epuizată, iar în alta atât de plină de energie… Ridică din umeri şi puse deoparte scenariul. Dacă nu-şi ştia replicile deja, nu avea să le mai înveţe niciodată. În orice caz ştiu că, dacă voi avea de ales, după ce se termină povestea asta, mi-ar plăcea să joc într-o comedie. De genul celor cu Judy Holliday. Ceva amuzant şi nebunatic.

— Cum e cu Jack Rohrer? Stella băgă mâna în poşetă şi găsi un drops de lămâie fără zahăr. Cum e să lucrezi cu el?

— Îmi place. Ariel zâmbi cu regret. Dar nu-mi uşurează munca. E perfecţionist – ca toţi ceilalţi care lucrează la acest film.

— Şi faimosul Booth DeWitt?

— Urmăreşte totul, murmură Ariel.

— Inclusiv pe tine. Mutându-şi doar privirea, Stella schimbă obiectul atenţiei ei. Cel puţin asta a făcut în ultimele zece minute.

Ariel nu întoarse capul, neavând nevoie. Ştia deja. Îl vedea cu ochii minţii, stând la o oarecare distanţă de tehnicienii şi de electricienii care verificau luminile şi platoul de filmare. Nu se implica în activitate pentru a nu întrerupe mersul firesc al lucrurilor, dar prezenţa lui era simţită de toată lumea. Şi simpla lui prezenţă era suficientă pentru a trezi în toată lumea exact atâta tensiune cât să lucreze la randament maxim. Ştia că Booth avea s-o privească, pe jumătate prudent, pe jumătate gata s-o accepte. Mai presus de orice, Ariel şi-ar fi dorit să

contopească cele două în încredere. Iar încrederea, în iubire.

Booth o privi râzând la ceva spus de Stella. Privi gesturile animate ale mâinilor, uşoara aplecare a capului ce arăta că era interesată. Pe de altă parte, Ariel rareori făcea ceva fără a pune suflet. Oricare ar fi fost problema care o întristase când sosise mai devreme, lucrurile se liniştiseră. Amintindu-şi neliniştea din ochii ei, Booth se întrebă ce problemă o bântuia şi de ce, chiar dacă părea atât de dornică să împărtăşească orice cu el, nu era dispusă să împărtăşească şi acel lucru.

Aprinzându-şi o ţigară, Booth îşi spuse că ar fi trebuit să fie recunoscător că ţinea totul pentru ea. De ce să-şi dorească să fie implicat? Ştia foarte bine că una dintre cele mai rapide căi de a deveni vulnerabil faţă de altcineva era de a începe să-ţi pese de problemele acelei persoane.

Lângă el un asistent de scenă aplică din belşug spray pe un aranjament elegant de flori proaspete. Regizorul de lumini ceru o ultimă verificare a reflectoarelor. Un microfon fu coborât în platou. Booth se întrebă ce făcuse Ariel în weekend. Îşi dorise să-l petreacă alături de ea, dar ea îl amânase, iar el nu insistase. Nu avea să-i restrângă libertatea, fiindcă ar fi însemnat să-şi impună limitări lui însuşi. Era o capcană în care nu voia să cadă. Dar îşi aminti pacea deplină pe care o simţise stând întins lângă ea, în cabina ei, după ce se consumase pasiunea lor.

Nu putea spune că Ariel ar fi avut o influenţă liniştitoare – era încărcată cu prea multă energie. Însă avea un talent anume de a calma tensiunea din mintea lui.

Voia să vorbească din nou cu ea. Voia să o atingă din nou. Voia să facă dragoste din nou cu ea. Şi voia să evadeze din plasa propriilor dorinţe.

— Toată lumea la locul său! anunţă regizorul asistent, învârtindu-se prin platou şi verificând din nou amplasarea personajelor.

Booth se sprijini cu spatele de perete, cu degetele mari înfipte neglijent în buzunare. Nu îi trecu prin minte, ceea ce Ariel remarcase adesea, cât de rar stătea jos.

În dimineaţa aceea urmau să filmeze un fragment dintr-o scenă de amploare. Scenele de exterior aveau să fie înregistrate ulterior, pe pajiştea unei proprietăţi din Long Island. Eleganta petrecere în aer liber pe care urmau s-o filmeze acolo avea să fie prima încercare adevărată a lui Rae de a primi oaspeţi în calitate de soţie a lui Phil. Iar după aceea, în intimitatea locuinţei, avea să se desfăşoare prima lor ceartă adevărată.

Arăta ca o fiinţă făcută din glazură de zahăr candel. Cuvintele ei erau la fel de usturătoare ca veninul de şarpe. Şi, în tot acest timp, cu toată furia şi otrava ce-i emanau din fiecare por, nici cel mai mic fir

de păr nu i se clintea de la locul lui. Culoarea delicată din obraji nu se schimba deloc. Sarcina lui Ariel era să se asigure că personajul îşi păstra sângele-rece şi cuvintele tăioase.

Ştia că totul ţinea de privirea ei. Gesturile lui Rae erau de faţadă. Zâmbetul ei era mincinos. Atât gheaţa, cât şi focul trebuiau exprimate prin ochi. Scena trebuia jucată subtil, discret, în ceea ce o privea. Era un efort constant să-şi împiedice propriile emoţii să ţâşnească la suprafaţă. Dacă *ea* s-ar fi folosit de cuvinte drept arme, le-ar fi strigat, ar fi aruncat cu ele – şi s-ar fi scuturat rapid de cele care i-ar fi fost aruncate în replică. Rae le rostea tărăgănat, aproape leneşă. Iar Ariel suferea.

Asta era viaţa lui Booth, îşi spuse. Sau o reflexie în oglindă a ceea ce fusese viaţa lui. Asta era durerea lui, greşelile lui, nefericirea lui. Era prinsă în ele. Dacă pe ea o durea, oare cum se simţea el urmărind totul? Rae îi aruncă lui Phil o privire plictisită când acesta o prinse de ambele braţe.

— N-am să accept, ţipă el furios, cu flăcări în priviri, în vreme ce ochii ei rămaseră calmi ca apa unui lac.

— N-ai să accepţi? repetă Rae, transmiţând o atitudine de dispreţ deplin prin tonul vocii şi printr-o mişcare din sprânceană. Ce anume n-ai să accepţi?

— N-am să accept să roli jocul.

Jack închise ochii şi scoase un sunet gâtuit.

— Să rol jocul? repetă Ariel. Ţi se-ncurcă limba-n gură?

Simţi tensiunea întrerupându-se când scena fu tăiată, dar nu era sigură dacă se bucura sau nu. Voia să termine odată cu ea.

— Să joci rolul, pronunţă Jack atent. N-am să accept să joci rolul. Am reuşit.

Ridică ambele mâini, râzând de el însuşi şi de replica ratată.

— În regulă, atâta timp cât înţelegi că pot şi voi continua să rol jocul ori de câte ori vreau.

Jack îi rânji lui Ariel.

— Bine că eşti tu deşteaptă.

Ea îl bătu pe obraz.

— O, ai să te deştepţi şi tu, Jack. Acordă-ţi o şansă.

— Treceţi la locurile voastre. Reluăm de la intrare.

Pentru a treia oară în dimineaţa aceea, Ariel intră pe uşa de sticlă cu fusta învolburându-se în urma ei. Jucară din nou întreaga scenă, cufundându-se în personaje, în pofida starturilor şi a opririlor, şi a schimbărilor de unghi ale camerelor. La sfârşitul scenei, Rae trebuia să râdă, să ia paharul de scotch din mâna lui Phil, să soarbă din el, apoi să-i arunce restul în faţă. Prinsă în pielea personajului, Ariel luă paharul, gustă din ceaiul slab şi călduţ, apoi, cu un zâmbet îngheţat, turnă conţinutul paharului peste aranjamentul de flori. Câtuşi de puţin

derutat de schimbarea scenei, Jack îi smulse paharul din mână şi îl aruncă în celălalt capăt al încăperii.

— Tăiaţi!

Revenindu-şi, Ariel se uită la regizor.

— Oh, Doamne, Chuck, nu ştiu ce mi-a venit. Îmi pare rău. Apăsându-şi o mână pe frunte, privi buchetul de flori fragile de seră, ude leoarcă acum.

— Nu. Nu. La naiba! Râzând, Chuck o strânse într-o îmbrăţişare de urs. A fost perfect. Mai mult decât perfect. Păcat că nu m-am gândit chiar eu la asta. Râse din nou şi o strânse pe Ariel până când ea simţi că era pe punctul de a-i zdrobi oasele. Ea ar fi făcut asta. Exact asta ar fi făcut. Cu braţul cuprinzând umărul lui Ariel, Chuck se întoarse spre Booth. Booth?

— Da. Fără a se clinti, Booth aprobă din cap. S-o lăsăm aşa. O ţintui pe Ariel cu ochii lui verzi şi reci. Aşa ar fi trebuit să scrie scena, îşi dădu seama. Să arunce o băutură în faţa lui Phil era un gest prea banal pentru Rae. Chiar prea uman.

— Se pare că acum o cunoşti mai bine decât mine.

Ariel oftă întretăiat şi îi strânse mâna lui Chuck înainte de a se apropia de Booth.

— Ăsta e un compliment?

— E o observaţie. Se pregăteşte platoul pentru scenele de prim-plan, murmură el, apoi îşi îndreptă din nou atenţia asupra ei. Nu am să-ţi dau mână liberă, Ariel, dar sunt dispus să-ţi las destul de multă libertate în caracterizarea personajului. Şi, evident, Chuck e de aceeaşi părere. O înţelegi pe Rae.

Ar fi putut fi amuzată sau iritată. Ca întotdeauna când avea de ales, Ariel preferă amuzamentul.

— Booth, dacă aş juca rolul unei ciuperci, aş înţelege acea ciupercă. E treaba mea să o fac.

Booth zâmbi fiindcă Ariel făcea să-i fie uşor să zâmbească.

— Te cred că aşa ar fi.

— N-ai văzut reclama în care jucam rolul unei prune coapte şi suculente?

— Probabil nu eram în oraş.

— E o scenă clasică. Cu mult peste cea în care apar la duş, pentru şamponul Fresh Wave – deşi, desigur, ambele erau bazate pe senzualitate.

— Vreau să vin cu tine acasă diseară, spuse el încet. Vreau să rămân cu tine la noapte.

— Oh…

Oare când avea să se obişnuiască, măcar cât de cât, cu stilul lui simplu de a spune lucruri monumentale?

— Iar când rămânem singuri, murmură Booth, urmărindu-i pulsul

ce începea să-i bată neregulat la baza gâtului, vreau să-ţi dau jos hainele, încetul cu încetul, ca să-ţi pot atinge fiecare centimetru de piele. Apoi vreau să-ţi privesc chipul în timp ce facem dragoste.

— Ariel, hai să filmăm acele prim-planuri!

— Poftim?

Uşor zăpăcită, murmură răspunsul, continuând să se uite fix la Booth. Deja îi simţea mâinile atingând-o, îşi imagina gustul răsuflării lui amestecată cu a ei.

— Am să le las chipul tău – deocamdată, îi spuse Booth, mai excitat de reacţia ei la cuvintele lui decât ar fi crezut vreodată posibil. La noapte, va fi al meu.

— Ariel!

Aruncată din nou în prezent, Ariel se întoarse spre platou. Cu o expresie amuzată şi nedumerită, aruncă o privire peste umăr.

— Nu eşti previzibil, Booth.

— Ăsta e un compliment? replică el.

Ariel rânji.

— Cel mai bun din repertoriul meu.

Oră după oră, replică după replică, scenă după scenă, dimineaţa se scurse. Deşi, firește, scenele filmului nu erau înregistrate în ordine cronologică, Ariel simţea că proiectul începea să se contureze. Fiind o producţie de televiziune, ritmul era rapid. Era ritmul ei.

Fiind vorba de un proiect al lui DeWitt şi al lui Marshell, aşteptările erau ridicate. La fel erau şi ale ei. Transpirai sub luminile reflectoarelor; îţi schimbai starea de spirit şi costumul; te lăsai pudrată, aranjată şi rujată. Iarăşi şi iarăşi. Stăteai şi aşteptai în timpul schimbărilor de scenă sau al defecţiunilor apărute la echipamente. Şi undeva între tensiunea şi oboseala acestei munci, îţi simţeai vocaţia.

Ariel înţelegea toate acele lucruri şi le dorea. Nu pierdea niciodată plăcerea esenţială de a juca, nici măcar după zece duble ale unei scene în care Rae făcea sport pe o bicicletă de cameră, discutând între timp cu agentul ei despre un scenariu nou.

Cu muşchii dureroşi, coborî uşor de pe bicicletă şi se şterse de transpiraţia cât se poate de reală de pe faţă.

— Biata de tine. Stella rânji când un asistent de platou îi întinse lui Ariel un prosop. Aminteşte-ţi, Ariel, că nu te chinuim niciodată în halul ăsta la *Vieți* şi *iubiri*.

— Pentru Rae e *esenţial* să fie obsedată de sport, murmură ea, întinzându-şi umerii. E conştientă de corpul ei. Acum sunt conştientă şi eu. Gemând uşor, Ariel se aplecă să maseze un picior cuprins de crampe. Conştientă de fiecare muşchi din corpul meu care nu a mai fost folosit de cinci ani.

— Am terminat. Chuck o plesni amical peste coapsă când trecu pe lângă ea. Înmoaie-te într-o cadă plină cu apă fierbinte.

Ariel de-abia reuşi să-şi înăbuşe o sugestie mai puţin amabilă. Îşi aruncă prosopul peste umăr, prinse ambele capete umede şi scoase limba.

— N-ai fost niciodată prea respectuoasă faţă de regizori, comentă Stella. Haide, fată, o să-ţi ţin companie până te schimbi. Apoi am o întâlnire fierbinte.

— O, serios?

— Da. Cu noul meu dentist. M-am dus la un consult şi am ajuns să discut despre igiena orală în timp ce mâneam paste.

— Dumnezeule mare! Fără a se obosi să-şi ascundă rânjetul, Ariel deschise uşa cabinei ei. Nu pierde timpul.

— Ba nu, eu nu-l pierd. Cu un râs ce exprima deopotrivă plăcere şi emoţie, Stella intră în cabină. O, Ariel, e atât de dulce – atât de serios în privinţa muncii lui. Şi… Stella se întrerupse şi se aruncă pe canapeaua plină cu de toate a lui Ariel. Îmi amintesc ceva ce mi-ai spus acum câteva săptămâni, despre dragoste – că e o emoţie foarte clară, sau ceva de genul ăsta. Ridică mâinile ca pentru a arăta că nu mai conta fraza exactă, dar reţinuse esenţa. În fine, n-am mai coborât pe pământ de când m-am întins în scaunul ăla dat pe spate şi am ridicat privirea spre ochii lui de un albastru limpede.

— Asta e bine. Pentru o clipă, Ariel uită de durerea din muşchi şi de transpiraţia ce îi şiroia încet pe spate. Asta e foarte bine, Stella.

Stella băgă mâna după un alt drops de lămâie şi constată că se terminaseră. Cunoscând-o pe Ariel, se îndreptă spre măsuţa de toaletă, deschise un sertar şi se înfipse în grămada de bomboane glazurate.

— Am auzit undeva că oamenii care sunt îndrăgostiţi recunosc alţi îndrăgostiţi. Îi aruncă o privire oblică lui Ariel în vreme ce aceasta se dezbrăcă de costumul strâmt de sport. Ca să testez teoria, aş spune că te-ai îndrăgostit de Booth DeWitt.

— Chiar de prima dată.

Ariel se îmbrăcă în pantalonii de trening largi şi bluza pe care le purtase când venise la studio.

Încruntându-se, Stella zdrobi o bomboană între dinţi.

— Dintotdeauna ţi-au plăcut rolurile grele.

— Se pare că mă atrag.

— El ce simte faţă de tine?

— Nu ştiu. Uşurată, Ariel îşi curăţă cu puţin demachiant orice urmă de machiaj. Cu o fluturare a mâinii, aruncă încă o parte din Rae în coşul de gunoi. Şi cred că nici el nu ştie.

— Ariel… Ezitarea de a oferi sfaturi se luptă cu afecţiunea şi loialitatea ei faţă de Ariel. Ştii ce faci?

— Nu, răspunse ea imediat, ridicând ambele sprâncene. De ce-aş vrea să ştiu?

Stella râse, pornind spre uşă.

— O întrebare stupidă. Apropo – se opri cu mâna pe clanţă –, ar trebui să adaug că ai fost genială azi. Am lucrat cu tine săptămână de săptămână timp de cinci ani, iar azi m-ai dat pe spate. Când producţia asta va ajunge pe ecrane, o să-ţi iei zborul atât de rapid încât nu vei reuşi să ţii pasul.

Uluită, încântată şi, poate pentru prima dată, uşor speriată, Ariel se aşeză pe marginea măsuţei de toaletă.

— Mulţumesc – cred.

— N-ai pentru ce. Intrând în pielea lui Vikki, Stella îi trimise lui Ariel o bezea rece. Ne vedem peste câteva săptămâni, surioară.

Timp de câteva clipe după ce se închise uşa, Ariel rămase aşezată. Oare chiar îşi dorea, în fond şi la urma urmei, să-şi ia zborul şi încă în viteză? Îşi aminti că P.B. Marshell îi spusese ceva asemănător după cea de-a doua probă pentru rol, dar Ariel considerase acea observaţie ca referindu-se mai mult la proiectul în sine. O cunoştea pe Stella şi înţelegea că, atunci când o lăudase, se referise la ea personal şi direct. Pentru prima dată conştientiză pe deplin efectul de avalanşă al rolului lui Rae. Oricât de mult ar fi adus a clişeu, putea s-o transforme într-o vedetă.

Îmbrăcată în treningul ei larg, cu un şold sprijinit de măsuţa de toaletă dezordonată, Ariel exploră cu atenţie această idee.

Bani – ridică din umeri, ignorându-i. Fusese crescută să privească banii drept ceea ce erau în realitate, un mijloc de a atinge un scop. În orice caz, situaţia ei financiară în ultimii trei ani fusese mai mult decât satisfăcătoare, atât pentru nevoile ei, cât şi pentru gusturile ei.

Celebritate. Rânji gândindu-se la asta. Nu, nu putea pretinde că era imună la celebritate. Încă mai era încântată când îşi semna numele într-o carte de autografe sau vorbea cu un admirator. Era un aspect care, spera ea, nu avea să se schimbe niciodată. Dar celebritatea venea cu diverse nivele, şi cu cât creştea mai mult, cu atât avea să-şi piardă din spaţiul intim. Era ceva la care trebuia să se gândească atent.

Libertatea artistică. Aici se regăsea atracţia principală, recunoscu Ariel inspirând adânc. Faptul de a putea alege un rol în loc de a fi ales. Faima şi un cont gras în bancă nu erau nimic prin comparaţie. Dacă Rae îi putea aduce acel lucru…

Clătinând din cap, reveni la realitate. A visa cu ochii deschişi la viitorul ei nu putea schimba nimic. Deocamdată, urma să fie nevoită să-şi vadă din mers atât de carieră, cât şi de viaţa personală. Însă era genul de femeie căreia îi plăcea să se aştepte la orice. Ariel prefera de departe să fie dezamăgită decât să fie pesimistă. Zâmbea larg când deschise uşa şi aproape se ciocni de Booth.

— Pari fericită, remarcă el, prinzând-o de braţe.

— Sunt fericită. Ariel îl sărută pe buze. A fost o zi bună.

Sărutul, chiar aşa relaxat cum era, îl săgetă ca un fior.

— Ar trebui să fii extenuată.

— Nu, ar trebui să fii extenuat după ce participi la maratonul New Yorkului. Ce părere ai avea de un hamburger uriaş şi o porţie astronomică de cartofi pai?

Booth se gândise la un restaurant liniştit – ceva cu specific franţuzesc şi lumini difuze. După ce aruncă o privire spre treningul ei şi spre chipul radios, Booth clătină din cap.

— Pare o idee perfectă. E rândul tău să faci cinste.

Ariel îşi strecură braţul pe sub al lui.

— În regulă. Ţi-ar plăcea un milk-shake de banane?

Expresia lui fu un răspuns clar.

— Nu cred că am gustat vreodată din aşa ceva.

— O să-ţi placă mult, îi promise Ariel.

Nu era aşa rău pe cât îşi imaginase – iar hamburgerul se dovedise copios şi consistent. Amurgul începea să se lase peste oraş când se întoarseră la apartamentul lui Ariel, în clipa în care deschise uşa, pisicuţele se năpustiră spre picioarele ei.

— Pe cuvântul meu, ai crede că n-au mai primit mâncare de o săptămână. Aplecându-se, le ridică pe amândouă în braţe, dezmierdându-le cu obrajii. V-a fost dor de mine, purceluşilor, sau doar de masa de seară?

Înainte ca Booth să-şi dea seama de intenţiile ei, Ariel îi aruncase ambele pisicuţe în braţe.

— Ţine-le te rog, bine? spuse ea relaxată. Trebuie să-i dau de mâncare şi lui Butch. Porni ţopăind spre bucătărie, urmată îndeaproape de Butch cel cu trei picioare. Booth rămase cu două pisici miorlăitoare şi fu nevoit să o urmeze şi el. Una dintre pisici – Keats sau Shelley – se urcă pe umărul lui când porni după Ariel.

— Mă surprinde că nu ai şi o grămadă de căţeluşi.

Ridică din sprânceană când pisicuţa îi adulmecă urechea. Ariel râse privind pisica dând jucăuşă cu laba prin părul lui Booth.

— Aş avea dacă nu ar fi atât de strict proprietarul. Dar îl voi convinge, treptat. Între timp – aşează trei castroane pline ochi cu mâncare – e ora mesei.

Chicotind, luă pisicuţa de pe umărul lui Booth, în vreme ce cealaltă sări pe podea. În câteva secunde, toate cele trei pisici erau cu totul preocupate de mâncare.

— Vezi? Curăţă câteva fire de păr de pisică de pe bluza lui. Nu-ţi fac deloc probleme, întreţinerea lor mă costă prea puţin şi sunt o companie minunată, în special pentru cineva care lucrează cel mai adesea de acasă.

Booth o privi serios, îi prinse obrajii între palme, apoi rânji involuntar.

— Nu.

— Ce nu?

— Nu vreau o pisică.

— Ei bine, nu-ţi dau dintre ale mele, spuse ea împăciuitor. În plus, pari mai degrabă genul căruia i s-ar potrivi un câine.

— A, da?

Îşi strecură braţele în jurul taliei ei.

— Îhî. Un cocker spaniel drăguţ care ar dormi lângă şemineul tău noaptea.

— Nu am şemineu.

— Ar trebui să ai. Dar până te ocupi de asta, căţeluşul s-ar putea face colac direct pe covoraşul împletit de lângă fereastră.

Booth îi prinse buza de jos între dinţi şi o muşcă uşor.

— Nu.

— Nimeni nu ar trebui să locuiască singur, Booth. E deprimant.

Booth îi simţi reacţia în felul în care i se accelerară bătăile inimii, în înfiorarea scurtă a răsuflării ei.

— Sunt obişnuit să locuiesc singur. Îmi place aşa.

Ariel savură atingerea obrazului lui aspru pe al ei.

— Fără îndoială ai avut un animal în copilărie, murmură Ariel.

Booth îşi aminti de labradorul auriu cu limba atârnându-i din gură, pe care îl adorase – şi la care nu se gândise de câţiva ani. O, nu, îşi spuse, simţind că începea să se înmoaie. Ariel nu avea să-l prindă pe picior greşit cu asta.

— În copilărie aveam timp şi dispoziţie să mă ocup de un animal. Încet, îşi strecură mâinile sub bluza ei de trening şi în sus pe spatele ei. Acum prefer alte modalităţi de a-mi petrece timpul liber.

Dar pregătise fundaţia, îşi spuse Ariel zâmbind discret. Secretul oricărei campanii de succes era să avansezi, apoi să te retragi.

— Trebuie să fac un duş, îi spuse, îndepărtându-se suficient cât să-i zâmbească din nou. Încă sunt transpirată de la ultima scenă.

— Mi-a făcut plăcere să o urmăresc. Muşchii coapselor tale sunt fascinanţi, Ariel.

Amuzată, Ariel înălţă din sprâncene.

— Muşchii coapselor mele sunt dureroşi. Şi dă-mi voie să-ţi spun, dacă aş alege să merg pe bicicletă cinci, şase kilometri, cât am mers azi, nu ar fi fixată în podea.

— Nu. Îi strânse părul în mână şi îi trase capul din nou aproape de el. Nu te-ai mulţumi să stai în acelaşi loc. Îşi atinse uşor gura de a ei, tachinând-o, retrăgându-se când ea ar fi vrut să transforme atingerea într-un sărut. Am să te spăl pe spate.

Ariel simţi fiori alergându-i pe şina spinării, ca şi cum ar fi făcut-o deja.

— Hm, ce idee bună. Cred că ar trebui să te avertizez, continuă ea, ieşind împreună din bucătărie, că îmi place ca apa la duş să fie

fierbinte – foarte fierbinte.

Când intrară în baie, Booth îşi strecură mâinile sub bluza de trening largă. Ariel era subţire şi caldă pe dedesubt.

— Nu crezi că-i pot face faţă?

— Mă gândesc că eşti destul de tare. Râzând din priviri, Ariel începu să-i descheie nasturii de la cămaşă. Pentru un scenarist.

Dintr-o singură mişcare surprinzătoare, Booth îi trase bluza peste cap şi o muşcă de umăr.

— Eu aş zice că eşti destul de moale. Îşi lăsă mâinile să alunece pe trunchiul ei, apoi îi cuprinse talia. Pentru o actriţă.

— *Touché,* murmură Ariel cu răsuflarea întretăiată, dezlegându-şi şnurul pantalonilor.

— Îmi place să te ating, spuse el, plimbându-şi mâinile pe corpul ei în timp ce ea continuă să-l dezbrace. Deşi nu prea am ce atinge pe tine. Un corp mic şi elegant. Cu oase lungi, fără şolduri. Mâinile lui îi coborâră pe spate şi mai jos. Foarte fin.

Pe când ajunseră amândoi goi, Ariel deja tremura. Dar nu de frig. Desprinzându-se de el, porni robinetul. Apa se revărsă din para de duş, lovind porţelanul şi ridicând aburi spre tavan. Păşind în cadă, Ariel închise ochii şi îşi lăsă trupul să absoarbă căldura şi senzualitatea.

Acesta era unul dintre lucrurile care continuau să-l fascineze la ea – capacitatea ei de a experimenta. Nimic nu era niciodată banal pentru ea, decise Booth, intrând după ea şi trăgând draperia în urma lor. Nu avea să ştie niciodată ce însemna plictiseala. Tot ceea ce făcea sau gândea era unic, şi fiind unic, era interesant.

Cu apa şiroind peste amândoi, îşi înfăşură braţele în jurului ei şi o trase la piept. Era un gest de afecţiune, îşi dădu seama, genul de afecţiune pe care o simţise foarte rar în viaţa lui. Însă o simţea pentru ea.

Ariel ridică faţa spre ploaia de apă. Atât de multe senzaţii o loveau în acel moment încât nu reuşea să ţină pasul. Aşa că încetă să mai încerce. Era suficient că îl simţea aproape, că era în braţele lui. Şi că iubea. Poate că unii oameni aveau nevoie de mai mult – siguranţă, cuvinte, promisiuni. Poate că într-o bună zi şi ea avea să simtă nevoia de toate astea. Dar deocamdată, în acel moment, avea tot ceea ce-şi dorea. Întorcându-se, îl prinse pe Booth într-o îmbrăţişare strânsă şi îşi lipi gura de a lui.

Pasiunea izbucni în ea rapid de data asta, ca şi cum ar fi aşteptat ore, zile întregi. Poate chiar ani. Crescu în intensitate atât de repede încât simplul fapt de a-l săruta îi tăie respiraţia şi îi stârni dorinţa de mai mult. Fără să-şi dea seama, se ridică pe vârfuri astfel încât curbele trupurilor lor să se alinieze. Cu degete frenetice, îşi trecu mâinile prin părul lui, prinzându-l strâns, ca şi cum el ar fi putut încerca să se desprindă. Dar braţele lui o ţineau cu forţă, iar gura lui era la fel de

lacomă ca a ei.

Apropiindu-se vertiginos de climax, Ariel se agăţă de el şi se oferi. Doamne, Booth nu cunoscuse niciodată pe nimeni atât de darnic. Îmbătându-se cu toate aromele gurii ei, Booth se întrebă dacă era posibil ca o femeie să fie atât de încrezătoare, să se simtă atât de bine în pielea ei încât să poată fi atât de generoasă. Fără ezitare, trupul ei i se oferea în totalitate. Mintea ei era pe aceeaşi lungime de undă cu a lui. Instinctiv, Booth îşi dădu seama că Ariel se gândea mai mult la nevoile lui, la plăcerile lui, decât la ale ei. Şi, făcând acest lucru, stârnea în el o tandreţe de mult adormită.

— Ariel… Murmurându-i numele, îi presără sărutări pe faţă, pe care apa le făcea incredibil de moi, incredibil de dulci. Mă faci să-mi doresc lucruri pe care le-am uitat – şi aproape să cred din nou în ele.

— Nu te gândi. Îşi trecu buzele peste ale lui pentru a-l linişti, pentru a-l ispiti. De data asta nu te gândi deloc.

Dar avea s-o facă, îşi spuse Booth. Altfel avea să o posede prea repede sau prea sălbatic. De data aceasta urma să-i ofere înapoi o porţie din ceea ce-i oferise ea deja. Luând săpunul în mână, îl trecu peste spatele ei. I se păru că o aude torcând ca una dintre pisicile ei. Gândul îl făcu să zâmbească.

Simţurile ei începură să devină mai fine. Auzi şuieratul apei lovindu-se de gresie, simţi aburul ridicându-se în nori pufoşi. Mâini pline de săpun îi alunecară pe trup – abile, moi, sensibile. Pielea lui era udă şi caldă în locurile unde se apăsau buzele ei. Cu ochii pe jumătate închişi văzu clăbucii lipindu-se de ea, apoi de el, înainte de a fi îndepărtaţi de apă.

Mâna lui se strecură o dată între trupurile lor alunecoase pentru a o găsi – uluitor –, şi Ariel scoase un strigăt de surpriză, cuprinsă de valuri de plăcere. Apoi porni spre alte tărâmuri, în vreme ce buzele lui îi desenară, fierbinţi şi umede, conturul umărului. Mirosul de citrice al săpunului o făcu să ameţească.

— Te mai dor? o întrebă Booth, cu degetele frământându-i partea din spate a coapselor.

— Poftim?

Plutind, Ariel se sprijini de el, cu braţele încolăcite peste spatele lui, cu mâinile prinse ferm pe umerii lui. Apa o lovea pe spate împroşcând-o uşor, şuierător, apoi părea să alunece de pe ea.

— Nu, nu mă mai doare nimic acum.

Râzând, Booth îi exploră urechea cu limba şi o simţi înfiorându-se.

— Părul tău devine auriu când e ud.

Simţi mirosul şamponului, îi simţi atingerea răcoroasă pe scalp înainte ca Booth să înceapă să îl maseze. Nimic, îşi spuse Ariel, nu o excitase vreodată mai tare.

Încet, seducător, Booth îi spălă părul, în vreme ce spuma

şamponului îi şiroia pe braţe. Parfumul îi era familiar acum, acea aromă proaspătă, ispititoare, pe care o detecta de fiecare dată când era lângă ea. Savură intimitatea experienţei de a fi inundat de acel parfum ce persista – pe pielea ei şi pe a lui. Mutându-şi greutatea, împinse ambele trupuri sub şuvoiul duşului, iar spuma şi apa le goni pe piele, spălând totul. Şi astfel, stând în picioare, fierbinţi şi uzi şi înlănţuiţi, se strecură în ea. I se păru firesc, ca şi cum ar fi fost amantul ei de ani întregi. Era excitant, de parcă n-ar mai fi atins-o până atunci niciodată. Simţi unghiile lui Ariel înfigându-se în umerii lui, o auzi gemând a abandon şi a dorinţă. O posedă acolo, cu mai multă delicateţe decât arătase vreodată faţă de o femeie. Şi se simţi inundat de libertate.

capitolul 9

Ariel trăi ca într-un montagnes russes în următoarele două săptămâni. Timpul petrecut cu Booth părea o cursă cu urcuşuri şi coborâşuri, cu viteză şi surprize. Desigur, ea le iubise întotdeauna – cu cât erau mai rapide şi mai sălbatice, cu atât mai bine.

Avusese dreptate când îi spusese lui Booth că era imprevizibil. Şi nici nu era un bărbat căruia să-i facă faţă uşor. Ariel decise că exact aşa îşi şi dorea să fie.

Erau momente când era incredibil de tandru, arătându-i scântei de romantism şi de afecţiune la care nu se aşteptase niciodată din partea lui. Un buchet de flori de câmp trimise la ea acasă înaintea unei sesiuni de filmare în studio ce avea să înceapă devreme. Un picnic organizat într-o zi ploioasă în apartamentul lui, cu şampanie băută din pahare de plastic, în vreme ce afară se dezlănţuiau tunetele.

În alte momente se îndepărta de ea, se retrăgea în sinea lui, atât de adânc încât nu putea ajunge la el. Şi când ştia, din instinct, nici să nu încerce.

Furia şi nerăbdarea erau înnăscute în el. Poate că acestea erau cele care, contrastând cu sclipirile de umor şi de blândeţe, o făcuseră să-şi piardă inima. Iubea totul în el ca bărbat, indiferent cât ar fi fost de dificil. Şi el era, ca bărbat, cel căruia voia să îi aparţină. Acest bărbat – posomorât, furios, dulce în pofida lui – era cel pe care îl aşteptase.

Pe măsură ce filmul avansa, relaţia lor deveni tot mai strânsă, în ciuda episoadelor ocazionale de izolare ale lui Booth. Mai strânsă, da, dar fără simplitatea pe care şi-o dorea ea. Căci dragostea, în mintea lui Ariel, era ceva simplu.

Dacă Booth se opunea iubirii, cu atât mai bine, îşi spunea Ariel. Când avea s-o accepte – nu-şi permitea să se îndoiască de acest lucru –, iubirea urma să fie cu atât mai puternică. Fiindcă ea avea nevoie de dragoste absolută, de oferirea necondiţionată a inimii şi a minţii. Putea să mai aştepte puţin pentru a avea totul.

Dacă avea vreun regret, acesta era că nu putea să-i mărturisească gândurile ei legate de Scott. Cu cât se apropia procesul, cu atât simţea mai mult nevoia de a vorbi cu Booth despre asta, de a căuta alinare, de a fi încurajată. Deşi era tentant, Ariel nu se gândi niciodată să o facă. Acea problemă era a ei şi doar a ei. După cum şi Scott era doar al ei, şi trebuia să-l protejeze şi să-l apere.

Când se gândea la viitor, o făcea încă pe segmente. Booth, Scott, cariera ei. Avea nevoie de propriul ei tip de credinţă absolută pentru a putea spera că toate urmau să se lege într-un final.

După o dimineaţă lungă, nebunească, Ariel consideră pauza

prelungită impusă de defectarea echipamentului drept o recompensă. Era prima dată în câteva săptămâni când putea urmări *Vieţi şi iubiri* şi să afle cum se împletea viaţa Amandei cu cea a oamenilor din Trader's Bend.

— Doar nu ai de gând să te uiţi la televizor o oră, protestă Booth, în vreme ce Ariel îl trăgea de-a lungul unui coridor.

— Ba da. E ca şi cum aş face o vizită acasă. Clătină punga de covrigei din mână. Şi mi-am luat provizii.

— După ce se repară instalaţia de sunet, o să te aştepte o după-amiază al naibii de grea.

Îi masă umărul din mers. Deşi nu se vedea des, remarcase uneori scurte sclipiri de epuizare în ochii ei, momente izolate când părea puţin pierdută.

— Mai bine te-ai întinde puţin să tragi un pui de somn.

— Nu trag niciodată un pui de somn.

Când deschise uşa cabinei, răsturnă un teanc de reviste. Aproape fără a le băga în seamă, se îndreptă spre micul televizor portabil instalat în colţ.

— Dacă nu mă înşală memoria, am intrat aici o dată şi te-am găsit cu picioarele pe masă şi cu ochii închişi.

— Aia e altceva. Îşi făcu de lucru cu un buton până când fu mulţumită de culoare. Atunci mi-am reîncărcat bateriile. Nu sunt pregătită să mă reîncarc, Booth. Cu ochii mari şi entuziasmată, se răsuci pe călcâie. Chiar merge foarte bine, nu-i aşa? Simt asta. Chiar şi după atâtea săptămâni, tensiunea încă se simte. Ăsta e semn clar că facem ceva deosebit.

— Aveam oarecare ezitări în a face un film de televiziune. Luă câteva broşuri de pe canapea şi le aruncă pe o masă. Acum nu mai am. Da, va fi cu totul deosebit, îi întinse o mână. Tu eşti de-a dreptul deosebită.

Ca întotdeauna, acea afirmaţie subtilă şi neaşteptată îi ajunse direct la inimă. Ariel luă mâna întinsă şi o duse la buze.

— O să-mi facă plăcere să te privesc primind premiul Emmy.

Booth ridică o sprânceană.

— Cum rămâne cu premiul tău?

— Poate, spuse ea şi râse. Nici nu ştii. Genericul de început al serialului îi distrase. Uite, începe. Ne întoarcem în Trader's Bend.

Aruncându-se pe canapea, îl trase pe Booth cu ea. După ce deschise larg punga de covrigei, Ariel se lăsă complet absorbită.

Nu urmărea serialul ca actriţă sau critic, ci ca spectator. Relaxându-şi mintea, se lăsă captivată de intrigile şi de problemele de pe ecran. Chiar şi atunci când se văzu pe ea însăşi, nu căută defecte sau perfecţiunea. Nu considera că o privea pe Ariel, ci pe Amanda.

— Nu-mi spune ce vreau, îi zise Amanda lui Griff pe o voce joasă,

vibrantă. N-ai de ce să vii să-mi oferi sfaturi nesolicitate privind viaţa mea, cu atât mai puţin să vii în casa mea neinvitat.

— Ascultă-mă! Griff o prinse de braţ când ea i-ar fi întors spatele. Te împingi singură pe marginea prăpastiei. Văd asta.

— Îmi văd de-ale mele, îl corectă ea rece. Ce-ar fi să te concentrezi şi tu pe-ale tale şi să mă laşi în pace?

— Să te las în pace e ultimul lucru pe care am de gând să-l fac. Camera aduse în prim-plan chipul lui, făcându-l pe spectator martor la eforturile lui de a se stăpâni. Când Griff continuă, vocea îi era mai calmă, dar marcată de pasiunea ce îi stătea în fire. La naiba, Mandy, eşti aproape la fel de aproape de individul ăsta, Spintecătorul, ca poliţiştii. Ştii că nu e o idee bună să stai în casa asta singură. Dacă nu vrei să mă laşi să te ajut, măcar du-te să stai cu părinţii tăi o vreme.

— Cu părinţii mei. Calmul ei începu să cedeze şi îşi trecu o mână prin păr. Să stau cu părinţii mei, câtă vreme e Vikki acolo? Cât de multe crezi că pot să îndur?

— Bine, bine. Frustrat, Griff încercă să o tragă în braţele lui, dar ea se smulse. Mandy, te rog, crede-mă, îmi fac griji pentru tine.

— Chiar nu este cazul. Şi dacă vrei într-adevăr să mă ajuţi, lasă-mă în pace. Trebuie să verific profilul psihologic înainte de a mă întâlni cu locotenentul Reiffler mâine-dimineaţă.

Griff îşi îndesă în buzunare mâinile strânse în pumni.

— Bine, ascultă, o să dorm aici pe canapea. Jur că n-am să te ating. Pur şi simplu nu pot să te las aici singură.

— Nu vreau să fii aici! strigă ea, pierzându-şi bruma de autocontrol. Nu vreau pe nimeni, nu înţelegi asta? Nu înţelegi că am nevoie să fiu singură?

Griff se uită la ea, în vreme ce ea încercă să-şi înăbuşe lacrimile, cu umerii scuturându-i-se.

— Te iubesc, Mandy, spuse el atât de încet încât aproape nu se auzi. Dar privirea lui fusese îndeajuns de grăitoare.

Când camera aduse în prim-plan chipul ei, o singură lacrimă apăru şi se rostogoli pe obrazul Amandei.

— Nu, şopti ea, întorcându-i spatele.

Dar braţele lui Griff se închiseră în jurul ei, trăgând-o înapoi spre el.

— Ba da, ştii asta. Nu a existat nimeni altcineva pentru mine. Am fost distrus când m-ai părăsit, Mandy. Am nevoie de tine în viaţa mea. Am nevoie de ceea ce plănuisem să avem împreună. Avem o a doua şansă. Trebuie doar să profităm de ea.

Privind în gol, Amanda îşi apăsă o mână pe abdomen, acolo unde ştia că se afla copilul lui Cameron – un copil pe care Griff nu l-ar fi acceptat niciodată, şi pe care ea trebuia să-l accepte.

— Nu, nu mai există o a doua şansă, Griff. Te rog să mă laşi în

pace.

— Suntem făcuţi unul pentru celălalt, murmură el, îngropându-şi faţa în părul ei. O, Doamne, Mandy, întotdeauna am fost făcuţi unul pentru celălalt.

Pentru binele lui, şi pentru al ei, trebuia să-l facă să plece. Durerea scânteie în ochii ei înainte de a reuşi să-şi controleze expresia.

— Te înşeli, îi spuse ea sec. Asta a fost ieri. Azi nu vreau să mă mai atingi.

— Nu mai pot să mă târăsc. Smulgându-se din îmbrăţişare, Griff porni spre uşă. Refuz să mă mai târăsc.

Când uşa se trânti în urma lui, Amanda se lăsă să cadă pe canapea. Ghemuindu-se pe o parte, îşi îngropă faţa într-o pernă şi plânse. Camera se îndreptă încet spre fereastră, dezvăluind o siluetă întunecată în spatele draperiilor trase.

— Ei, ei, murmură Booth când interveni pauza publicitară. Doamna are nişte probleme.

— Şi altele. Ariel se întinse şi se lăsă pe spate pe perne. Asta e chestia cu telenovelele – de cum se rezolvă o problemă, apar trei noi.

— Deci, o să-i dea o şansă lui Griff şi-o să-l accepte înapoi?

Ariel rânji la tonul relaxat al întrebării. Chiar vrea să ştie, reflectă ea satisfăcută.

— Uită-te mâine.

Ochii lui se îngustară.

— Tu ştii scenariul.

— Buzele mele sunt pecetluite, spuse ea cuminte.

— A, da? Booth îi prinse bărbia în mână. Păi, hai să vedem.

Îşi apăsă ferm propriile buze pe ale ei şi, deşi acestea se curbară, rămaseră închise. Provocat, Booth se apropie mai mult, iar degetele i se întinseră peste bărbia ei, mângâind-o uşor. Cu o atingere ca fulgul, desenă conturul gurii ei, umezindu-i buzele, fără a folosi deloc presiune. Când o muşcă mărunt de un colţ, apoi de celălalt, simţi semnele inconfundabile ale oaselor înmuindu-se, auzi oftatul ei mut. Fără urmă de efort, limba lui se strecură între buzele ei, pentru a o tachina pe a ei.

— Ai trişat, reuşi Ariel să spună.

— Da. Doamne, cât de bine îl făcea să se simtă. Aproape că încetase să se mai întrebe cât avea să mai dureze. Sfârşitul, ceea ce el considera a fi sfârşitul inevitabil a ceea ce-şi ofereau reciproc, devenea din ce în ce mai obscur cu fiecare zi.

— N-am ţinut niciodată să joc cinstit.

— A, nu?'

Agresivitatea ei neaşteptată îl prinse pe picior greşit. Cât ai clipi, Booth se trezi pe spate, cu trupul ei apăsat peste al lui.

— În cazul ăsta, jucăm fără reguli.

Sărutul ei lacom îl lăsă uluit, şi când îşi recăpătă un oarecare control ea deja îi descheiase nasturii de la cămaşă cu mâini cercetătoare.

— Ariel…

Pe jumătate amuzat, pe jumătate protestând, o prinse de încheietură, dar mâna ei liberă alunecă în jos spre mijlocul corpului lui şi se întinse peste abdomenul lui.

Amuzamentul, protestele, raţiunea, îi dispărură toate din minte.

— Nu mă satur niciodată de tine.

O prinse de păr, stricându-i cocul elegant pe care coafeza i-l aranjase cu atâta grijă cu ore bune înainte.

— Intenţionez să mă asigur de asta.

Cu sărutări mici şi rapide, trecu spre umărul lui, trăgându-i şi cămaşa din mers. Îl purtă pe culmi şi prin văi cu o asemenea viteză şi furie încât Booth fu nevoit s-o urmeze. De când se ştia, el fusese cel care dăduse tonul lucrurilor în toate aspectele din viaţa lui – neavând suficientă încredere cât să lase o altă persoană să conducă. Dar acum de-abia dacă reuşea să ţină pasul cu ea. Energia şi verva pe care le admirase de atâta timp în ea preluaseră complet controlul. Dus de val, Booth se întrebă de ce era brusc atât de uşor să mai încalce o regulă. Apoi, după cum îi ceruse ea cândva, nu se mai gândi la nimic.

Sentimente. Ariel le absorbi pe măsură ce radiau din el. Acesta era lucrul pe care îl aşteptase cu atâta răbdare, cu atâta disperare. Emoţiile îl copleşeau în sfârşit. Când se contopiră cu ale ei, simţi legătura, simţi conexiunea, şi aproape îi veni să plângă de încântare.

„Mă iubeşte“, îşi spuse ea. „Poate că nu o ştie încă, poate n-o va şti decât peste câteva zile sau săptămâni. Dar sentimentul există.“ Dorinţa de a plânge se transformă în impulsul de a râde. Şi astfel, râzând şi cu bucurie, îl primi în ea.

Cu răsuflarea tăiată, Booth rămase întins nemişcat, în vreme ce Ariel i se cuibări la piept ca o pisică.

— Ai făcut toate astea doar ca să nu aflu ce urmează să se întâmple în serial?

Ea chicoti înfundat, lipită de pielea lui.

— Nimic nu e prea mult pentru mine ca să păstrez secretul. Se strânse lângă el. Niciun sacrificiu nu e prea mare.

— Ţinând cont de asta, cred că am să te întreb despre identitatea Spintecătorului – diseară.

Ridicând-o în capul oaselor, o privi cercetător. Bluza de mătase pe care o purtase era descheiată şi îi cădea pe umăr. Pantalonii subţiri erau aruncaţi grămadă pe podea. Părul era o încâlceală provocatoare.

— O să-ţi rupă urechile cei de la garderobă şi machiaj.

— A meritat. Îndreptându-şi bluza, Ariel începu să încheie nasturii. Am să le spun că am tras un pui de somn.

Râzând, Booth se ridică şi o prinse de părul lung şi dezordonat.

— N-ai cum să ascunzi ce-ai făcut. Ochii te trădează întotdeauna.

— Chiar aşa? Netezind absentă cutele, se întoarse spre el. Nu m-au trădat în toate aceste săptămâni. Sub privirea ei, sprâncenele lui se uniră. Eşti un bărbat cu un simţ al observaţiei foarte dezvoltat, iar eu n-am avut niciodată vreun talent deosebit sau vreo dorinţă puternică de a-mi ascunde sentimentele. Zâmbi, în vreme ce el continuă să se încrunte spre ea. Te iubesc.

Chipul lui, trupul lui – Ariel îşi spuse că până şi mintea lui – înlemniră. Nu zise nimic.

— Booth, nu trebuie să arăţi de parcă tocmai ţi-aş fi pus pistolul la tâmplă. Apropiindu-se, îl atinse cu podul palmei pe obraz. Să accepţi iubirea e uşor – s-o oferi e ceva mai greu, cel puţin pentru unii oameni. Te rog, ia-o aşa cum ţi se oferă. Nu aştept nimic în schimb.

Booth nu era deloc sigur de ceea ce simţea – doar de faptul că nu mai simţise niciodată nimic asemănător. Simpla noutate a sentimentului îl făcu prudent.

— Nu e înţelept să oferi lucruri, Ariel, în special unei persoane care nu e pregătită pentru ele.

— Iar a te agăţa de ceva atunci când trebuie oferit este o prostie şi mai mare. Booth, nu poţi să ai încredere în mine nici măcar acum, doar atât cât să-mi accepţi sentimentele?

— Nu ştiu, murmură el.

Se ridică, sfâşiat de emoţii contradictorii şi de dorinţe ce se luptau între ele. Voia să se distanţeze cât mai rapid şi cât mai complet posibil. Voia s-o ţină în braţe şi să nu-i mai dea drumul niciodată. Simţi un junghi de panică. Simţi dulceaţa plăcerii.

— Ele există, indiferent dacă poţi sau nu. Nu m-am priceput niciodată să-mi controlez emoţiile, Booth. Nu-mi pare rău pentru asta.

Înainte ca el să apuce să spună ceva, se auzi o bătaie scurtă în uşă.

— Ariel, eşti aşteptată în platou peste cincisprezece minute.

— Mulţumesc.

Trebuia să se gândească, îşi spuse Booth. Să fie logic… Să fie atent.

— Am să-ţi trimit coafeza.

— Bine. Zâmbi, şi gestul aproape i se reflectă în ochi.

După ce Booth plecă, Ariel îşi privi reflexia în oglindă. Becurile din jurul ei erau stinse şi moarte. „Şi cine s-a aşteptat să fie uşor?” se întrebă singură.

În mai puţin de cincisprezece minute, Ariel porni din nou spre platou. Arăta la fel de calmă şi de elegantă pe cât fusese când plecase de acolo, cu o oră în urmă. În pofida reacţiei lui Booth, la care se aşteptase pe jumătate, se simţea mai uşoară, mai relaxată, după ce îi împărtăşise sentimentele ei. În fond, nu făcuse decât să exprime cu voce tare un adevăr, să declare ceva ce nu putea fi schimbat. De

regulă, Ariel considera că a ascunde ceva era o pierdere de vreme, iar consecinţele erau un efect secundar al vieţii. Se apropie de studio cu pasul uşor şi liber.

Îşi dădu seama că se petrecea ceva înainte de a vedea mulţimea de oameni sau de a auzi vocile emoţionate, în aer plutea tensiunea. O simţi şi se gândi imediat la Booth. Dar nu pe el îl văzu când trecu pe lângă peretele fals al platoului reprezentând sufrageria.

Elizabeth Hunter.

Eleganţă. Gheaţă. Feminitate foarte, foarte fină. Frumuseţe scandaloasă. Ariel o văzu râzând uşor şi ducând la buze o ţigară subţire. Poza fără efort, ca şi cum camerele ar fi fost pornite şi orientate spre ea. Părul îi strălucea, palid, glacial. Pielea îi era atât de delicată încât părea ca sculptată în marmură.

Pe ecran, era monumentală, dezirabilă, inaccesibilă. Ariel văzu prea puţine diferenţe în viaţa reală. Imposibil să existe vreun bărbat care să nu viseze să-i dea deoparte acel strat de gheaţă şi să descopere ceva topit şi sălbatic înăuntru. Dacă era cu adevărat ca personajul lui Rae, îşi j spuse Ariel, acel bărbat – orice bărbat – ar fi fost dezamăgit. Curioasă, se apropie mai mult.

— Pat, cum aş putea să stau deoparte? Liz ridică o mână graţioasă şi atinse obrazul lui Marshell. O fantezie de diamante şi safire sclipi pe inelarul ei. În fond, se poate spune că am un interes… legitim în acest film. O expresie provocatoare a buzelor – specifică ei ca actriţă – i se întipări pe chip. Să nu-mi spui că ai să mă alungi.

— Bineînţeles că nu, Liz. Marshell păru jenat şi resemnat. Nimeni nu ştia că te-ai întors în oraş.

— Tocmai am terminat filmul lui Simmeon, în Grecia. Trase din nou din ţigara subţire şi aruncă neglijentă scrumul pe podea. Am zburat direct aici.

Aruncă o privire peste umărul lui Marshell. Nu ostilă, nici sumbră, ci pur şi simplu o privire de prădător. În clipa aceea Ariel îl văzu pe Booth.

Stătea ceva mai departe de cercul de persoane din jurul lui Liz, de parcă ar fi încercat din nou să se distanţeze, fără a dispărea complet. Susţinu privirea pe care i-o adresă fosta lui soţie fără nicio tresărire vizibilă de emoţie. Chiar dacă Ariel ar fi ales să intervină, se îndoia că i-ar fi putut ghici gândurile.

— Nu mi s-a permis să citesc scenariul. Liz continuă să i se adreseze lui Marshell, deşi privirea îi rămase aţintită asupra lui Booth. Dar câteva firimituri au ajuns şi la mine. Trebuie să recunosc, sunt fascinată. Şi puţin supărată că nu mi-ai cerut mie să joc în film.

Privirea lui Marshell deveni mai dură, dar rămase diplomat.

— Erai indisponibilă, Liz.

— Şi nepotrivită, adăugă Booth încet.

— A, Booth, întotdeauna deşteptul care are ultimul cuvânt.

Liz suflă fumul în direcţia lui şi zâmbi.

Era un zâmbet pe care Ariel îl recunoscu. Îl văzuse în nenumărate filme în care jucase aceasta. Îl imitase şi ea în pielea lui Rae. Era zâmbetul ce apărea pe chipul unei vrăjitoare înainte de a tăia aripile unui liliac. Fără a-şi da seama, Ariel păşi în faţă, ca pentru a-l proteja pe Booth. Privirea lui Liz se mută şi se fixă asupra ei.

Nu fu o examinare plăcută. Din nou, nu ostilă, ci pur şi simplu de-a dreptul rece. Ariel o studie pe Liz la rândul ei şi absorbi impresii. Rămase cu o senzaţie de gol interior. Iar ceea ce simţi fu milă.

— Ei bine… Liz întinse ţigara pentru a-i fi aruncată. O femeie măruntă, cu faţa ridată, i-o luă dintre degete. E uşor de dedus că ea e Rae.

— Nu. Inconştient, Ariel zâmbi cu aceeaşi strălucire rece ca şi Liz. Eu sunt Ariel Kirkwood. Rae este doar un personaj.

— Într-adevăr. Ridicarea arogantă din sprânceană fusese folosită în zeci de scene. Eu întotdeauna încerc să absorb personajul pe care îl joc.

— Şi funcţionează excelent pentru tine, recunoscu Ariel cu sinceritate deplină. Eu mă limitez să o fac doar când sunt sub lumina reflectoarelor, domnişoară Hunter.

Doar o mică sclipire din ochii ei îi trădă iritarea.

— Te-am mai văzut cumva şi în altceva, dragă?

Era imposibil de ignorat tonul dispreţuitor. Din nou, Ariel simţi o tresărire de compasiune.

— Posibil.

Nu îi plăcea să le vadă împreună. Nu, îşi spuse Booth cu furie, pe Dumnezeu, nu îi plăcea deloc. Fusese copleşit de un val de plăcere pură când o revăzuse pe Liz şi constatase că nu simţea nimic. Absolut nimic. Nici furie, nici frustrare. Nici măcar dezgust. Acea lipsă a emoţiilor fusese ca un balsam. Până apăruse Ariel în platou.

Faţă în faţă, ar fi putut fi surori. Asemănarea era subliniată de faptul că părul, machiajul şi ţinuta lui Ariel reflectau gustul lui Liz. Vedea prea multe asemănări. Şi, când privea mai îndeaproape, prea multe contraste. Booth nu era sigur care îl deranjau mai mult.

Indiferent cum ar fi fost îmbrăcată, Ariel emana căldură din toată fiinţa ei. Blândeţea ei interioară îşi croia drum la suprafaţă. Simţea emoţiile ei chiar de la un metru distanţă. Şi văzu… milă? Da, privirea ei exprima milă. Îndreptată spre Liz. Booth îşi aprinse o ţigară dintr-o smucitură a mâinii. Doamne, se descotorosise de una şi căzuse în laţul celeilalte. Stând acolo, simţi nisipurile mişcătoare gata să-l înghită. Exista vreo analogie mai exactă pentru dragoste?

— Să începem, porunci scurt.

Liz îi aruncă din nou o privire.

— N-aş vrea nicidecum să vă provoc întârzieri. N-am să vă încurc.

Merse graţios până la marginea platoului, se aşeză într-un scaun de regizor şi îşi puse picior peste picior. Un bărbat corpolent, femeia cea măruntă şi un tânăr de-abia ieşit din copilărie se instalară în spatele ei.

Publicul stârni un val de adrenalină în Ariel. Scena pe care urmau s-o filmeze era cea pe care o jucase la probe. Mai mult decât oricare alta, Ariel considera că aceasta cuprindea personalitatea lui Rae, motivele ei, esenţa ei. Nu credea că lui Liz Hunter avea să-i placă s-o privească, dar… Ariel îşi spuse că putea estima exact cât de reuşit era jocul ei după reacţia lui Liz.

Cu o expresie uşor plictisită pe chip, Liz se lăsă pe spetează şi privi scena desfăşurându-se. Dialogul nu era exact o reproducere a ceea ce se petrecuse între ea şi Booth cu ani în urmă, dar recunoscu registrul. „Naiba să-l ia“, îşi spuse ea, cu o tresărire de furie ce nu se trădă deloc pe trăsăturile ei sculptate. „Naiba să-l ia cu tot cu memoria şi cu talentul lui.“ Deci asta era răzbunarea lui.

Deşi spera că filmul avea să se dovedească un eşec, era prea vicleană pentru a crede acest lucru. Îl putea ignora. Liz era suficient de deşteaptă şi avea suficientă experienţă cât să se folosească de film în favoarea ei, nu în defavoarea ei. Cu abordarea corectă putea obţine cantităţi uriaşe de publicitate din producţia lui Booth. Ceea ce echilibra lucrurile… până la un punct.

Era o femeie cu puţine emoţii, dar cea mai rafinată dintre ele era gelozia. Aceasta fu emoţia ce o măcină cât stătu acolo în tăcere, privind. Ariel Kirkwood, îşi spuse, începând să bată cu unghia cu vârf roz pe braţul scaunului. Liz era destul de vanitoasă cât să se considere mai frumoasă, dar era imposibil de negat diferenţa de vârstă. Anii erau un monstru ce o bântuiau.

Şi talentul. Scrâşni din dinţi, simţind că îi venea să ţipe. Propria ei îndemânare, laudele şi premiile pe care le primise pentru aceasta nu erau niciodată de ajuns. Mai ales atunci când se confrunta cu o femeie frumoasă, mai tânără şi la fel de talentată. Naiba să-i ia pe amândoi. Degetul ei începu să bată mai tare, într-un ritm mai accelerat. Tânărul puse o mână pe umărul ei pentru a o linişti, dar ea îl scutură la o parte.

Liz simţi gustul invidiei vecine cu furia. Rolul ar fi trebuit să fie al ei, îşi spuse ea strângând din buze. Dacă ar fi jucat-o ea pe Rae, ar fi adăugat zeci de dimensiuni rolului – aşa cum era. Avea mai mult talent în palma ei decât avea acea Ariel Kirkwood în tot corpul ei. Mai multă frumuseţe, mai multă celebritate, mai multă sexualitate. Capul începu să-i bubuie în timp ce o urmări Pe Ariel împletind, cu îndemânare, sex şi gheaţă în scena care se juca. Apoi privirea ei o întâlni pe a lui Booth şi aproape se înecă, înăbuşind o înjurătură.

Booth râdea de ea, îşi dădu seama Liz. Râdea, deşi gura îi era serioasă, iar expresia – calmă. Avea să plătească pentru asta, îşi spuse, lăsându-şi pleoapele să se închidă milimetric. Pentru asta şi pentru tot restul. Urma să se asigure că atât el, cât şi acea actriţă fără talent venită de nicăieri aveau să plătească.

Booth îşi cunoştea fosta soţie suficient de bine cât să ştie ce se petrecea în mintea ei. Ar fi trebuit să-i facă plăcere; poate aşa ar fi stat lucrurile cu doar câteva săptămâni în urmă. Acum, abia dacă trezea în el vreo altă reacţie în afară de un uşor dezgust.

Desprinzându-şi privirea de la ea, îşi concentră atenţia asupra lui Ariel. Dintre toate scenele din text, aceasta era cea mai dificilă pentru el. Se cristalizase pe sine prea bine în Phil în aceste câteva replici tăioase, dure. Iar Rae a lui era prea reală acolo. Ariel o făcea prea reală, îşi spuse, tânjind după o ţigară. În această scenă scurtă, de şapte minute, pentru care avea să fie nevoie de muncă mult, mult mai îndelungată, îi era aproape imposibil s-o separe pe Ariel de Rae – şi pe Rae de Liz.

Ariel îi spusese că îl iubea. Luptându-se cu disconfortul împletit cu panică, Booth o privi. Era posibil? Cândva, în trecut, crezuse o femeie care îi şoptise acele cuvinte. Dar Ariel… nimeni şi nimic nu se compara cu Ariel. O iubea? Se crezuse cândva îndrăgostit, în trecut. Dar orice ar fi fost emoţia aceea nu fusese dragoste. Şi fusese mânjită cu fascinaţia faţă de o frumuseţe nespusă, un talent uriaş şi o viaţă sexuală foarte, foarte interesantă. Nu, nu înţelegea dragostea – dacă exista în felul în care credea că o vedea Ariel. Nu, nu o înţelegea, şi îşi spuse că nici nu o voia. Ceea ce îşi dorea era intimitatea lui, pacea lui.

Şi stând acolo, urmărindu-şi propria scenă reprodusă laborios în film, nu avea niciuna, nici alta.

— Tăiaţi! Tăiaţi şi imprimaţi. Chuck îşi trecu o mână peste spatele gâtului pentru a mai risipi din tensiune. O treabă al naibii de bună. Oftând prelung, se apropie de Ariel şi Jack. Aţi făcut o treabă al naibii de bună, amândoi. Asta-i tot pe azi. Nimic nu poate fi mai bun decât asta.

Uşurată, Ariel îşi permise să-şi relaxeze abdomenul, muşchi cu muşchi. Ridică privirea, vag interesată, la auzul aplauzelor discrete.

Liz se ridică graţioasă din scaun.

— Excelent lucrat. Îi adresă lui Jack zâmbetul ei ameţitor, exersat, înainte de a se întoarce spre Ariel. Ai potenţial, dragă, îi spuse Liz. Sunt sigură că rolul acesta îţi va deschide câteva uşi.

Ariel detectă critica şi o acceptă cu fruntea sus.

— Mulţumesc, Liz. Cu gesturi lente, îşi scoase agrafele din păr şi îl lăsă să-i cadă liber. Îşi dorea cu ardoare să iasă din pielea lui Rae. E un rol dificil.

— Te-ai străduit mult cu el.

Zâmbind, Liz o atinse uşor pe umăr.

„Probabil am jucat-o corect“, îşi spuse Ariel şi rânji. „Probabil am jucat-o cât se poate de corect.“

Liz şi-ar fi dorit să-i smulgă părul bogat, ciufulit, direct din rădăcini. Se întoarse spre Marshell.

— Pat, mi-ar face mare plăcere să luăm cina. Avem multe de povestit. Îşi strecură braţul pe sub al lui şi îl bătu pe mână. Fac eu cinste, dragule.

Înjurând în gând, Marshell acceptă. Cea mai bună cale de a o scoate de acolo fără o scenă era de a o scoate pur şi simplu.

— Plăcerea e de partea mea, Liz. Chuck, o să vreau să mă uit peste înregistrarea needitată mâine la prima oră.

— O, apropo. Liz se opri lângă Booth. Chiar nu cred că filmuleţul acesta o să-ţi dăuneze prea grav carierei, dragule. Cu un râs de gheaţă, îşi coborî degetul pe cămaşa lui. Şi trebuie să recunosc, sunt destul de flatată, ţinând cont de toate. Fără resentimente, Booth.

El coborî privirea spre zâmbetul ei superb, crud.

— Fără sentimente, Liz. Fără niciun fel de sentimente.

Degetele ei se strânseră o clipă pe braţul lui Marshell înainte de a se îndepărta.

— O, Pat, trebuie să-ţi spun despre un tânăr actor minunat pe care l-am cunoscut la Atena…

— Ieşire complet lipsită de dramatism, murmură Jack, apoi ridică din umeri când Ariel îl privi mirată. Probabil încă funcţionez ca Phil. Dar dă-mi voie să-ţi spun, aia e o doamnă căreia nu i-aş întoarce spatele.

— E oarecum tristă, spuse Ariel, vorbind pe jumătate singură.

Jack pufni în râs.

— E o tarantulă. Chicotind din nou, îşi puse o palmă pe umărul lui Ariel. Dă-mi voie să-ţi spun ceva, puştoaico. Sunt în domeniu de mulţi ani şi am lucrat cu multe actriţe. Tu eşti una de prima mână. Iar asta pur şi simplu a scos-o din minţi.

— Iar asta e trist, repetă Ariel.

— Ar fi bine să acoperi cu ceva compasiunea aia, păpuşă, o avertiză el. Ai să te arzi.

Strângând-o de umăr pentru ultima dată, ieşi din platou.

Recunoscătoare, Ariel se lăsă să cadă într-un scaun. Luminile fuseseră stinse şi temperatura începea să scadă. Majoritatea asistenţilor tehnici plecaseră, cu excepţia celor trei care se retrăseseră într-un colţ şi discutau despre o partidă de pocher. Dându-şi capul pe spate, aşteptă în vreme ce Booth se apropie.

— A fost o scenă grea, comentă ea. Cum te simţi?

— Sunt bine. Tu?

— Puţin epuizată. Mai am doar câteva scene de turnat, niciuna de

asemenea anvergură. Săptămâna viitoare mă voi întoarce la Amanda.

— Cum te simţi când te gândeşti la asta?

— Colegii mei din serial sunt ca o familie. Mi-e dor de ei.

— Copiii părăsesc la un moment dat căminul, îi aminti el.

— Ştiu. Şi eu voi face asta la momentul potrivit.

— Ştim amândoi că nu vei semna un alt contract pentru serial. Scoase o ţigară şi o aprinse automat, trăgând fumul fără a-i simţi gustul. Indiferent dacă eşti sau nu pregătită s-o recunoşti.

Simțindu-i tensiunea, Ariel deveni şi ea încordată.

— Iar ne amesteci, spuse ea încet. Cât anume o să mai dureze până o să mă vezi aşa cum sunt în realitate, fără umbre?

— Ştiu cine eşti în realitate, o corectă Booth. Nu sunt sigur ce să fac în privinţa asta.

Ariel se ridică. Poate încă mai resimţea tensiunea din timpul scenei sau poate era tristă fiindcă o văzuse pe Liz Hunter suferind în felul ei.

— Am să-ţi spun ce nu vrei, zise ea cu un ton tăios, pe care Booth nu-l mai auzise până atunci. Nu vrei să te iubesc. Nu-ţi doreşti responsabilitatea emoţiilor mele sau a propriilor tale emoţii.

Era o situaţie căreia putea să-i facă faţă, îşi spuse Booth, trăgând din nou din ţigară. O ceartă era uşor de gestionat pentru el.

— Poate că nu vreau. Ţi-am spus de la bun început cum gândesc.

— Aşa e. Râzând pe jumătate, Ariel îi întoarse spatele. E interesant că tu eşti cel care îmi tot ţine predici despre schimbare, dar tot tu eşti cel care nu poate să-şi urmeze propriul sfat. Dă-mi voie să-ţi spun ceva, Booth. Se răsuci pe călcâie, cu personalitatea lui Ariel strălucindu-i vibrant pe chip. Sentimentele mele sunt ale mele. Nu mi le poţi dicta. Singurul lucru pe care îl poţi face e să-ţi dictezi propriile sentimente.

— Nu e vorba de dictat. Descoperi că nu avea poftă de ţigară, până la urmă. Avea un gust oribil. Booth o lăsă aprinsă, pe jumătate strivită, într-o scrumieră. E vorba că nu-ţi pot oferi ceea ce îţi doreşti.

— Nu ţi-am cerut nimic.

— Nu trebuie să ceri. Era furios, cu adevărat furios, şi nu-şi dădea seama când trecuse graniţa. Ai tras de mine de la început – ai tras de lucruri pe care aş fi vrut să le las în pace. Mi-am asumat un angajament o dată, şi al naibii să fiu dacă am s-o fac din nou. Nu vreau să-mi schimb stilul de viaţă, nu vreau…

— Să rişti un nou eşec, îl completă Ariel.

Privirea lui aruncă flăcări, dar vocea îi rămase foarte, foarte calmă.

— Va trebui să înveţi să te uiţi pe unde calci, Ariel. Oasele fragile se rup uşor.

— Şi se repară. Brusc, se simţi prea istovită pentru a se mai certa, prea istovită pentru a mai gândi. Va trebui să găseşti singur o soluţie, Booth. La fel va trebui să fac şi eu. Nu-mi pare rău că te iubesc sau că

ţi-am spus. Dar îmi pare rău că nu poţi să accepţi un dar.

Când o privi îndepărtându-se, Booth îşi strecură mâinile în buzunare şi privi platoul întunecat. Nu, nu-l putea accepta. Şi totuşi, simţea că tocmai dăduse cu piciorul la ceva ce căutase toată viaţa.

capitolul 10

Marea era uşor învolburată. Mici creste albe se ridicau la suprafaţă, erau înghiţite, apoi se ridicau din nou. Deasupra, cerul era de un albastru dur ca de diamant, dar spre est începeau să se adune şi să se agite nori întunecaţi. Vântul ce bătea dinspre Atlantic aducea ameninţarea ploii. Booth estimă că mai avea două ore până îl ajungea din urmă furtuna – o oră înainte de a fi nevoit să ajungă la ţărm pentru a o evita.

Iar pe ţărm căldura avea să fie ameţitoare, umiditatea densă s-o tai cu cuţitul. Pe apă briza mirosea a vară, şi a sare, şi a furtuni. Îi simţea gustul, căci îl biciuia şi îi umfla pânzele bărcii. Euforie – ştia că era senzaţia care îi putea limpezi mintea şi îi putea răcori pielea. Ţinându-se uşor de parâma catargului, se lăsă dus de vânt.

Booth nu purta nimic în afară de pantaloni scurţi şi pantofi marinăreşti. Nu se obosise să se radă de două zile. Ochii i se obişnuiseră să se îngusteze în faţa soarelui ce se reflecta de pe apă, iar mâinile să simtă funia aspră în palmă. Ambele erau dure, ambele erau dificile.

Euforie? De data aceasta nu i se oferise cu intensitatea la care se aşteptase. Zile întregi petrecuse în larg cât mai mult timp posibil, atât cât îi permiseseră soarele şi vremea. Lucrase nopţile până îşi epuizase mintea. Refugiu? Era oare un termen mai potrivit pentru ceea ce căuta aici? Poate, reflectă Booth, navigând pe apa învolburată. Ducând o bere la gură, lăsă gustul să îi alerge pe limbă. Poate că încerca să se refugieze, dar nu mai era nevoie de el pe platou şi fusese nevoit, într-un final, să admită că nu putea lucra în oraş. Avea nevoie de câteva zile departe de filmări, de presiunea de a produce, de propriile lui standarde de perfecţiune.

Toate acestea erau o minciună.

Niciunul dintre aceste lucruri nu-l alungase din Manhattan pe Long Island. Avusese nevoie să se îndepărteze de Ariel – de ceea ce îi făcea Ariel. Şi, poate, mai ales, de sentimentele lui faţă de ea. Însă distanţa fizică nu o şterse din gândurile lui. Îi era cât se poate de uşor să se gândească la ea, şi cât se poate de greu să nu o facă.

Deşi Ariel îl bântuia, Booth era sigur că avusese dreptate să plece. Dacă gândul la ea îl rodea, să o vadă şi s-o atingă l-ar fi înnebunit.

Nu voia iubirea ei, îşi spuse el cu sălbăticie. Nu putea fi – refuza să fie – responsabil pentru gama de emoţii de care era capabilă Ariel. Booth trase din nou o duşcă zdravănă din doza de bere, apoi se încruntă spre apă. Nu era capabil să o iubească la rândul lui. Nu avea acel gen de sentimente. Puţinele emoţii cu care era înzestrat se

îndreptau exclusiv spre munca lui. Îşi promisese acest lucru, în interior, în compartimentul rezervat iubirii, el era gol. Era un vid.

Tânjea după ea – cu trupul, cu mintea, cu sufletul.

Naiba s-o ia, îşi spuse, smucind de parâmă. Naiba s-o ia fiindcă trăsese de el, fiindcă îl încolţise… fiindcă nu-i ceruse nimic. Era atât de simplu să întorci spatele unei obligaţii. Dar Ariel nu făcea altceva decât să ofere, până devenea atât de plin de ea încât se pierdea.

Avea să lucreze, îşi spuse Booth, începând metodic să cârmească spre ţărm. Vasul se cambră sub el când vântul se înteţi. Ajustând pânzele, se concentră pe aspectul pur fizic al activităţii. „Foloseşte-ţi muşchii, spatele, nu creierul. Nu te gândi“, se avertiză singur, „până nu e din nou timpul să scrii“.

Urma să se îngroape în muncă pentru restul după-amiezii. Urma să se cufunde în scris toată seara, până târziu în noapte, până când mintea lui avea să fie prea încâlcită pentru a mai putea să se gândească la ceva – la cineva. Urma să stea departe de ea fizic până se simţea în stare să stea departe de ea mintal. Apoi avea să se întoarcă la New York şi să-şi reia viaţa aşa cum o lăsase. Înainte de Ariel.

Tunetele se rostogoliră ameninţător când andocă.

Ariel privi fulgerele şerpuind pe cer şi explodând. Cerul nopţii era ca o oglindă întunecată spartă brusc, apoi refăcută. Încă nu ploua. Furtuna fierbinte plutise în aer toată seara, formându-se în est şi înaintând spre Manhattan. O aşteptase cu nerăbdare. Îmbrăcată într-o cămaşă lungă şi fără nimic altceva, stătu lângă fereastră pentru a o privi venind. Mai devreme, vecinii ei stătuseră aşezaţi pe trepte, făcându-şi vânt, asudând şi plângându-se de căldură. Pe ea nu o deranja. Până să se sfârşească noaptea, ploaia avea să spele toată zăpuşeala. Dar deocamdată, deşi cămaşa subţire i se lipea umedă de spate şi de coapse, savura efectul de moleşeală provocat de căldura şi de violenţa din văzduh.

Furtuna venea dinspre est, îşi spuse din nou. Poate că Booth privea deja ploaia pe care ea încă o aştepta. Se întrebă dacă muncea, ignorând bubuiturile tunetului. Sau dacă, la fel ca ea, stătea şi privea dezlănţuirea de furie de pe cer. Se întrebă când avea să se întoarcă la ea.

Urma s-o facă, îşi spuse Ariel cu dârzenie. Spera doar că avea să revină cu mintea liniştită. Îl luase prin surprindere. Zâmbind pe jumătate, Ariel simţi prima suflare de vânt trecând prin uşa de protecţie şi peste pielea ei. Nu îi părea rău, deşi reacţia lui o rănise, apoi o înfuriase. Reacţia aceea trecuse. Poate că, pentru o clipă, uitase că pentru Booth dragostea nu era un dar altruist, aşa cum era pentru ea. El vedea restricţiile, riscurile, suferinţele.

Suferinţele, îşi spuse, sprijinindu-şi palmele pe pervaz. De ce era

întotdeauna surprinsă când constata că putea să facă să-l sufere la fel de intens pe cât putea fi ea de fericită? Îl dorea, fizic, dar el era la kilometri depărtare şi, emoţional, el se distanţase de sentimentele ei.

Nu fusese surprinsă când Booth lipsise de la ultimele câteva zile de filmări – toate scenele-cheie fuseseră turnate. Şi nici când Marshell menţionase printre altele că Booth se retrăsese la casa lui izolată din Long Island pentru a scrie şi a ieşi în larg. Lui Ariel îi era dor de el, îi simţea lipsa; dar era prea independentă pentru a se plânge de faptul că îl pierduse pentru câteva zile. Booth avea nevoie de solitudine. O parte din ea înţelegea acest lucru, suficient cât s-o împiedice să fie nefericită.

Oare nu-şi petrecuse şi ea aproape toată noaptea pictând după vizita lui Liz Hunter pe platou?

Ariel ridică privirea spre pânza mânjită haotic cu nuanţe de cobalt şi de stacojiu. Nu era o pictură pe care s-o ţină în sufragerie prea mult timp. Era prea furioasă, prea tulburătoare. De îndată ce avea să-şi proceseze complet sentimentele urma să bage pânza într-un dulap. Toată lumea folosea propriile mijloace de a gestiona emoţiile mai întunecate. Pentru Booth, soluţia era să se retragă în sinea lui; pentru ea era să le lase să se exprime violent. Oricum ar fi fost, pe o cale sau pe alta, avea să se ajungă la o rezolvare. Trebuia doar să mai reziste puţin.

Tot asta îşi spunea şi când se gândea la Scott. Audierea la tribunal urma să înceapă la sfârşitul săptămânii. Şi acel aspect avea să se rezolve, dar Ariel refuza să ia în considerare mai mult de o singură soluţie. Scott trebuia să vină la ea. Incertitudinile pe care le nutrise cândva legate de dreptul ei de a-l revendica, de nevoia lui de a fi cu ea, dispăruseră. Pe măsură ce se scurgea timpul, Scott devenea din ce în ce mai nefericit cu soţii Anderson. Vizitele lui erau presărate cu îmbrăţişări disperate şi din ce în ce mai multe rugăminţi de a i se permite să stea cu ea.

Nu era vorba de abuz sau de neglijenţă. Era vorba pur şi simplu de iubire, o iubire necondiţionată care pentru ea era firească şi care nu-i era oferită câtuşi de puţin de bunicii lui. Oricât de greu ar fi fost în prezent pentru ea şi pentru Scott, totul urma să se termine în curând. Era timpul să se concentreze pe viitor în loc de prezent. Astfel reuşi să supravieţuiască zilelor lungi dintre filmări şi audiere. Fără Booth.

Ariel închise ochii când ploaia începu să se reverse din cer. O, Doamne, de s-ar fi terminat o dată noaptea.

Ploaia tocmai începea să scadă în intensitate când Booth se ridică de la calculator. Reuşise să scrie mai mult decât se aşteptase, dar inspiraţia începea să-i sece. Ştia că nu era cazul să se forţeze când ajungea în acel punct. Avea să încerce din nou peste o oră, eventual,

sau poate abia peste o zi sau două. Dar inspiraţia urma să-i revină, iar povestea avea să curgă din nou.

Nu, nu putea să mai scrie nimic acum, dar nu trecuse încă de miezul nopţii şi nu avea stare. Furtuna limpezise aerul, făcându-l pe Booth să-şi dorească să fie în larg din nou, sub luna plină. Ar fi trebuit să mănânce. Frecţionându-şi gâtul pentru a-l relaxa, îşi aminti că nu se obosise să ia cina.

Mâncare şi retragerea la culcare.

Străbătând casa spre bucătărie, fu învăluit de tăcere. Era ciudat că nu observase niciodată cât de densă putea fi tăcerea şi cât de goală putea fi o casă când avea un singur ocupant. Şi mai ciudat era că, în urmă cu doar câteva luni, ar fi apreciat ambele atribute, chiar s-ar fi aşteptat la amândouă. Din nou, înainte de Ariel. Viaţa lui părea să se fi împărţit în două etape. Înainte de Ariel şi după Ariel. Nu era uşor pentru un bărbat să recunoască aşa ceva.

Booth scoase o tavă de mâncare rece din frigider, fără a fi cu adevărat interesat de ea. Cu gesturi mecanice, îşi făcu un sendviş, găsi o piersică bine coaptă şi îşi turnă un pahar cu lapte. Masa solitară nu i se păruse niciodată mai puţin atrăgătoare – atât de mult încât îi veni să arunce totul la gunoi.

Scuturându-se de acel sentiment, duse farfuria în dormitor şi o puse pe comodă. Decise că avea nevoie de ceva care să facă zgomot. Ceva care să-i ocupe gândurile fără a-i obosi creierul. Deschise televizorul, apoi parcurse canalele fără a căuta ceva anume. În mod normal ar fi trecut peste talk-show-ul nocturn în favoarea unui film vechi. Când râsul lui Liz se revărsă spre el, se opri. Poate că ar fi trecut oricum peste emisiune, dar îi fusese stârnită curiozitatea. Gândindu-se că se putea dovedi o diversiune interesantă, Booth îşi luă farfuria, o puse pe noptieră şi se întinse.

Participase şi el la acea emisiune de câteva ori. Deşi nu era deosebit de încântat de format sau de expunere, înţelegea industria suficient de bine cât să ştie că trebuia să ajungă la public prin formă. Emisiunea era populară, gazda era abilă şi îşi cunoştea profesia. Cu un farmec copilăresc, putea smulge declaraţii neaşteptate de la celebrităţi şi să-i împiedice pe spectatori să schimbe canalul sau să stingă pur şi simplu televizorul.

— Bineînţeles că mi-a făcut mare plăcere să filmez în Grecia, Bob. Liz se aplecă doar o idee spre gazda emisiunii, în vreme ce rochia ei de un albastru de gheaţă străluci rece sub reflectoare. Şi a lucra cu Ross Simmeon a fost o experienţă uriaşă.

— Nu am auzit, oare, că tu şi Simmeon v-aţi certat? Robert MacAllister aruncă întrebarea cu un rânjet.

Expresia lui spunea: „Haide, mie îmi poţi mărturisi”. Era o armă îndelung exersată.

— Să ne certăm? Liz flutură din gene inocentă. Era mult prea deşteaptă pentru a cădea în capcana aceea. Îşi puse un picior peste celălalt, făcând ca rochia să-i danseze în ape peste tot corpul. Vai, nu! Nu-mi imaginez de ce-ar crede cineva aşa ceva.

— Probabil are vreo legătură cu faptul că ai refuzat să vii în platou timp de trei zile la rând. Ridicând uşor din umeri, dezaprobator, MacAllister se lăsă pe spate în scaun. O neînţelegere legată de numărul de replici dintr-o scenă esenţială.

— Asta e o absurditate. „Naiba să-i ia pe Simmeon şi pe toţi vânătorii de bârfe.“ Stătusem prea mult la soare. Doctorul mi-a prescris medicamente pentru câteva zile şi mi-a recomandat repaus. Îi răspunse cu un zâmbet strălucitor. Desigur, au existat câteva momente tensionate, aşa cum se întâmplă cu orice film important, dar aş colabora oricând cu Ross… „sau cu diavolul însuşi“, păru a spune tonul ei. Dacă mi s-ar oferi scenariul potrivit.

— Deci cu ce te ocupi acum, Liz? Ai avut un şir neîntrerupt de succese. Probabil devine din ce în ce mai greu să găseşti exact combinaţia potrivită.

— E întotdeauna dificil să combini elementele corecte pentru a obţine puţină magie. Gesticulă graţios, astfel încât lumina căzu pe inelul de pe mâna ei, scânteind. Scenariul potrivit, regizorul potrivit, actorul potrivit pentru rolul principal masculin. Am fost atât de norocoasă – în special la *Întâlnirea de la miezul nopţii*.

Booth puse jos sendvişul pe jumătate mâncat şi aproape râse. *El* scrisese acel scenariu pentru ea şi o transformase într-o vedetă de prima mână. Filmul avusese încasări spectaculoase. Norocul nu avusese nicio treabă cu el.

— Rolul care ţi-a adus un premiu Oscar, confirmă Bob. Şi, desigur, un scenariu genial. Îi aruncă un zâmbet din colţul gurii. Eşti de acord?

Era introducerea pe care Liz o aşteptase. Şi la care încercase să ajungă.

— O, da. Booth DeWitt e, poate – nu, cu siguranţă –, cel mai bun scenarist al anilor ’80. În pofida, ei bine, problemelor noastre personale, ne-am respectat întotdeauna din punct de vedere profesional.

— Ştiu totul despre ce înseamnă problemele personale, spuse Bob cu regret, făcând publicul să râdă.

Cele trei căsnicii ale lui fuseseră făcute cât se poate de publice. La fel şi sumele pensiilor alimentare.

— Ce părere ai despre ultimul lui proiect?

— Oh. Liz zâmbi şi îşi lăsă o mână să-i fluture spre gât înainte de a-i cădea în poală. Presupun că subiectul nu e tocmai secret, nu?

Publicul râse din nou, după cum se aştepta, dar ceva mai reţinut.

— Sunt sigură că scenariul lui Booth e minunat, toate sunt. Dacă e,

ăăă, subiectiv, spuse ea prudent, acest lucru e firesc. Din câte am auzit, se întâmplă frecvent ca un scriitor să reflecte părţi din viaţa lui personală… şi într-o manieră proprie, adăugă. De fapt, am vizitat platoul chiar săptămâna trecută. Pat Marshell e producătorul, ştii, iar Chuck Tyler e în scaunul regizorului.

— Dar… o îndemnă Bob, remarcând ezitarea ei evidentă.

— După cum ziceam, e greu să găseşti combinaţia care să se dovedească magică. Aruncă primele insinuări cu un zâmbet. Iar Booth nu a mai scris niciodată nimic pentru micul ecran. E o tranziţie dificilă pentru oricine.

— Jack Rohrer face parte din distribuţie.

Politicos, Bob îi servi următoarea replică.

— Da, el e o alegere excelentă. Jack mi s-a părut absolut genial în *Nehotărâre.* A fost un scenariu în care chiar a avut cu ce să lucreze.

— Însă acesta…

— Ei bine, întâmplarea face să fiu o mare fană a lui Jack Rohrer, spuse Liz, aparent evitând să răspundă. Mă îndoiesc că există vreun rol în care să nu găsească nimic pe care să construiască.

— Şi colega lui de distribuţie?

Bob îşi încrucişă mâinile pe masă. Liz era hotărâtă să atace sălbatic, decise el. Nu avea cum să dăuneze audienţelor.

— Fata din rolul principal e drăguţă. Nu-mi vine în minte chiar acum numele ei, dar cred că joacă într-o telenovelă. Lui Booth îi place adesea să experimenteze în loc să lucreze cu actori cu vechime.

— Aşa cum a făcut şi cu tine.

Liz îşi îngustă ochii. Nu prea îi plăcea tonul lui, nici direcţia discuţiei.

— Se poate spune şi aşa. Aroganţa din tonul ei arăta altceva. Dar sincer, când lucrezi la un proiect de o asemenea anvergură, ar trebui să implici cei mai talentaţi profesionişti disponibili. Desigur, e o opinie personală. Am considerat întotdeauna că actorii trebuie să muncească din greu pentru a-şi câştiga statutul meritat – Dumnezeu mi-e martor că eu aşa am făcut – în loc să fie distribuiţi într-o producţie majoră dintr-o… să-i spunem toană personală?

— Crezi că Booth DeWitt are o toană personală faţă de Ariel Kirkwood? Aşa o cheamă, nu?

— O, da, cred că da. Cât despre cealaltă întrebare, nu prea m-aş putea pronunţa. Zâmbi din nou, fermecător, în special în direct, Bob.

— Asemănarea fizică dintre voi două e remarcabilă.

— Serios? Privirea lui Liz îngheţă. Prefer să mă consider unică, deşi, desigur, e flatant că cineva încearcă să mă reproducă. Fireşte, îi urez fetei cât mai mult succes.

— Asta e foarte amabil din partea ta, Liz, mai ales că se zvoneşte că povestea din scenariu e prea puţin favorabilă personajului despre care

unii spun că e inspirat de tine.

— Cei care mă cunosc nu vor pune prea mult preţ pe o perspectivă distorsionată, Bob. Per ansamblu, voi fi fascinată să văd produsul final. Declaraţia fu făcută pe un ton de plictiseală, aproape ca şi cum ar fi căscat. Asta, desigur, dacă va fi difuzat vreodată.

— Dacă va fi difuzat vreodată? Preconizezi vreo problemă în privinţa asta?

— Nimic despre care să pot vorbi, spuse ea cu o ezitare evidentă. Dar noi doi ştim câte lucruri se pot întâmpla între filmare şi difuzare, Bob.

— Nu intenţionezi să-l dai în judecată, Liz?

Ea râse, dar sună spart.

— Ar însemna să acord mult prea multă importanţă filmului.

Bob îşi îndreptă faţa spre cameră.

— Ei bine, cu asta vom lua o mică pauză în platou. Când revenim, James R. Lemont va veni alături de noi pentru a ne vorbi despre noua sa carte, *Secretele Hollywoodului.* Ştim câte ceva şi despre astea, nu-i aşa, Liz?

După ce Bob aruncă o ocheadă, ecranul afişă prima reclamă.

Lăsându-se pe spate pe perne, uitând de mâncare, Booth trase din ţigară şi suflă fumul spre tavan. Era furios. Simţea mânia ca un ghem tare în stomac. Atacurile pe care le îndreptase împotriva filmului nici măcar nu fuseseră subtile, reflectă el. O, poate că avea să păcălească o anumită parte din public, dar pe nimeni dintre cei care aveau cât de puţin legătură cu această industrie şi pe nimeni înzestrat cu un simţ al observaţiei. Liz se străduise din răsputeri să arunce câteva săgeţi otrăvite şi reuşise, după părerea lui Booth, doar să se facă de râs.

Dar era furios. Iar furia, descoperi, se datora atacurilor pe care le îndreptase asupra lui Ariel. Premeditate, foarte calculate şi, din păcate pentru Liz, foarte transparente. Era o felină şi, de obicei, una deşteaptă. Gelozia era, în esenţă, singurul lucru care o putea face să-şi piardă sângele-rece.

Bineînţeles că era invidioasă pe Ariel, reflectă Booth. Pe oricine era tânăr, frumos şi talentat. Cum gelozia se adăugase fierii pe care trebuia s-o înghită din cauza filmului propriu-zis, Liz ajunsese aproape la o furie oarbă, atât cât îi permitea gama ei restrânsă de emoţii. Şi aşa înţelegea să se răzbune.

Ridicându-se, Booth închise furios televizorul şi începu să se învârtă prin cameră. Liz urma să vorbească despre film – şi despre Ariel – în fiecare interviu pe care avea să-l acorde, la fiecare petrecere la care avea să participe, în speranţa de a-i sabota şi pe unul, şi pe altul. Desigur, nu putea să facă prea mult rău, dar simplul fapt de a şti acest lucru nu îl calmă. Nimeni nu avea dreptul să dea cu pietre în Ariel şi faptul că Liz se folosise de el pentru a o ataca agrava lucrurile.

Ar fi putut, dacă ar fi vrut, să-şi facă program să promoveze filmul în diverse oraşe, contracarând campania lui Liz. Dar acest lucru ar fi însemnat doar să pună paie pe foc. Ştia că cea mai bună cale de a se asigura că furtuna pe care încerca s-o stârnească Liz rămânea fără ecou era să păstreze tăcerea. Frustrat, se apropie de fereastră. Auzea apa de acolo. Foarte vag. Se întrebă dacă Ariel urmărise emisiunea de la acea oră târzie. Şi cum făcea faţă atacului.

Întinsă în hamac, sprijinită pe perne, cu un bol de popcom proaspăt aşezat pe abdomen, Ariel o ascultă pe Liz Hunter. Ridică o dată din sprânceană când se auzi pomenită. Ariel ronţăi popcom şi zâmbi când Robert MacAllister îi aminti lui Liz că numele „fetei“ era Ariel Kirkwood. Biata Liz, îşi spuse. Nu făcea decât să-şi agraveze situaţia. Poate fiindcă Ariel petrecuse atâtea săptămâni în pielea lui Rae, remarcă lucruri mărunte. Bătaia unei unghii pe braţul fotoliului, scurta îngustare a buzelor, scânteia din ochii ei ce trăda în parte furie şi în parte disperare. Cu cât vorbea mai mult, cu atât se şubrezea mai mult susţinerea de care se bucura. Ar fi fost mult mai bine pentru ea dacă nu ar fi spus nimic, reflectă Ariel. Un refuz de a comenta, un gest de nepăsare aruncat cu aroganţă. Fusese un pas greşit, îşi spuse Ariel cu un oftat. Unul prostesc.

„Nu pot să-i fac rău.“ Ariel îşi mută privirea de pe ecran pe tavan. „Nimeni nu-i poate lua talentul. E păcat că nu-şi dă seama de asta. Booth e cel pe care vrea, de fapt, să-l rănească“, decise Ariel. Probabil voia să-l facă să plătească fiindcă se folosise de Rae pentru a-i da jos câteva măşti. Dar nu-şi dădea seama Liz că fusese la fel de dureros de sincer şi cu propriul lui personaj?

Ariel îşi îndreptă din nou privirea spre ecranul televizorului, dominat în acel moment de chipul lui Liz. Între sprâncene i se vedea o linie de nemulţumire, foarte vagă. Ariel se întrebă dacă era singura care remarcase asta, fiindcă era atât de intim implicată. „Te cunosc“, îi spuse Ariel imaginii de pe ecran. „Te cunosc până în adâncul sufletului.“ Gândul o făcu să înghită un nod. Era o idee înspăimântătoare.

Ariel se lăsă pe spate, închizând sonorul televizorului şi ascultând din nou ploaia. Aproape se oprise, răpăind doar pe sticla ferestrei. Booth văzuse probabil emisiunea, decise. Şi dacă nu o prinsese în direct, urma să-i afle conţinutul în scurt timp. Avea să fie furios. Ariel aproape îşi imagină reacţia lui, privirea dură şi expresia sumbră a gurii. Şi ea se împotrivea de ceva vreme unei izbucniri de mânie ce ameninţa să-i domine restul sentimentelor.

Mânia era inutilă; şi-ar fi dorit să-i poată spune. Booth ştia, fără îndoială, că pregătise terenul pentru aşa ceva când scrisese scenariul. Şi ea făcuse un pas mai departe în aceeaşi direcţie când acceptase

rolul. Spera că, după ce se calma, Booth avea să înţeleagă că Liz Hunter făcuse mai mult bine decât rău filmului.

Când sună telefonul, Ariel se aplecă peste marginea hamacului. Anii de experienţă o făcură să-şi păstreze echilibrul în loc să cadă pe podea. Clătinându-se oarecum periculos, prinse telefonul şi îl ridică.

— Alo.

— Ce nenorocită.

Râzând pe jumătate, Ariel se întinse din nou pe perne.

— Bună, Stella.

— Ai văzut emisiunea lui MacAllister?

— Da, acum e la televizor.

— Ascultă, Ariel, se face singură de râs. Oricine are doi neuroni îşi dă seama de asta.

— Atunci de ce eşti furioasă?

O auzi pe Stella inspirând adânc.

— Am stat şi am ascultat-o pe femeia aia vorbind, urându-ţi cât mai mult noroc. Stella murmură ceva în barbă, apoi începu să vorbească atât de repede încât cuvintele i se amestecau în gură. Cât mai mult noroc pe dracu'! Ar vrea să te vadă dispărând de pe faţa pământului. Ar vrea să bage un cuţit în tine.

— Poate o pilă de unghii.

— Cum poţi să glumeşti pe tema asta? întrebă Stella.

„Fiindcă dacă nu glumesc s-ar putea să încep să ţip."

— Tu cum poţi s-o iei atât de în serios? spuse Ariel în schimb.

— Ascultă, Ariel… Vocea Stellei era prea puţin controlată. Cunosc genul ăla de femeie. Am jucat rolul ei în ultimii cinci ani. Nu s-ar da înapoi de la nimic, dar absolut nimic, dacă ar crede că te-ar putea lovi. La naiba, tu ai încredere în toată lumea.

— În unii mai puţin decât în alţii. Deşi grija şi loialitatea Stellei o înduioşară, Ariel râse. Stella, nu sunt complet proastă.

— Nu eşti proastă deloc, replică Stella, scandalizată. Dar eşti naivă. Tu chiar crezi că puştiul care te opreşte pe stradă şi-ţi cere o donaţie strânge bani pentru un adăpost pentru copii abandonaţi.

— Poate chiar aşa e, murmură Ariel. În plus, ce legătură are asta cu…

— Foarte multă! o întrerupse Stella, aproape ţipând. Ţin la tine. Îmi fac griji pentru tine de câte ori mă gândesc că te plimbi pe stradă cu inima uşoară fără să te gândeşti câtuşi de puţin la toţi nebunii din lume.

— Haide, Stella, dacă m-aş gândi prea mult n-aş mai ieşi deloc.

— Ei bine, gândeşte-te la asta. Liz Hunter este o femeie puternică şi răzbunătoare care ar vrea să te distrugă. Păzeşte-te, Ariel.

„Cine ar putea şti mai bine decât mine asta?", îşi spuse Ariel, înfiorându-se uşor. „Sunt în pielea personajului ei de câteva

săptămâni.“

— Dacă îţi promit, n-o să-ţi mai faci griji?

— Nu. Uşor îmbunată, Stella oftă. Promite-mi, oricum.

— În regulă. Te-ai calmat?

Stella scoase un sunet gutural.

— Nu înţeleg de ce nu eşti furioasă.

— De ce să fiu când te ocupi tu în locul meu – şi o faci atât de bine?

Stella oftă prelung.

— Noapte bună, Ariel.

— Noapte bună, Stella… Mulţumesc.

Ariel puse la loc receptorul şi se legănă încet dintr-o parte în cealaltă în hamac. Cu ochii fixaţi în tavan, se minună de cât era de norocoasă. Prietenia era un dar preţios. Gândul că exista cineva gata să îi sară în apărare, dezgolindu-şi colţii, îi oferea alinare. Avea astfel de prieteni şi un loc de muncă la care era plătită bine pentru ceva ce ar fi făcut cu dragă inimă şi pe gratis. Avea dragostea necondiţionată a unui băieţel şi, cu voia lui Dumnezeu, acesta urma să fie încredinţat în grija ei peste câteva săptămâni. Avea atât de multe.

Întinsă pe spate, străduindu-se să fie recunoscătoare pentru ceea ce avea, Ariel se gândi la Booth. Şi tânji dureros după el.

Două zile mai târziu, Ariel avu parte de o vizită surpriză. Era prima ei zi liberă de când revenise la rolul Amandei. Şi-o petrecea făcând ceva ce rareori începea, şi chiar mai rar termina. Curăţenie în casă.

Îmbrăcată în pantaloni scurţi zdrenţuiţi şi o bluză cu spatele gol, stătea aşezată pe pervazul ferestrei, la etajul doi, şi, aplecându-se în afară, spăla exteriorul ferestrelor.

Volumul aparatului de radio era dat tare, astfel încât viorile sinuoase ale Şeherezadei aproape făceau să zăngăne ferestrele. Din când în când câte un vecin de cartier striga ceva spre ea. Ariel se oprea din muncă – ceea ce nu era deloc greu pentru ea – şi îi răspundea.

Important era să-şi facă de lucru, să fie tot timpul ocupată. Dacă îşi acorda răgaz mai mult de o clipă, să se gândească, era posibil să înnebunească. Ziua următoare avea să aducă începutul procesului de custodie. Şi trecuseră două săptămâni întregi de când îl văzuse pentru ultima dată pe Booth. Ariel lustrui sticla până ajunse să strălucească. Simţi ceva ca o mâncărime între omoplaţi, ca vârful unui deget pe ceafă. Întorcând capul, coborî privirea şi îl văzu pe Booth pe trotuar, dedesubtul ei. Uşurarea o cuprinse în valuri. Chiar dacă ar fi încercat, chiar dacă s-ar fi gândit să încerce, nu ar fi putut să ascundă zâmbetul ce îi ilumină toată faţa.

— Bună.

Ridicând privirea spre ea, Booth simţi o dorinţă atât de intensă încât i se înmuiară genunchii.

— Ce naiba faci?

— Spăl geamurile.

— Ai putea să-ţi rupi gâtul.

— Nu, sunt prinsă cu ceva. Una dintre pisicuţe se frecă de gleznele ei, făcând-o să tresară şi să se sprijine mai mult pe genunchi. Vii sus?

— Da.

Fără a mai spune nimic, dispăru de sub ochii ei. Urcând scările îşi aminti singur ce îşi promisese. Nu avea s-o atingă – nici măcar o dată. Urma să-i spună ceea ce venise să-i spună, să facă ceea ce venise să facă, apoi să plece. Nu avea s-o atingă şi să înceapă din nou acel ciclu nesfârşit de dor, şi dorinţă, şi visuri. În ultimele două săptămâni, se eliberase de ea.

Când ajunse la palier aproape crezu aceste lucruri. Apoi Ariel deschise uşa.

Încă mai ţinea în mână o cârpă umedă. Nu era deloc machiată; petele de culoare din obrajii ei se datorau plăcerii şi efortului fizic. Părul îi era dat pe spate şi prins cu o bucată de sfoară. Mirosul de amoniac era puternic.

Booth îşi simţi degetele tânjind s-o atingă, s-o simtă o singură dată. Şi le strânse în palmă şi îşi îndesă mâinile în buzunare.

— Mă bucur să te văd.

Ariel se sprijini de canatul uşii şi îl studie cu atenţie. Oamenii nu se schimbau în două săptămâni, îşi aminti singură, comparând fiecare unghi şi plan al chipului lui cu amintirea pe care o purtase în gândurile ei. Arăta la fel, poate puţin mai bronzat, dar la fel. Se simţi inundată de dragoste.

— Ţi-ai petrecut mult timp în larg.

— Da, destul de mult.

— Ţi-a făcut bine. Se vede. Se dădu în spate, ştiind din poziţia tensionată în care stătea că nu avea să-i accepte mâna dacă i-o întindea. Intră.

Booth păşi în mijlocul haosului. Când Ariel făcea curat, întorcea totul cu fundul în sus şi nimic nu rămânea neatins. Sertarele fuseseră golite, mesele debarasate. Mobila şi ferestrele străluceau. Nu era loc nici de stat în picioare, cu atât mai puţin de aşezat.

— Scuze, spuse ea, urmărindu-i privirea. Am rămas puţin în urmă cu toată curăţenia de primăvară. Presiunea din pieptul ei creştea cu fiecare secundă în care stăteau unul lângă celălalt, despărţiţi de o distanţă uriaşă. Vrei ceva de băut?

— Nu, nimic. Am să termin repede, fiindcă eşti ocupată. Urma să termine repede fiindcă îl durea, fizic, intens, să nu poată atinge ceea ce încă îşi dorea… şi să îşi dorească în continuare ceea ce se

convinsese singur că nu putea avea. Presupun că ai văzut emisiunea lui MacAllister de acum câteva nopţi.

— Aia e o poveste veche, replică Ariel. Se aşează în hamac, cu picioarele atârnându-i în aer şi cu degetele prinse strâns.

Ţinându-şi mâinile în buzunare, Booth se legănă pe călcâie.

— Şi ce părere ai?

Ridicând din umeri, Ariel îşi încrucişă gleznele.

— A aruncat câteva săgeţi împotriva filmului, dar…

— A aruncat câteva săgeţi împotriva ta, o corectă el.

Vocea îi devenise aspră, ochii i se îngustaseră.

Ghicindu-i dispoziţia, Ariel decise să adopte o atitudine relaxată; zâmbi.

— Nu sângerez.

Booth se încruntă spre ea o clipă, apoi estimă că era mult mai puţin îngrijorată decât el. Era ceva ce trebuia să schimbe.

— Nu s-a mulţumit cu atât, Ariel. Se apropie, pentru a-i studia mai atent chipul, sau poate pentru a-i simţi mai bine parfumul vag. A avut o întâlnire destul de interesantă cu producătorul serialului tău, apoi cu o parte dintre directorii executivi ai televiziunii.

— Cu producătorul meu? Nedumerită, îşi aplecă fruntea şi încercă să găsească o explicaţie logică. De ce?

— Vrea să fii concediată – sau, hm, să nu ţi se mai prelungească contractul.

Uluită, Ariel nu spuse nimic. Dar chipul îi deveni palid. Cârpa îi alunecă, în tăcere, din mână pe podea.

— Le-a oferit câteva apariţii speciale în serial, dacă renunţă la tine. Producătorul tău a refuzat-o politicos. Aşa că s-a dus la superiorii lui.

Ariel îşi înghiţi panica. Singurul ei gând, bubuindu-i în minte, era: „Nu acum, nu în timpul procesului“. Avea nevoie de stabilitatea acelui contract pentru Scott.

Booth nu se aşteptase la acea reacţie de spaimă, la buzele albe şi la ochii mari. O femeie cu temperamentul ei ar fi trebuit să fie furioasă, suficient de furioasă cât să se dezlănţuie, să arunce cu obiecte, să explodeze. Ar fi putut înţelege chiar o reacţie amuzată, un chicot de râs, s-o vadă clătinând din cap şi ridicând din umeri. Era suficient de încrezătoare pentru aşa ceva. El aşa crezuse. Dar ceea ce văzu în ochii ei era frică pură.

— Ariel, cât de importantă crezi că eşti, mai exact, pentru serial?

Ariel fu nevoită să înghită un nod înainte de a putea să pronunţe primul cuvânt.

— Amanda e un personaj popular. Mie îmi sunt trimise cele mai multe scrisori, o mare parte adresate Amandei mai degrabă decât mie. La ultima semnare de contract mi s-a aprobat mărirea onorariului cu negocieri minime.

Înghiţi din nou în sec şi îşi împreună strâns mâinile. Toate acele lucruri erau foarte logice, toate erau foarte practice. Îi venea să ţipe.

— Oricine poate fi înlocuit. Într-un serial, asta e cea mai importantă regulă. Au să renunţe la mine?

— Nu. Încruntându-se, veni mai aproape. Mă surprinde că te aşteptai s-o facă. Eşti deja motivul principal pentru care au cele mai mari audienţe. Şi cum filmul urmează să fie lansat în toamnă, serialul va avea de câştigat de pe urma lui. Dacă ar fi să gândim strict din punct de vedere practic, tu – zi de zi – valorezi mult mai mult pentru televiziune decât apariţia lui Liz într-un episod. Când Ariel oftă prelung, Booth se luptă cu impulsul de a o prinde în braţe. Chiar atât de mult înseamnă serialul ăsta pentru tine?

— Da, chiar atât de mult înseamnă.

— De ce?

— E serialul meu, spuse ea simplu. Personajul meu. Panica începu să pălească, făcând loc furiei. Dacă va fi să plec, o voi face fiindcă asta îmi doresc sau fiindcă nu mai sunt suficient de bună. Abandonându-se furiei, luă o mică vază galbenă de pe masa de lângă ea şi o aruncă de perete cu tot cu buchetul de floarea-miresei din ea. Sticla se sparse, iar florile se împrăştiată. Mi-am dedicat cinci ani din viaţă acestui serial. Când respiraţia începu să i se calmeze, se uită la cioburile vazei şi la florile rupte. E important pentru mine, continuă ea, ridicând din nou privirea spre Booth. În momentul de faţă, dintr-o grămadă de motive, e esenţial. Ariel se prinse de marginile hamacului şi se strădui să se relaxeze. Cum ai aflat despre asta?

— De la Pat. S-a discutat destul de mult despre tine. Am decis că ar trebui să afli despre această ultimă mişcare în particular.

— Mulţumesc. Furia începu să scadă în intensitate. Uşurarea o ameţi. Ei bine, îmi pare rău că se simte atât de ameninţată încât încearcă să mă lase fără un loc de muncă, dar mă gândesc că se va linişti acum.

— Eşti prea deşteaptă ca să crezi asta.

— Nu prea are ce altceva să-mi facă, sincer. Şi de câte ori încearcă nu face decât să-şi înrăutăţească situaţia. Încet, cu un efort conştient, îşi relaxă mâinile. Fiecare interviu pe care îl acordă înseamnă publicitate gratuită pentru film.

— Dacă există vreo cale prin care îţi poate face rău, o va face. Ar fi trebuit să mă gândesc la asta înainte să-ţi ofer rolul lui Rae.

Zâmbind, Ariel îşi puse mâinile pe braţele lui.

— Îţi faci griji pentru mine? Mi-ar plăcea să fie aşa… doar puţin.

Ar fi trebuit să se îndepărteze chiar atunci. Dar avea nevoie, cu disperare, să absoarbă acel contact. Doar mâinile ei pe braţele lui. Dacă era atent, foarte atent, poate era suficient.

— Toate problemele pe care ţi le provoacă sunt responsabilitatea

mea.

— Asta e o afirmaţie remarcabil de ridicolă – arogantă, vanitoasă. Rânji. Şi exact ca tine. Mi-a fost dor de tine, Booth. Mi-a fost dor de tot ce ţine de tine.

Îl trăgea mai aproape, dar, şi mai mult, îl trăgea în capcană. Chiar în clipa în care mâna ei se întinse după faţa lui, el îşi coborî gura peste a ei. Iar după ce gustă pentru prima dată, uită toate promisiunile pe care şi le făcuse în timpul cât fusese plecat.

Ariel gemu când buzele ei se întâlniră cu ale lui. Se simţea ca şi cum ar fi aşteptat ani întregi să simtă din nou acel fior ce o făcea să se topească. Mai mult. Lăcomia o inundă năvalnic. Îl trase în jos, făcând hamacul să se clatine sub greutatea lor combinată.

Nu mai era nimic blând în niciunul dintre ei acum. Nerăbdarea mocnea în ei. Fără cuvine, se îndemnară să se grăbească – grăbeşte-te să mă atingi, a trecut prea mult timp. Iar când hainele fură înlăturate şi pielea întâlni piele, muşcară cu nesaţ unul din celălalt.

Legănarea hamacului era precum marea, iar Booth simţi libertatea. Libertatea însemna pur şi simplu a fi din nou lângă ea. Şi din libertate se născu nebunia. Nu-şi putea împiedica mâinile să exploreze tot corpul lui Ariel. Nu-şi putea împiedica gura să încerce să-i devoreze fiecare centimetru. Era flămând de ea şi nu-i mai păsa că jurase să se abţină. Pielea ei se unduia caldă şi moale sub mâinile lui. Gura ei era fierbinte şi mătăsoasă. Generozitatea pe care nu ar fi putut niciodată s-o măsoare concret se revărsa pur şi simplu din ea.

Ariel încetase să mai gândească în clipa în care Booth o sărutase din nou. Nu avea nevoie de gândire acum, doar de simţuri. Îi simţi gustul sărat al pielii aşa cum stăteau lipiţi laolaltă în căldura umedă a după-amiezii; aroma bărbătească de pe gâtul lui o stârnea să se întoarcă, iarăşi şi iarăşi. Simţea în el o furtună de dorinţă, mai intensă decât percepuse în el vreodată. Pielea i se înfioră la gândul de a fi dorită cu o asemenea sălbăticie.

Dar fiorul trezi şi o dorinţă la fel de intensă în ea. Sfoara hamacului o zgârie pe spate când trupul lui se apăsă peste al ei. Timp de o singură clipă, i se păru că putea simţi firele separate, apoi senzaţia se pierdu într-o alta. Mâinile lui erau în părul ei, ţinându-i capul pe spate pentru a-i putea devora gura. Îi auzi respiraţia înfiorându-se şi văzu, când ridică tremurător genele, că Booth o privea. O privea neîncetat.

Booth ţinu ochii deschişi şi fixaţi asupra ochilor ei când o pătrunse. Voia s-o vadă, avea nevoie să ştie că îl dorea la fel de intens cum o dorea şi el. Şi o văzu – pe buzele ei tremurătoare. Numele lui se desprinse de pe acele buze într-o şoaptă întretăiată. O văzu în plăcerea uluită din ochii ei. El îi putea oferi acea plăcere. El i-o putea oferi, îşi spuse Booth, îngropându-şi faţa în părul ei. Voia să-i ofere totul.

— Ariel…

În ultimul colţişor lucid al minţii înţelese că erau amândoi aproape de culme. Îi prinse faţa în mâini şi îşi zdrobi gura peste a ei, ajungând amândoi la climax şi înăbuşindu-şi reciproc strigătul de plăcere.

Clătinarea hamacului încetini, devenind lină, ca a unui leagăn. Stăteau îmbrăţişaţi, faţă în faţă, iar Ariel îşi sprijinea capul în curba umărului lui. Trupurile le erau umede de la căldura din aer şi de la fierbinţeala din interior. O parte din părul ei se revărsă pe pieptul lui.

— M-am gândit la tine, murmură Booth. Ochii îi erau închişi. Bătaia inimii lui începea să încetinească, dar braţele din jurul ei nu se relaxară. Nu am reuşit niciodată să nu mă mai gândesc la tine.

Ariel avea ochii deschişi şi zâmbi. Nu avusese nevoie de niciun alt cuvânt în afară de acestea.

— Dormi puţin cu mine. Întorcându-şi capul, îl sărută pe umăr înainte de a se culca la loc. Doar puţin.

Zile şi nopţi la rândul se gândise doar la ziua de mâine. Acum sosise din nou clipa să se gândească doar la prezent. Mult timp după ce Booth adormi, Ariel rămase trează, simţind legănarea uşoară a hamacului.

capitolul 11

Ariel era aşezată pe o băncuţă de lemn în faţa sălii de şedinţe a tribunalului. Era un hol aglomerat, în care oamenii veneau şi plecau, dar nimeni nu o băga prea mult în seamă pe femeia solitară în costum crem care privea în gol.

Prima zi a audierilor se încheiase şi simţea o combinaţie ciudată de uşurare şi tensiune. Începuse; nu mai putea da înapoi. O uşă se deschise pe coridor şi o mulţime de oameni se revărsă peste ea. Nu se simţise în viaţa ei mai singură.

Bigby îi prezentase situaţia în linii mari. Nu avusese parte de surprize. În pofida jargonului legal, în prima zi se discutaseră, în principiu, aspecte de bază. Însă mintea lui Ariel găsise întrebările preliminare teribil de banale. Dar rotiţele se puseseră în mişcare şi, acum că se ajunsese aici, poate că ritmul avea să se accelereze.

„Vreau doar să se termine rapid“, îşi spuse ea şi închise ochii pentru o clipă. „Vreau doar să se termine.“ Tensiunea era provocată de gândul la a doua zi. Uşurarea se năştea din certitudinea absolută că făcea ceea ce trebuia să facă.

Bigby ieşi din sala tribunalului cu un diplomat subţire în mână. Întinse cealaltă mână spre ea.

— Dă-mi voie să te scot la un pahar de ceva.

Ariel zâmbi, prinzându-l de mână şi ridicându-se.

— De acord. Dar să fie cafea.

— Te-ai descurcat bine azi.

— Nu prea am făcut nimic.

Bigby dădu să spună ceva, apoi se răzgândi. Poate că era mai bine să nu sublinieze cât de mult realizase pur şi simplu fiind ea însăşi. Prospeţimea ei, grija din privirea ei, tonul vocii – toate reprezentaseră un contrast viu cu rigiditatea fizică şi chipurile împietrite ale soţilor Anderson. Un judecător atribuit unui caz de custodie, unul bun, era influenţat şi de alte lucruri în afară de informaţii seci şi de cifre.

— Doar continuă tot aşa, o sfătui el, apoi o strânse de mână, străbătând împreună coridorul. Niciunul dintre ei nu îl observă pe bărbatul în costum închis şi cu ochelari cu ramă de baga care îi urmă. Spune-mi cum decurge restul vieţii tale, îi ceru el. În maniera sa discretă, Bigby o conduse pe uşă la fel cum îi conducea gândurile. Nu mi se întâmplă în fiecare zi să reprezint o vedetă în devenire.

Ariel râse chiar în clipa în care primul val de căldură se ridică din trotuar şi o lovi. New Yorkul în toiul verii era fierbinte, umed şi asudat.

— Asta sunt?

— Poza ta a apărut în revista *Tube,* iar numele tău a fost pomenit în emisiunea lui MacAllister. Rânji când Ariel ridică o sprânceană. Sunt impresionat.

— Tu chiar citeşti revista aia, Charlie? încerca să o ajute să-şi păstreze calmul, îşi dădu ea seama. Şi o făcea ca un expert. Cu un gest prietenos, îşi strecură braţul pe după al lui. Trebuie să recunosc, publicitatea nu va face rău nici serialului, nici filmului, nici mie.

— În ordinea asta?

Ariel zâmbi şi ridică din umeri.

— Depinde de dispoziţia mea.

Nu, nu era lipsită de ambiţie. Reportajul fotografic din *Tube* îi oferise o doză serioasă de satisfacţie de sine.

— A trecut multă vreme de la reclamele la şampon şi n-am să regret dacă nu mi se va oferi în viitorul apropiat ocazia de a sta în picioare, plină de clăbuci, timp de trei ore.

Intrară într-o cafenea în care temperatura scăzu cu vreo cinci grade Celsius. Ariel se înfioră scurt şi oftă uşurată.

— Deci din punct de vedere profesional totul merge ca pe roate? întrebă Charlie.

— Nu mă pot plânge. Ariel se strecură în micuţul separeu de vinil şi îşi scoase pantofii. Săptămâna viitoare se organizează audiţii pentru *Capitolul doi.* A trecut prea mult timp de când n-am mai jucat într-o piesă de teatru.

Bigby plescăi din limbă şi luă un meniu. Bărbatul în costum de culoare închisă se aşeză în separeul de lângă ei, instalându-se cu spatele spre Ariel.

— Nu poţi sta într-un loc, nu-i aşa?

— Nu, atâta timp cât depinde de mine. Intuiţia îmi spune că va fi bine şi cu procesul de custodie, poate din cauză că sunt pe val la nivel profesional. Se va rezolva totul cu bine, Charlie. Am să-l am pe Scott cu mine, iar filmul lui Booth va avea un succes zdrobitor.

El o privi peste rama ochelarilor, apoi râânji.

— Puterea gândirii pozitive.

— Dacă funcţionează. Îşi puse coatele pe masă, apoi îşi sprijini bărbia în pumni. Toată viaţa am avansat spre anumite ţeluri fără să înţeleg că, de fapt, mi le stabileam pentru mine. Sunt aproape realizabile.

Bigby ridică privirea spre chelneriţă înainte de a se întoarce spre Ariel.

— Ce-ai zice de nişte plăcintă la cafea?

— Mi-ai forţat mâna. Cu afine. Îşi atinse buza cu vârful limbii, reuşind aproape să-şi imagineze gustul.

— Două din fiecare, îi spuse Bigby chelneriţei. Dacă tot veni vorba de Booth DeWitt… continuă el.

— Veni?

Surprinse sclipirea de amuzament din ochii lui Ariel.

— Cred că l-ai pomenit acum câteva săptămâni. Un bărbat care nu avea o părere prea bună despre relaţii sau actriţe?

— Ai o memorie excelentă – şi o putere de deducţie remarcabil de fină.

— A fost destul de uşor să combin logic ceea ce ştiam, mai ales după spectacolul oferit de Liz Hunter la emisiunea lui MacAllister de acum câteva nopţi.

— Spectacol? repetă Ariel cu o jumătate de zâmbet.

— Un actor poate, de regulă, să identifice un altul, aş spune. Iar un avocat e în mare măsură şi actor.

Se întrerupse şi îşi împreună mâinile pe masa de plastic ciobit, aşa cum făcea, de obicei, pe biroul lui.

— I-a făcut viaţa un adevărat calvar lui DeWitt, acum câţiva ani.

— Şi-au făcut rău unul altuia. Ştii, uneori cred că oamenii pot fi atraşi exact de acele persoane care sunt cea mai proastă alegere pentru ei.

— Vorbeşti din experienţă personală?

Privirea ei deveni foarte serioasă, iar expresia gurii, mult mai blândă.

— Booth e potrivit pentru mine. Din multe puncte de vedere îmi va face viaţa mai dificilă, dar e potrivit pentru mine.

— De ce eşti atât de sigură?

— Sunt îndrăgostită de el. Când li se servi plăcinta, Ariel ignoră cafeaua şi se concentră pe desert. Îţi rămân profund recunoscătoare, Charlie, spuse ea după ce luă prima înghiţitură.

El ridică o sprânceană, privind felia de plăcintă pe care o savura ea.

— Eşti uşor de impresionat.

— Cinicule. Mănânc-o.

Bigby luă o furculiţă şi o lustrui absent cu un şerveţel de hârtie.

— Cu riscul de a mă băga cu bocancii în sufletul tău, DeWitt nu e genul de bărbat cu care mi te-aş fi imaginat intr-un cuplu.

Ariel înghiţi.

— Oh.

— El e foarte intens, foarte serios. Cel puţin aşa arată scenariile lui de până acum. Iar tu eşti…

— Excentrică? sugeră ea, tăind cu furculiţa o bucată de plăcintă.

— Nu. Bigby deschise unul dintre micile recipiente de plastic cu firişcă într-un bol pe masă. Nici vorbă. Dar eşti plină de viaţă – de bucuria de a trăi. Nu se pune problema că nu ai înfrunta aspectele dificile atunci când e cazul, dar nu le cauţi. Am impresia că DeWitt asta face.

— Poate – poate că se aşteaptă la ele. Dacă te aştepţi la astfel de

lucruri şi se întâmplă, nu eşti dat peste cap de ele. Pentru unii oameni e o atitudine defensivă. O urmă de încruntare îi încreţi fruntea înainte de a o alunga. Cred că eu şi Booth avem multe de învăţat unul de la celălalt.

— Iar Booth ce crede – sau deja mă bag prea departe?

— Nu te bagi prea departe, Charlie, spuse ea absentă. Îşi amintea cât de sumbru fusese Booth când venise la uşa ei, cu câtă intensitate făcuse dragoste cu ea. Se relaxase, puţin câte puţin şi foarte încet. Apoi dormise, cu braţele strânse în jurul ei, ca şi cum ar fi avut nevoie doar de ceva de care să se agaţe. De ea, se întrebă Ariel, sau doar de pace? Poate că nu conta.

— E greu pentru Booth, murmură. Îşi dorea să fie lăsat în pace, voia ca viaţa lui să continue într-un anumit fel. Eu i-am dat peste cap acele planuri. Are nevoie de mai mult timp, de mai mult spaţiu.

— Şi tu de ce ai nevoie?

Ridică privirea şi văzu că răspunsul ei nu-l mulţumise. „Se gândeşte la mine“, îşi dădu seama Ariel, înduioşată, întinzându-se peste masă îşi puse o mână pe a lui.

— ÎI iubesc, Charlie. Asta îmi ajunge deocamdată. Ştiu sigur că nu va fi de-ajuns pentru totdeauna, dar oamenii nu-şi pot comanda emoţiile din butoane. Eu nu pot, se corectă.

— Asta înseamnă că el poate?

— Într-o oarecare măsură. Ariel deschise gura din nou, apoi clătină din cap. Nu, nu vreau să-l schimb, nici măcar în felul ăsta. Nu vreau nicio schimbare. Am nevoie de echilibrul pe care mi-l aduce şi am nevoie să reuşesc să mai risipesc dintre umbrele pe care le poartă după el. E acelaşi lucru şi cu Scott, intr-un fel. Am nevoie de stabilitatea pe care o aduce în viaţa mea – felul în care Scott, poate copiii în general, pot să constituie un punct central în viaţa mea. În principiu, am o nevoie uriaşă să ştiu că cineva are nevoie de mine.

— I-ai spus lui Booth despre Scott? Despre procesul de custodie?

— Nu. Ariel amestecă zahăr în cafea, dar nu o bău. Nu mi se pare corect să-i arunc în cârcă o problemă care era deja în plină desfăşurare când ne-am cunoscut. Instinctul îmi spune să mă ocup singură de asta, apoi, după ce se rezolvă, să-i spun lui Booth în stilul meu.

— S-ar putea să nu-i placă, remarcă Bigby. Singurul lucru pe care l-a menţionat Ford la ultima noastră întâlnire şi cu care sunt nevoit să mă declar de acord e faptul că unii bărbaţi nu pot sau nu vor să-şi asume responsabilitatea pentru copilul unui alt bărbat.

Ariel clătină din cap.

— Nu cred asta despre Booth. Dar dacă e adevărat, e ceva de care va trebui să mă ocup.

— Şi dacă ai fi obligată, totuşi, să alegi?

Ariel nu spuse nimic la început, încercând să gestioneze durerea pe

care i-o provoca simplul gând la aşa ceva.

— Când alegi între doi oameni pe care îi iubeşti, spuse Ariel încet, îl alegi pe cel care are cea mai mare nevoie de tine. Ridică din nou privirea. Scott este doar un copil, Charlie.

Acesta se aplecă peste masă şi o bătu pe mână.

— Voiam doar să aud cuvintele din gura ta. Ca să fiu din nou complet lipsit de profesionalism, spuse el cu un rânjet, nu există bărbat în lumea asta care să te refuze fie pe tine, fie pe Scott.

— De-asta sunt nebună după tine. Se opri o clipă, apoi îşi duse furculiţa la gură. Charlie, m-ai considera cu adevărat o hedonistă dacă aş mai comanda o felie din plăcinta asta?

— Da.

— Bun. Ariel ridică mâna şi îi făcu semn chelneriţei. Din când în când, trebuie să-mi permit câte un lux.

Viaţa Amandei era ca o oală sub presiune. Repetându-şi pentru ultima dată succesiunea de replici, Ariel decise că era recunoscătoare pentru acea tensiune. O ajuta să facă faţă realităţii ceva mai bine. Îşi petrecuse dimineaţa la tribunal, iar în ziua următoare era programată să apară în boxa martorilor. Acela era un rol pentru care nu se putea pregăti. Dar sentimentele pozitive pe care le trăise în prima zi a procesului nu păliseră, şi nici optimismul ei. Biata Amanda era cea care, reflectă Ariel, urma să continue să aibă probleme care nu aveau să se rezolve complet niciodată. Aşa era viaţa intr-o telenovelă.

Restul actorilor încă nu se întorseseră din pauza de prânz. Ariel stătea singură în studio – adică întinsă pe patul şifonat din care urma să se ridice Amanda, trezită de sunetul sticlei sparte. Singură şi fără apărare, avea să dea piept cu Spintecătorul din Trader's Bend. Doar inteligenţa ei şi abilităţile profesionale puteau să-i ofere protecţie în faţa ucigaşului psihopat.

Îmbrăcată deja în costumul pentru serial, o cămaşă de noapte simplă, de un albastru-violet, continuă să-şi murmure replicile, făcând între timp leneşă exerciţii pentru picioare. Avusese câteva scântei vagi de vinovăţie legate de cea de-a doua felie de plăcintă cu afine.

— Ei, ei, deci ăsta e ritmul frenetic în care se filmează un serial de televiziune.

Cufundată în scena captivantă dintre Amanda şi psihopat, Ariel scăpă scenariul şi tresări. Paginile i se împrăştiară pe abdomen, iar mâna îi zbură la gât.

— Dumnezeule mare, Booth, sper că te pricepi la resuscitare, fiindcă tocmai mi-a stat inima în loc.

— Am s-o fac eu să bată din nou.

Prinzându-i capul între palme, se aplecă şi o sărută blând, încet, deplin. La fel de surprinsă de textura sărutului pe cât fusese de

apariţia lui bruscă, Ariel rămase nemişcată şi absorbită. Îşi dădea seama doar că ceva era diferit, dar, cu mintea cuprinsă de un vârtej şi sângele pompându-i în vene, nu reuşea să spună exact ce.

El ştia. Când se lăsă încet în jos pentru a se aşeza pe pat şi a prelungi sărutul, Booth înţelese exact ce anume era diferit. O iubea. Se trezise singur în patul lui în dimineaţa aceea, întinzându-se după ea. Citise ceva prostesc în ziar şi se gândise automat cum ar fi râs ea. Văzuse o fetiţă cu un balon chicotind şi trăgându-şi mama spre parc. Şi se gândise la Ariel.

Şi gândindu-se la ea remarcase că cerul era superb şi albastru, că oraşul era plin de viaţă şi de surprize, că viaţa era o plăcere. Cât de prost fusese să îi opună rezistenţă şi să refuze tot ceea ce oferea ea. Ariel era a doua şansă pentru el… Nu, dacă era să fie sincer, trebuia să admită că Ariel era prima lui şansă de a fi fericit cu adevărat – fericit pe deplin. Nu avea să mai lase amintirile urâte să-l ţină departe de acele lucruri sau de ea.

— Cum stai cu pulsul? murmură el.

Ariel expiră prelung, deschizând ochii încet.

— Putem renunţa la ambulanţă.

Booth aruncă o privire spre patul dezordonat, apoi spre cămaşa ei foarte cuminte şi foarte atrăgătoare.

— Trăgeai un pui de somn?

— Lucram, răspunse ea afectată. Restul actorilor sunt la prânz, nu eram aşteptată decât la ora unu. Îi dădu la o parte părul ce îi cădea întunecat şi ciufulit peste frunte. Nu era încordat, îşi spuse imediat, şi zâmbi. Tu ce faci aici? De regulă, la ora asta din zi eşti cufundat până la gât în fraze de geniu.

— Voiam să te văd.

— Asta e drăguţ. Ridicându-se în fund, îşi aruncă braţele în jurul gâtului lui. Asta e foarte drăguţ.

Era nevoie de puţin, reflectă Booth, ţinând-o strâns lângă el. Cum urma să reacţioneze când avea să-i spună că încetase să mai opună rezistenţă şi că nimic nu-l făcuse vreodată mai fericit decât prezenţa ei în viaţa lui? În seara aceea, îşi spuse, îngropându-şi faţa în gâtul ei. În seara aceea, când rămâneau singuri, când nu mai era nimeni să-i deranjeze, urma să-i spună. Şi urma s-o întrebe.

— Poţi să stai puţin?

Ariel nu ştia de ce se simţea atât de minunat, nici nu voia să încerce să analizeze motivele.

— Am să stau până termini, apoi o să te răpesc şi o să te duc acasă cu mine.

Ariel râse şi, când se foi, scenariul se făcu ghem sub ea.

— Replicile tale, o avertiză Booth.

— Le ştiu. Asta – îşi dădu capul pe spate, astfel încât ochii îi

sclipiră – e o scenă de tensiune extremă, plină de pericol şi de dramatism.

Booth privi din nou patul.

— Şi de sex?

— Nu! împingându-l deoparte, se aşează în genunchi. Amanda se foieşte şi se zvârcoleşte în pat, visele ei au fost tulburate. Camera se îndepărtează – se creează o atmosferă vagă – Amanda rătăceşte printr-o ceaţă, pierdută, singură. Aude paşi în spatele ei. Camera oferă un prim-plan. Teamă. Apoi… Vocea îi căpătă un ton dramatic şi îşi aruncă părul pe spate. În faţă vede o siluetă în ceaţă. Ariel ridică o mână ca pentru a da la o parte o perdea de negură. Să fugă spre ea – sau de ea? Paşii din spatele ei se apropie mai rapid, respiraţia i se accelerează.

Câteva raze de lună – palide, sinistre – se strecoară până la ea. Griff e cel care se află în faţa ei, întinzând mâna spre ea, chemând-o pe nume într-o voce cu ecou, lipsită de trup. El o iubeşte, ea vrea să meargă la el. Dar paşii se aud tot mai aproape. Când începe să fugă, apare licărirea ascuţită, crudă, a unui cuţit.

Ariel îl prinse de ambii umeri, apoi se prefăcu a leşina în braţele lui. Booth rânji. Trăgând-o scurt de păr o făcu să deschidă ochii.

— Şi mai departe?

— Bărbatul vrea mai mult. Ridicându-se din nou, Ariel împinse scenariul deoparte. Ţipătul îi rămâne înăbuşit în gât şi, înainte să poată striga, se aude un bubuit, zgomot de sticlă spartă. Amanda se ridică din pat cu un spasm, respirând greoi. Când ilustră momentul, Booth se întrebă dacă ştia exact cât de pricepută era.

Oare doar a visat sau chiar a auzit acel sunet? Înspăimântată, dar nerăbdătoare, coboară din pat.

Aruncându-şi picioarele pe podea, Ariel coborî din pat, încruntându-se spre uşă aşa cum ar fi făcut Amanda, dându-şi părul pe spate cu un gest absent şi întinzându-se după lampa mică de lângă pat.

— Poate a fost vântul, continuă ea. Poate a fost visul, dar ştie că nu va mai putea adormi până nu aruncă o privire. Muzica începe să crească în intensitate – ceva cu mult bas – când deschide uşa dormitorului. Pauză publicitară.

— Haide, Ariel.

Exasperat, Booth o prinse de mână şi o trase înapoi spre pat.

Supusă, ea îşi petrecu braţele pe după gâtul lui şi rămase în picioare în faţa lui.

— Acum vei învăţa cea mai bună metodă de a păstra luciul pe parchetul neceruit.

El o pişcă, cu forţă.

— E Spintecătorul.

— Poate da, spuse ea, fluturând din gene. Poate nu.

— E Spintecătorul, spuse el hotărât. Iar Amanda noastră cea aventuroasă coboară la parter. Cum reuşeşte să nu devină victima numărul cinci?

— Şase, îl corectă Ariel. După cum se spune, asta doar eu ştiu, iar tu o să afli.

Smucind-o de încheietură, Booth o răsuci pe călcâie făcând-o să cadă în poala lui, râzând.

— N-ai decât, torturează-mă, fă-mi ce poţi tu mai rău. N-am să trădez niciodată secretul.

Înlănţuindu-şi mâinile în jurul gâtului lui, Ariel ridică privirea spre el şi zâmbi. Şi era atât de frumoasă, atât de plină de viaţă cu tot ceea ce avea ea mai bun, încât lui Booth i se tăie răsuflarea.

— Te iubesc, Ariel.

Simţi degetele de pe gâtul lui pierzându-şi vlaga, văzu zâmbetul pălind, îi văzu ochii mărindu-se. Pe dinăuntru Ariel se simţi ca şi cum cineva tocmai i-ar fi întrerupt brusc fluxul de sânge dinspre inimă.

— Asta e o cale grea de a afla cum continuă povestea, reuşi să spună după o clipă. S-ar fi ridicat dacă ar fi avut puterea să se opună apăsării blânde a mâinii lui pe umărul ei.

— Te iubesc, Ariel, repetă el, uitând toate planurile de a-i spune cu delicateţe şi în intimitate. Cred că te-am iubit întotdeauna. Ştiu că va fi pentru totdeauna. Îi cuprinse faţa în mâini şi ochii ei se umplură de lacrimi. Eşti tot ce mi-am dorit vreodată şi n-am îndrăznit să sper. Rămâi cu mine. Îşi lipi buzele de ale ei şi le simţi tremurul. Căsătoreşte-te cu mine.

Când Booth vru s-o desprindă de el, ea i se agăţă de cămaşă. Îngropându-şi faţa în umărul lui, Ariel inspiră adânc.

— Să fii sigur, şopti ea, Booth, să fii absolut sigur, fiindcă n-am să te las în pace nicio clipă. N-am să te las să scapi. Înainte să mă întrebi din nou, aminteşte-ţi asta. Nu cred în neînţelegeri mutuale sau în diferenţe ireconciliabile. Cu mine e definitiv, Booth. E pentru totdeauna.

Booth îi împinse capul în spate. În ochii lui Ariel, văzu focul şi pasiunea. Şi dragostea.

— Ai al naibii de multă dreptate.

Râsul ei cu respiraţia tăiată fu înăbuşit de apăsarea gurii lui.

— Vreau să ne căsătorim repede. Punctă cuvintele cu un alt sărut. Şi în tăcere. Cât de curând se vor filma scene fără Amanda, ca să ne putem lua o lună de miere de mai mult de un weekend?

Ariel nu se aşteptase să fie cineva mai rapid decât ea. Acum gândurile i se învălmăşiră când încercă să ţină pasul cu el. Nuntă – Booth vorbea deja despre nuntă şi de lună de miere.

— Păi, ăăă, să vedem… După ce Griff o salvează pe Amanda de Spintecător, ea pierde copilul şi intră în comă. Scenele din spital ar

putea fi…

— Aha. Cu un zâmbet de autosatisfacţie, Booth o sărută pe nas. Deci Griff o salvează de Spintecător, ceea ce îl scoate de pe lista de suspecţi.

Ariel îngustă ochii.

— Trădătorule.

— Bucură-te că nu sunt spionul unei alte televiziuni. Te laşi uşor manipulată.

— Am să-ţi arăt eu manipulare, spuse Ariel, şi se lăsă peste el făcându-l să-şi piardă echilibrul şi să cadă pe spate.

O iubea. Gândul îi trezi o asemenea beţie încât căzu peste el, râzând. Înainte ca Booth să apuce să contraatace, auziră paşi urcând în grabă scările.

— Ariel! Ariel, ar fi bine să te uiţi la…

Stella se opri brusc când îi văzu pe Ariel şi pe Booth râzând şi pe jumătate întinşi pe pat. Ascunse rapid la spate ziarul din mâna ei şi înjură în barbă.

— Ups! Ajutându-se de un zâmbet jenat, se folosi de tot talentul ei actoricesc pentru a-i împiedica pe cei doi să remarce că simţea că i se face rău de îngrijorare. Ei bine, aş fi bătut dacă v-aţi fi obosit să închideţi uşa. Arătă cu mâna liberă spre peretele fals. Ce-ar fi să ies şi să intru din nou? „Imediat după ce ard ziarul ăsta“, îşi spuse sumbru şi, rânjind, se dădu în spate.

— Nu pleca. Ariel începu să se ridice, dar îşi păstră o mână într-a lui Booth. Sunt pe punctul să îţi acord o onoare nemaivăzut de mare. Strânse degetele lui Booth. Sora mea, oricât ar fi de rea la suflet, ar trebui să fie prima care să afle.

— Chiar te rog.

— Stella… Ariel se întrerupse fiindcă văzu o scânteie de ceva în privirea prietenei sale. O scânteie era de-ajuns. Cee?

— Nimic. Mi-am amintit că trebuie să discut cu Neal despre ceva, atâta tot. Ascultă, ar fi bine să-l prind înainte să…

Dar Ariel se ridica deja din pat.

— Ce-ai vrut să-mi arăţi, Stella?

— O, nimic. Privirea ei îi transmise o avertizare cât se poate de clară. Poate să aştepte.

Fără a zâmbi, Ariel întinse mâna, cu palma în sus.

Degetele Stellei se închiseră strâns în jurul ziarului.

— Ariel, nu este momentul cel mai potrivit. Cred că ar fi mai bine…

— Cred că ar fi mai bine să văd acum.

— La naiba! Aruncându-i o privire lui Booth peste umărul lui Ariel, Stella îi întinse ziarul.

Exploratorul celebrităţilor, remarcă Ariel cu o tresărire de iritare. În

materie de reviste de scandal, era chiar drojdia lor. Pe jumătate amuzată, aruncă o privire spre titlurile ţipătoare.

— Sincer, Stella, dacă asta e cea mai bună alegere a ta în materie de lectură de prânz, sunt dezamăgită.

Neatentă, întoarse ziarul şi îl răsfoi până la mijloc. Din spatele ei, Booth îi văzu trupul străfulgerat de tensiune.

BĂTĂLIA DISPERATĂ A UNEI REGINE A
TELENOVELELOR PENTRU UN COPIL DIN FLORI

Sub titlul mare cu caractere îngroşate apărea o fotografie nu foarte clară cu Ariel aşezată pe iarbă în Central Park cu faţa lui Scott prinsă între palme. Într-un colţ din mintea ei, Ariel îşi aminti acea clipă ruptă din timp din ultima lor după-amiază de duminică. Holbându-se la ea, oripilată, îngreţoşată, nu îl auzi pe Booth ridicându-se şi apropiindu-se de ea. Booth simţi ceva izbindu-l în stomac – nu ca un ciocan, ci ca un pumn ce îl lovi, apoi îl sfredeli adânc. Nici măcar calitatea slabă a fotografiei nu putea ascunde asemănarea uimitoare dintre Ariel şi copilul care îi râdea în faţă. Era imposibil să nu observi legătura de sânge. Având sub ochi titlul ce părea să strige la el, Booth simţi impulsuri ucigaşe.

— Ce dracu' e asta?

Zguduită, Ariel ridică privirea. Scott nu trebuia să vadă asta, îşi repetă la nesfârşit. Povestea asta nu trebuia să-l atingă. Cum? Cum se aflase secretul? Soţii Anderson? Nu, respinse acel gând imediat. Ei îşi doreau publicitate chiar mai puţin decât ea.

Fotografia… cine o făcuse? Cineva o urmărise, decise. Cineva o urmărise şi aflase despre Scott, despre procesul de custodie. Apoi răstălmăciseră totul într-un titlu oribil şi un articol scandalos. Dar cine…?

Liz Hunter. Degetele lui Ariel se strânseră pe ziar. Bineînţeles, fără îndoială ea era. Erau prea puţine femei care să ştie mai bine decât Ariel de ce era în stare o persoană ca ea. Liz nu reuşise să-i facă rău profesional, aşa că trecuse la pasul următor.

— Ariel, te-am întrebat ce dracu' e asta.

Ariel se concentră brusc pe Booth. „O, Doamne", îşi spuse, „acum trebuie să-mi croiesc drum prin tot coşmarul înainte de a putea să-i explic." Vedea deja furia lui, neîncrederea.

— Aş vrea să discut cu tine între patru ochi, spuse ea destul de calmă. În cabina mea.

Când Ariel se întoarse să plece, Stella întinse mâna spre ea, apoi o lăsă să cadă pe lângă corp, neajutorată.

— Ariel, îmi pare rău.

Ea se mulţumi să clatine din cap.

— Nu, e în regulă. Vorbim mai târziu.

Croindu-şi drum prin studio şi pe coridoare alături de Booth, Ariel încercă să gândească logic. Dar în minte nu vedea decât titlul îngrozitor şi fotografia neclară. Când intră în cabină, se duse direct la cafetieră, simţind nevoia să-şi ocupe mâinile cu ceva. Auzi uşa închizându-se şi yala încuindu-se.

— Nu aşa voiam să abordez subiectul ăsta, Booth. Inspiră adânc, făcându-şi de lucru cu aparatul de cafea. Nu mă aşteptam la niciun fel de publicitate… am fost atât de atentă.

— Da, atentă.

Îşi îndesă mâinile în buzunare.

Ariel strânse din buze, simţind usturimea provocată de tonul vocii lui pe pielea ei.

— Ştiu că probabil ai întrebări. Dacă eu…

— Da, am întrebări. Smulse ziarul de pe măsuţa de toaletă. Şi el avea nevoie de ceva care să-i ţină mâinile ocupate. Eşti implicată într-un proces de custodie?

— Da.

Booth simţi din nou durerea sfredelitoare în stomac.

— Asta da încredere.

— Nu, Booth. Se răsuci pe călcâie, apoi se opri, asediată de sute de emoţii contrare, sute de răspunsuri ce se băteau cap în cap. Sosise momentul să aleagă? Avea să fie nevoită să aleagă până la urmă, acum când aproape avea tot ceea ce îi trebuia? Te rog, lasă-mă să-ţi explic. Lasă-mă să mă gândesc cum să-ţi explic.

— Eşti implicată într-un proces de custodie. Îşi aminti acele scurte sclipiri de epuizare pe care le remarcase la ea din când în când. Îi venea să facă ziarul ferfeniţă. Ai un copil şi nu mi-ai spus. Ce înseamnă asta în materie de încredere?

Derutată, Ariel îşi trecu o mână prin păr.

— Booth, eram deja profund implicată în asta chiar înainte de a ne întâlni. Nu puteam să te târăsc şi pe tine în toată povestea.

Booth se simţi copleşit de amărăciune. Detesta să-i simtă gustul… din nou.

— O, înţeleg. Erai deja implicată, deci nu era treaba mea. Se pare că ai standarde diferite pentru încrederea ta, Ariel. Unul pentru tine însăţi şi un altul pentru tot restul lumii.

— Asta nu e adevărat, dădu să spună, apoi se opri nesigură. Aşa era? Nu vreau să fie aşa. Începu să-i tremure vocea, apoi mâinile. Booth, eram înspăimântată. O parte din teamă ţinea de gândul că s-ar putea afla ceva. Cel mai important lucru pentru mine era ca nimeni şi nimic din toate astea să nu-l atingă pe Scott.

Booth aşteptă, încercând să rămână impasibil, în vreme ce ea îşi şterse prima lacrimă.

— Aşa îl cheamă pe băiat?

— Da. Nu are decât patru ani.

Booth se întoarse, fiindcă suferinţa de pe chipul ei îl ucidea.

— Şi tatăl lui?

— Pe tatăl lui îl chema Jeremy. A murit.

Booth nu o întrebă dacă îl iubise. Nu avea nevoie s-o facă. Iubise un alt bărbat, îşi spuse. Născuse copilul unui alt bărbat. Putea face faţă acelui lucru, putea să-l accepte? Sprijinindu-şi palmele pe măsuţa de toaletă se lăsă străbătut de emoţii. Da, aşa credea. Nu o schimba nici pe ea, nici pe el. Şi totuşi… şi totuşi nu îi spusese. Acesta era gândul care provoca schimbarea.

— La cine e băiatul acum? întrebă rigid.

— La bunicii lui. Nu e… nu e fericit cu ei. Are nevoie de mine, Booth, iar eu am nevoie de el. Am nevoie de voi amândoi. Te rog… Vocea îi scăzu până la o şoaptă. Nu-mi cere să aleg. Te iubesc. Te iubesc atât de mult, dar el e doar un băieţel.

— Să alegi? Booth îşi aprinse bricheta, apoi o aruncă pe măsuţa ei de toaletă aglomerată, trăgând primul fum din ţigară. La naiba, Ariel, cât de insensibil mă crezi?

Ariel aşteptă până reuşi să-şi controleze bubuitul inimii, ce îi pulsa la baza gâtului.

— Ne-ai accepta pe amândoi?

Booth suflă încet fumul. Furia era foarte aproape de suprafaţă.

— Mi-ai ascuns toate astea. Asta e problema acum. N-aş avea cum să-i întorc spatele unui copil care face parte din tine.

Ariel întinse mâna spre el.

— Booth…

— Mi-ai ascuns toate astea, repetă el, privind-o cum îşi lăsă mâna să-i cadă pe lângă corp. De ce?

— Te rog să înţelegi, dacă ţi-am ascuns asta e fiindcă voiam să-l protejez. A avut deja parte de momente dificile, şi îmi era teamă că dacă discutam cu cineva despre proces, cu absolut oricine, exista riscul să se întâmple ceva de genul ăsta.

Arătă spre ziar, apoi se întoarse.

— Nu există nimic în viaţa mea despre care să nu ştii, Ariel. Nu pot să nu urăsc faptul că mi-ai ascuns ceva atât de vital din viaţa ta. În tot acest timp, aproape din prima clipă, mi-ai cerut să am încredere în tine. Acum că ţi-am acordat încrederea mea, aflu că nu m-ai răsplătit cu aceeaşi monedă.

— L-am pus pe Scott pe primul loc. Avea nevoie de cineva care să îl pună pe primul loc.

— Poate că aş reuşi să înţeleg asta dacă ai putea să-mi explici de ce ai renunţat la el în primul rând.

— Am renunţat la el? Ariel îl privi fix, dar cu vederea înceţoşată de

lacrimi. Nu ştiu la ce te referi.

— Credeam că te cunosc! explodă Booth. Am crezut asta şi, crezând, m-am îndrăgostit de tine deşi jurasem să nu mă mai implic niciodată emoţional. Cum ai fost în stare să renunţi la propriul tău copil? Cum a fost posibil să ai un copil şi să nu-mi spui nimic?

— Să renunţ la propriul meu copil? repetă ea nedumerită. Dar nu, nu! Nu e nimic de genul ăsta!

— La naiba, Ariel, ai lăsat pe altcineva să-ţi crească fiul. Iar acum că îl vrei înapoi, acum că eşti implicată în ceva atât de serios precum un proces de custodie, o faci singură. Cum ai putut să mă iubeşti, cum ai putut să-mi doreşti încrederea şi să nu-mi spui nimic?

— Îmi era teamă să-ţi spun ţie sau oricui. Nu înţelegi cum l-ar putea afecta pe Scott dacă ar şti…

— Sau cum te-ar putea afecta pe tine?

Îşi smuci mâna spre ziarul aruncat.

Ariel inspiră adânc şi reuşi cu greu să controleze un „nu“ furios. Poate că meritase acea acuză.

— Grija mea a fost Scott, spuse ea calm. Un proces de custodie nu prea ar putea să-mi afecteze reputaţia. După cum niciun copil nelegitim nu ar putea – deşi nu e copilul meu. Jeremy a fost fratele meu.

Fu rândul lui Booth să o privească fix. Nu mai înţelegea nimic. Confuzia lui era accentuată şi de gândul că lacrimile nu aveau ce să caute în ochii lui Ariel. Ochii ei erau făcuţi pentru râs.

— Băiatul e nepotul tău?

— Jeremy şi soţia lui au murit la sfârşitul iernii trecute. Nu putea să se apropie de el acum; vedea că nu era pregătit. Şi nici ea nu era. Bunicii lui, soţii Anderson, au fost numiţi tutori. Nu e fericit cu ei.

Nu era copilul ei, îşi spuse Booth din nou, ci copilul fratelui ei. Aşteptă să-şi vadă propria reacţie şi descoperi că încă era rănit, încă era furios. Problema nu fusese dacă acel copil era sau nu fiul ei. Ci faptul că îi ascunsese acea parte din viaţa ei.

— Cred, spuse Booth încet, că ar fi bine să-mi spui totul de la început.

Ariel deschise gura, dar înainte să apuce să vorbească, cineva bătu cu putere la uşa ei.

— Un telefon pentru tine, Ariel, în biroul lui Neal. Urgent.

Înăbuşindu-şi frustrarea, Ariel ieşi din încăpere, îndreptându-se spre biroul lui Neal. Atât de multe erau de explicat, îşi spuse. Lui Booth şi ei însăşi. Îşi frecţionă tâmpla cu două degete şi ridică receptorul.

— Alo.

— Domnişoara Kirkwood?

— Da, eu sunt Ariel Kirkwood. Se încruntă mai tare. Domnule Anderson?

— A dispărut Scott.

capitolul 12

Ariel nu spuse nimic. Nu se scurseră decât câteva secunde, dar sute de gânduri îi străbătură în goană mintea, învălmăşindu-se astfel încât nimic nu era dar. Fiecare nerv din stomac îi înlemni. Simţi vag durerea din mâna cu care ţinea strâns receptorul.

— Domnişoară Kirkwood, am spus că a dispărut Scott.

— A dispărut? repetă ea şoptit.

Cuvântul în sine îi evocă prea multe imagini. Înspăimântătoare. Simţi impulsul de a intra în panică, dar se forţă, înfigându-şi unghiile în palmă, să vorbească, să asculte atent. Dar chiar şi întrebarea şoptită pe care reuşi cu greu s-o pronunţe sună tremurător.

— De cât timp?

— Se pare că de pe la ora unsprezece. Soţia mea credea că e în vecini, jucându-se cu un copil de-al lor. Când l-a chemat acasă, la prânz a aflat că nu fusese deloc acolo.

Unsprezece… Cu o teamă viscerală, Ariel se uită la ceas. Era aproape două. Trei ore. Unde putea merge un copil mic în trei ore? Oriunde. Era o eternitate.

— Aţi anunţat poliţia?

— Bineînţeles. Vocea îi era energică, dar străbătută de o undă de teamă pe care Ariel, în uluirea ei, nu o auzi. S-au făcut căutări prin tot cartierul, au fost întrebaţi oamenii. Se face tot posibilul.

Tot posibilul? Ce anume însemna asta? repetă fraza în minte, dar tot nu reuşi să-i găsească un sens.

— Da, desigur. Îşi auzi propriile cuvinte răsunând goale dincolo de zgomotul asurzitor din mintea ei. Ajung imediat.

— Nu, poliţia sugerează să mergi acasă şi să stai acolo, în caz că te contactează Scott.

Acasă, îşi spuse ea. Voiau ca ea să meargă acasă şi să nu facă nimic câtă vreme Scott era dispărut.

— Vreau să vin. Aş putea să ajung în treizeci de minute. Şoapta se sparse într-o rugăminte disperată. Aş putea să ajut la căutarea lui. Aş putea…

— Domnişoară Kirkwood, o întrerupse Anderson, apoi inspiră adânc înainte de a continua. Scott e un băiat inteligent. Ştie unde locuieşti, îţi ştie numărul de telefon, într-un moment ca acesta e mai bine să recunoaştem că tu eşti cea lângă care îşi doreşte să fie. Dacă el… Dacă ar avea posibilitatea să ia legătura cu cineva anume, persoana aceea ai fi tu. Te rog, du-te acasă. Dacă îl găsim aici, am să te sun imediat.

Acea singură frază i se repetă în minte de trei ori. „Dacă ar avea

posibilitatea să ia legătura cu cineva anume…“

— În regulă. Am să merg acasă. O să aştept acolo.

Uluită, se holbă la telefon, fără a-şi da seama măcar că pusese receptorul la loc. Minunându-se că mai putea umbla, porni spre uşă. Bineînţeles că mai putea umbla, îşi spuse Ariel, sprijinindu-se cu o mână de perete. Putea funcţiona – trebuia să funcţioneze. Scott avea să-şi dorească să o vadă după ce era găsit. Urma să apară cu tolba plină de poveşti şi de aventuri – mai ales dacă avea şansa să se plimbe cu o maşină de poliţie. Avea să-şi dorească să i le povestească pe toate. Telefonul urma să-i sune, probabil, imediat ce deschidea uşa de la intrare. Poate că visase cu ochii deschişi şi se rătăcise, ajungând câteva străduţe prea departe, atâta tot. Aveau s-o sune, aşa că trebuia să ajungă acasă repede. Îşi simţi picioarele ca de plastilină şi abia reuşi să se mişte.

Booth studia posac fotografia cu Ariel şi Scott când auzi uşa deschizându-se. Se întoarse, încă ţinând ziarul în mână, dar întrebările ce îl bântuiseră dispărură în clipa în care o văzu. Pielea îi era ca pergamentul. Nu-i văzuse niciodată ochii arătând goi, nici nu se aşteptase vreodată să se întâmple asta.

— Ariel… Ajunse la ea înainte să-i rostească tot numele. Ce e?

— Booth.

Îşi puse mâna pe pieptul lui. Cald, solid. Îi simţea bătăile inimii. Nu, nimic din toate astea nu erau un vis. Sau un coşmar.

— Scott a dispărut. Nu se ştie unde e. E dispărut.

El o prinse ferm de umeri.

— De cât timp, Ariel?

— De trei ore. Primul val de teamă îşi croi drum prin starea de şoc. O, Doamne, nu l-a mai văzut nimeni de trei ore. Nimeni nu ştie unde e!

Booth se mulţumi să o strângă mai ferm de umeri când trupul ei începu să tremure.

— Poliţia?

— Da, da, îl caută. Degetele i se încovoiară, agăţându-se de cămaşa lui. Nu vor să merg acolo, vor să merg acasă şi să aştept în caz că… Booth.

— Te duc acasă. Îi dădu la o parte părul de pe faţă. Atingerea lui, vocea lui încerca s-o aline. Vom merge acasă şi vom aştepta telefonul. Îl vor găsi, Ariel. Băieţeii se rătăcesc tot timpul.

— Da.

Ariel se agăţă de acest gând şi de mâna lui. Bineînţeles că era adevărat. Oare nu era nevoită să-l supravegheze cu ochi de şoim de fiecare dată când mergeau în parc sau la grădina zoologică?

— Scott visează mult cu ochii deschişi. Se poate să fi mers pur şi simplu mai departe decât ar fi trebuit. Au să mă sune… ar trebui să fiu

acasă.

— Te duc eu. Booth continuă să o ţină în braţe, în vreme ce Ariel studie derutată încăperea. Schimbă-te, iar eu mă duc să-i anunţ că nu vei putea filma în după-amiaza asta.

— Să mă schimb? Confuză, se privi şi văzu că încă mai purta cămaşa de noapte a Amandei. Bine, am să mă grăbesc. E posibil să sune din clipă în clipă.

Încercă să se grăbească, dar degetele i se încurcau chiar şi la cele mai simple mişcări. Avea nevoie de blugi, dar mintea ei păru să se piardă în ceaţă cât îi trase pe ea. Apoi degetele îi alunecară peste fermoar. Încercă să gândească logic, dar bubuitul din tâmple o împiedica. Lupta împotriva senzaţiei de greaţă o ajută. Îi dădu ceva concret pe care să se concentreze cât se chinui să-şi lege şireturile la adidaşi.

Booth se întoarse în câteva clipe. Când Ariel se răsuci să-l privească, Booth îi simţi panica.

— Eşti gata?

— Da.

Aprobă din cap şi ieşi cu el, punând un picior în faţa celuilalt, în vreme ce prin minte i se perindau imagini cu Scott pierdut, speriat. Sau mai rău, mult mai rău – cu Scott urcând într-o maşină cu un străin, un străin a cărui faţă era doar o umbră. Îi venea să ţipe. Urcă într-un taxi. Booth îi prinse mâna îngheţată într-a lui.

— Ariel, nu-ţi stă în fire să te aştepţi la ce e mai rău. Gândeşte-te. Îşi puse cealaltă mână peste a ei şi încercă să o încălzească. Există sute de motive inofensive pentru care nu e de găsit de câteva ore. Poate s-a luat după un câine sau a alergat după o minge. Poate a găsit o piatră fascinantă şi a dus-o într-un loc secret să o studieze.

— Da.

Încercă să-şi imagineze acele lucruri. Ar fi fost tipice pentru Scott. Însă imaginea maşinii şi a străinului se încăpăţâna să persiste. Scott nu se temea din principiu de oameni, lucru pe care îl admirase întotdeauna la el. Acum o umplu de teamă. Îngropându-şi faţa în umărul lui Booth, încercă să se convingă singură că telefonul urma să sune imediat ce deschidea uşa de la intrare. Când taxiul opri, se îndreptă brusc şi se întinse după mânerul portierei. Urca deja în fugă scările până să apuce Booth să plătească şoferul.

Tăcerea o întâmpină ca o acuzaţie. Ariel îşi fixă privirea pe telefon, dorindu-şi din tot sufletul să sune. Când se uită la ceas, văzu că trecuseră mai puţin de treizeci de minute de la apelul lui Anderson. Nu trecuse suficient timp, îşi spuse ea, începând să se învârtă prin cameră. Prea mult timp. Prea mult timp pentru un băieţel singur. „Fă ceva!“ Cuvintele îi goniră prin minte, căutând frenetic ceva solid de care să se agaţe. Întotdeauna fusese capabilă să facă ceva, în orice

situaţie. Existau răspunsuri, iar dacă nu răspunsuri, cel puţin existau opţiuni. Dar să aştepte… Să nu aibă niciun răspuns, nicio altă opţiune în afară de a aştepta… Auzi uşa închizându-se şi se întoarse. Ridică mâinile, apoi le lăsă să-i cadă fără vlagă pe lângă corp.

— Booth. O, Doamne, nu ştiu ce să fac. Trebuie să fie ceva – orice.

Fără un cuvânt, Booth veni lângă ea, îşi înfăşură braţele în jurul ei şi o lăsă să se sprijine pe el. Era ciudat că fusese nevoie de aşa ceva – de ceva atât de înspăimântător pentru ea – ca el să-şi dea seama că Ariel avea nevoie de el la fel de mult pe cât avea nevoie el de ea. Orice dubii ar mai fi avut şi orice urmă de furie ar mai fi simţit legată de faptul că îi ascunsese acea parte din viaţa ei, toate dispărură acum. Dragostea era mai simplă decât şi-o imaginase vreodată.

— Stai jos, Ariel. Spunând acestea, o conduse spre un fotoliu. Îţi pregătesc ceva de băut.

— Nu. Eu…

— Stai jos, repetă el, cu o fermitate de care ştia că ea avea nevoie. Îţi fac o cafea sau o să mă ocup să-ţi fac rost de un calmant.

— Nu am nevoie de un calmant.

Booth aprobă din cap, mulţumit de răspunsul tăios, rapid. Dacă era furioasă, cât de puţin furioasă, nu putea ceda nervos.

— Atunci o să fac o cafea.

În clipa în care Booth intră în bucătărie, Ariel se ridică din nou. Să stea jos era imposibil, să se calmeze nu se punea problema. Nu ar fi trebuit niciodată să accepte să se întoarcă şi să aştepte, îşi spuse Ariel. Ar fi trebuit să insiste să meargă şi ea să-l caute pe Scott. Nu avea niciun rost să stea acolo – ea nu avea niciun rost acasă. Dar dacă Scott suna şi ea nu era acolo să răspundă… O, Doamne. Îşi apăsă mâinile pe faţă şi încercă să nu se facă fărâme. Cât era ceasul?

De data aceasta, când se uită la ceas, simţi primul hohot de plâns isteric pregătindu-se să explodeze.

— Ariel. Booth aduse două ceşti de cafea, fierbinte şi tare.

O privi înfiorându-se, înăbuşindu-şi hohotele de plâns, dar lacrimile se revărsau din abundenţă.

— Booth, unde-ar putea fi? E doar un copilaş ceva mai mare. Nu se teme deloc de străini. E vina mea fiindcă…

— Opreşte-te. Rosti cuvântul încet, dar reuşi să întrerupă şuvoiul ei de vorbe.

Îi întinse ceaşca, aşteptând ca Ariel s-o prindă cu ambele mâini. Cana tremură, cafeaua aproape vărsându-se peste buză. Ariel se aşeză din nou. Povesteşte-mi despre el.

Preţ de o clipă Ariel se zgâi la cafea, ca şi cum n-ar fi avut habar ce era sau cum ajunsese în mâna ei.

— Are patru ani… aproape cinci. Îşi doreşte o căruţă, una galbenă, de ziua lui. Îi place să joace diverse roluri. Ridicând ceaşca, înghiţi din

cafea, iar când aceasta îi opări gura se calmă puţin. Scott are o imaginaţie minunată. Poţi să-i dai o cutie de carton şi el va vedea o navă spaţială, un submarin, un mormânt egiptean. Îl va vedea cu adevărat, ştii la ce mă refer?

— Da. Îşi puse o mână peste a ei şi se aşeză lângă ea.

— Când au murit Jeremy şi Barbara, el a rămas atât de pierdut… Erau superbi împreună, ei trei. Atât de fericiţi.

Privirea îi alunecă spre mănuşile de box atârnate în spatele uşii. Mănuşile lui Jeremy. Aveau să-i revină lui Scott într-o bună zi. Simţi ceva sfâşietor în stomac. Ariel începu să vorbească mai repede.

— Seamănă mult cu tatăl lui, are acelaşi farmec şi aceeaşi curiozitate. Soţii Anderson, părinţii Barbarei, nu l-au plăcut niciodată pe Jeremy. Nu au acceptat ca Barbara să devină soţia lui şi nu au văzut-o decât rar după nuntă. După… după accident, au fost numiţi tutori pentru Scott. Eu îl voiam lângă mine, dar mi se părea firesc să meargă la ei. Avea o casă, o curte, o familie. Dar…

Întrerupându-se, aruncă o privire disperată spre telefon.

— Dar? o încurajă Booth.

— Ei pur şi simplu nu sunt capabili să înţeleagă ce fel de persoană e Scott. E în stare să intre în pielea unui arheolog şi să sape o groapă în curtea lor.

— Asta ar putea deranja pe oricine, spuse Booth, smulgându-i un zâmbet palid.

— Dar nu ar face săpături în curte dacă ar avea o groapă cu nisip şi cineva i-ar spune că ar putea fi un deşert. În schimb, el e pedepsit pentru imaginaţia lui, în loc să-i fie reorientată.

— Aşa că ai decis să lupţi pentru el.

— Da. Ariel îşi umezi buzele. Aşteptase prea mult? Dacă n-ar fi fost decât asta, poate că nu aş fi apelat la calea legală. Dar ei nu-l iubesc. Ochii îi sticliră când ridică din nou privirea. Doar se simt responsabili pentru el. Nu suport să mă gândesc că Scott ar putea creşte fără toată dragostea de care ar trebui să se bucure.

„Unde e, unde e, unde e?“

— Nu va fi cazul. Booth o trase spre el, sărutându-i lacrimile din colţurile ochilor. După ce obţii custodia, vom avea grijă să nu fie cazul.

Prudentă, Ariel se desprinse de el, deşi degetele îi rămaseră prinse strâns pe umerii lui.

— Vom?

Booth ridică o sprânceană.

— Scott face parte din viaţa ta, nu?

— Da, el…

— Atunci şi dintr-a mea.

Ariel deschise tremurător gura de două ori înainte de a reuşi să

vorbească.

— Fără întrebări?

— Am irosit o grămadă de timp cu întrebări. Uneori nu e nevoie de ele. Îi duse degetele la buze, sărutându-le apăsat. Te iubesc.

— Booth, mi-e atât de teamă.

Capul îi căzu pe pieptul lui. Digul se sparse.

Booth o lăsă să plângă, să reverse hohotele chinuite punctate de durere şi de teamă. O lăsă să se agaţe de el şi să se alimenteze cu forţă din el, atâta cât putea găsi. El trăia din cuvinte, dar ştia când frazele spirituale nu-şi aveau rostul. Aşa că, în tăcere, Booth continuă să o ţină în braţe.

Plânsul avea s-o ajute, îşi spuse, netezindu-i părul. Avea să-i permită să se abandoneze fricii fără a-i da un nume. Cât timp ea se lăsă în voia lacrimilor, Booth fu cel care se concentră asupra telefonului, dorindu-şi din tot sufletul să sune. Dar asta nu se întâmplă.

Descărcarea emoţională o epuiză. Ariel rămase sprijinită de Booth, ameţită, dezorientată, conştientă doar de durerea goală din suflet ce însemna că ceva vital era în neregulă. Mintea îi căută frenetic motivul. *Scott.* Era dispărut. Telefonul nu sunase. Încă era dispărut.

— Ora, murmură, privind peste umărul lui telefonul, cu ochii umflaţi şi înroşiţi de lacrimi. Cât e ceasul acum?

— Aproape patru, răspunse el, detestând să-i spună, detestând tresărirea convulsivă pe care o simţi fiindcă trupul ei era atât de strâns lipit de-al lui. Ştia zeci de lucruri pe care ar fi putut să i le spună pentru a-i oferi alinare. Toate inutile. Mai fac nişte cafea.

Când auzi bătaia din uşă, Ariel privi în jurul ei, neliniştită. Nu-şi dorea companie acum. Ignorând bătaia, întoarse spatele uşii. Telefonul era important.

— Mă duc după cafea. Forţându-se să se mişte, se ridică. Nu vreau să văd pe nimeni, te rog.

— Am să le spun să plece.

Booth se îndreptă spre uşă, pregătit deja să se posteze în pragul ei pentru a o acoperi pe Ariel. Când o deschise, văzu o tânără purtând o bandană şi o salopetă mânjită cu vopsea. Apoi văzu băiatul.

— Scuzaţi-mă. Băieţelul ăsta umbla de capul lui la câteva străzi distanţă. Mi-a dat adresa asta. Chiar mă întrebam dacă…

— Tu cine eşti? îl întrebă Scott pe Booth. Asta e casa lui Ariel.

— Eu sunt Booth. Ariel te aşteaptă de mult, Scott.

Scott zâmbi, dezvelindu-şi dinţii albi mărunţi. Dinţi de sugar, îşi dădu seama Booth. De-abia dacă era un bebeluş ceva mai mare.

— Aş fi ajuns mai devreme, dar m-am rătăcit puţin. Bobbi îşi vopsea veranda şi a zis că mă conduce ea.

Booth îşi puse o mână pe capul lui Scott şi simţi cât de moale îi era

părul – ca al lui Ariel.

— Vă suntem foarte recunoscători, domnişoară…

— Freeman, Bobbi Freeman. Rânji şi arătă din cap spre Scott. N-a fost nicio problemă. Chiar dacă s-a rătăcit puţin, ştie cu siguranţă ce vrea. Se pare că e vorba de Ariel şi de un sendviş cu unt de arahide. Bun, eu trebuie să mă întorc la veranda mea. Ne vedem mai încolo, Scott.

— Pa, Bobbi. Căscă larg. Ariel e acasă acum?

— O chem eu. Lăsându-l pe Scott să se cațere în hamac, Booth porni spre bucătărie. O opri pe Ariel în prag, apoi luă cele două ceşti din mâinile ei. A venit cineva care vrea să te vadă.

Ariel închise ochii.

— O, te rog, Booth. Nu acum.

— Nu cred că va accepta un refuz.

Ceva din tonul lui o făcu să deschidă ochii din nou, cu inima bubuindu-i sub coaste. Ţâşnind pe lângă el, se grăbi să intre în sufragerie. Un băieţel blond se legăna fericit în hamacul ei, cu două pisicuţe în braţe.

— O, Doamne, Scott!

Mâinile lui se întinseră după ea chiar în clipa în care ea traversă fulgerător camera şi îl trase în braţele ei. Căldură. Simţi căldura trupului lui micuţ şi gemu de încântare. Părul lui ciufulit o atinse uşor pe faţă. Simţi un miros foarte vag de săpun, de la toaleta de dimineaţă, amestecat cu sudoarea de peste zi şi cu aroma bomboanelor gumate pe care le ascundea în permanenţă prin buzunare. Plângând, râzând, se lăsă să cadă pe podea, strângându-l în braţe.

— Scott, o, Scott! Nu eşti rănit? Teama o săgetă din nou rapid şi îl desprinse de ea pentru a-i studia faţa, mâinile, braţele. Eşti rănit pe undeva?

— Nu, nu. Puţin derutat de întrebare, Scott se zvârcoli. Încă nu l-am văzut pe Butch nicăieri. Unde e Butch?

— Cum ai ajuns aici? Ariel îl prinse din nou şi cedă dorinţei de a-l săruta pe faţă – pe obrajii rotunzi, pe nasul mic şi drept, pe gura micuţă. Scott, pe unde-ai umblat?

— Pe tren. Tot chipul i se lumină. Am venit cu trenul, eu singur. Ca să-ţi fac o surpriză.

— Ai… Nevenindu-i să creadă, Ariel se uită la el. Ai venit de la casa părinţilor tăi singur-singurel?

— Mi-am strâns nişte bani. Mândru nevoie mare, băgă mâna în buzunar şi scoase ce-i mai rămăsese – câteva monede de un penny, câteva de douăzeci şi cinci de cenţi şi câteva bomboane gumate. Am mers pe jos până la gară, dar ia mult mai mult timp decât cu taxiul. Cu taxiul nu e aşa departe, decise el, cu logica unui copil mic. Şi am

plătit singur pentru bilet – exact aşa cum mi-ai arătat. Mi-e foame, Ariel.

— Imediat. Îngrozită de ideea că Scott călătorise singur şi fără apărare, Ariel îl prinse de ambele braţe. Ai mers pe jos până la gară, apoi ai venit cu trenul până aici?

— Şi nu m-am rătăcit decât puţin, o dată, când m-a ajutat Bobbi. Şi aproape nu mi-a fost frică deloc. Buzele îi tremurară. Cu faţa schimonosită, se lipi de ea. Nu mi-a fost.

Toate lucrurile care ar fi putut să i se întâmple îi năpădiră mintea ca un coşmar. Ariel îl prinse mai strâns şi îi mulţumi lui Dumnezeu.

— Bineînţeles că nu ţi-a fost, murmură ea, chinuindu-se să-şi ţină în frâu emoţiile până după ce-i explica ceea ce făcuse şi îl mustra. Ai fost atât de curajos şi atât de deştept că ţi-ai amintit drumul. Dar Scott – îi aplecă faţa spre a ei – a fost o greşeală din partea ta să vii aici singur, singurel.

— Dar voiam să te văd.

— Ştiu, şi eu vreau întotdeauna să te văd. Îl sărută din nou, doar pentru a simţi căldura obrazului lui. Dar ai plecat fără să le spui nimic bunicilor tăi, iar ei şi-au făcut atâtea griji. Şi eu mi-am făcut griji, adăugă, dându-i la o parte părul de pe frunte. Trebuie să-mi promiţi că n-ai să mai faci asta niciodată.

— Nu vreau să mai fac asta vreodată. Cu buzele tremurându-i din nou, se frecă la ochi cu pumnii. A durat mult şi mi s-a făcut foame, apoi m-am rătăcit şi mă dureau aşa tare picioarele. Dar nu mi-a fost teamă.

— E totul bine acum, puiule. Ţinându-l în continuare în braţe, se ridică. O să-ţi facem ceva de mâncare, apoi poţi să te odihneşti în hamac. Bine?

Scott smiorcăi, cuibărindu-se mai strâns în braţele ei.

— Pot să mănânc unt de arahide?

— Sigur.

Booth reveni în cameră şi îi privi pe amândoi întorcând capul spre el. Ar fi putut fi propriul ei copil, îşi spuse el uluit. Surprins, simţi că tânjea să-l prindă şi el în braţe pe băiat.

— Tocmai am văzut un sendviş cu unt de arahide în bucătărie. Cred că e al tău.

— Grozav! Scott se eliberă din braţele lui Ariel şi se îndepărtă alergând.

Ridicându-se nesigură pe picioare, Ariel îşi apăsă dosul palmei pe frunte.

— Aş putea să-l jupoi de viu. O, Booth, şopti ea, când îi simţi braţele închizându-se în jurul ei. Nu-i aşa că e minunat?

Până spre seară, Scott adormi, strângând în mână un căţeluş de pluş zdrenţuit ce fusese al tatălui său. Butch, motanul cu trei picioare,

îl păzea de pe o pernă aşezată lângă el. Ariel stătea pe canapea, lângă Booth, şi faţă în faţă cu bunicul lui Scott. Cafeaua începuse să se răcească pe măsuţa dintre ei. Ca întotdeauna, domnul Anderson era ţeapăn şi drept; hainele îi erau impecabile. Dar avea în priviri o expresie de epuizare pe care Ariel nu o mai văzuse până atunci.

— Băiatului i s-ar fi putut întâmpla orice în cursul unei astfel de excursii.

— Ştiu. Ariel îşi strecură mâna în cea a lui Booth, recunoscătoare pentru susţinerea lui. L-am pus să promită că nu va mai face niciodată nimic de genul ăsta. Probabil dumneavoastră şi soţia aţi fost devastaţi de îngrijorare. Îmi pare rău, domnule Anderson. Simt că sunt parţial vinovată fiindcă l-am lăsat şi altă dată pe Scott să cumpere biletele de tren.

Acesta clătină din cap, fără a spune nimic preţ de o clipă.

— Un băiat aventuros, reuşi el să spună după o vreme. Destul de isteţ cât să ştie în ce tren să urce şi când să coboare. Ochii lui se fixară din nou asupra lui Ariel. Îşi dorea cu disperare să fie cu tine.

În mod normal, acea afirmaţie ar fi înduioşat-o. Acum nu făcu decât să intensifice tensiunea din stomacul ei deja încordat.

— Da. Adesea copiii nu înţeleg consecinţele acţiunilor lor, domnule Anderson. Scott s-a gândit doar că vrea să vină, nu şi la orele de panică scurse între timp sau la pericole. Era obosit şi speriat când a ajuns aici. Sper că nu-l veţi pedepsi prea sever.

Anderson inspiră adânc şi îşi sprijini ambele mâini pe coapse.

— Azi mi-am dat seama de ceva, domnişoară Kirkwood. Băiatul îmi stârneşte resentimente.

— O, nu, domnule Anderson…

— Te rog, lasă-mă să termin. Îmi stârneşte resentimente, şi nu-mi place să ştiu asta despre mine.

Vocea îi era sacadată, fermă şi, îşi dădu seama Ariel, bătrână. Nu neapărat ca număr de ani, îşi spuse ea, ci ca atitudine.

— Mai mult, mi-am dat seama că prezenţa lui în casă este o sursă constantă de tensiune pentru soţia mea. Ne aminteşte de ceva ce am pierdut. Nu am de gând să-mi justific sentimentele în faţa ta, adăugă el tăios. Băiatul e nepotul meu şi, prin urmare, sunt responsabil pentru el. Însă eu sunt un bărbat în vârstă şi nu sunt dispus să mă schimb. Nu-l vreau pe băiat, iar tu îl vrei. Se ridică, în vreme ce Ariel nu fu în stare decât să se uite fix la el. Am să-mi anunţ avocatul în legătură cu părerea mea în această problemă.

— Domnule Anderson. Zguduită, Ariel se ridică. Ştiţi că îl vreau pe Scott, dar…

— Eu chiar nu-l vreau, domnişoară Kirkwood. Cu umerii drepţi, Anderson îi aruncă o privire calmă. Nimic mai simplu.

Şi nimic mai trist.

— Îmi pare rău, fu tot ceea ce reuşi să spună Ariel.

Salutându-i din cap, Anderson plecă.

— Cum poate cineva, începu Ariel după o tăcere prelungită, să simtă aşa ceva faţă de un copil?

— Faţă de copil? replică Booth. Sau faţă de propria persoană?

Ariel se întoarse spre el, nedumerită pentru o clipă.

— Da, aşa e, nu?

— Eu sunt expert în domeniu. Diferenţa e că – o trase din nou pe canapea lângă el, trecându-şi braţul pe după spatele ei şi punându-i capul pe umărul lui – cineva şi-a croit drum în viaţa mea şi mi-a deschis ochii.

— Asta am făcut?

Râse, savurând noua culme pe care i-o oferea caruselul în care gonise toată ziua. Scott dormea în hamac, cu pisicuţele făcute ghem la picioarele lui. Putea rămâne aici acum. Gata cu despărţirile înlăcrimate.

— Mi-am croit drum în viaţa ta?

— Poţi fi foarte tenace. O prinse brusc de păr, apoi o sărută cu pasiune când ea icni surprinsă. Din fericire.

— N-ar trebui să te avertizez că, odată ce-mi croiesc drum în viaţa cuiva, nu mă mai las alungată?

— Nu. Îşi schimbă poziţia, iar Ariel i se aşeză în poală, astfel încât el putea s-o privească în faţă. Lasă-mă să descopăr singur.

— Nu va fi uşor pentru tine, să ştii.

— Ce anume?

— Să te descurci cu mine, dacă decizi să te căsătoreşti cu mine.

Booth ridică o sprânceană, iar Ariel, neputând să se abţină, îi urmă conturul cu vârful unui deget.

— Dacă?

— Îţi ofer o ultimă şansă de a scăpa. Pe jumătate serioasă, Ariel îşi apăsă palma pe obrazul lui. Eu fac majoritatea lucrurilor din impuls – mănânc, cheltuiesc, dorm. Prefer de departe să trăiesc în haos decât în ordine. Adevărul e că nu pot funcţiona deloc în ordine. Am să te implic, într-un fel sau altul, într-un număr nesfârşit de organizaţii.

— Asta rămâne de văzut, murmură Booth.

Ariel se mulţumi să zâmbească.

— Încă nu te-am speriat?

— Nu. O sărută, în vreme ce umbrele din cameră se alungiră fără ca vreunul dintre ei să observe. Şi nici n-ai s-o faci. Şi eu pot fi foarte tenace.

— Nu uita, te legi şi de un copil de patru ani. Unul activ.

— Ai o părere proastă despre nivelul meu de energie.

— O, nu. De data aceasta când râse, o făcu pe un ton uşor seducător. Am să te înnebunesc cu lipsa mea de organizare.

— Câtă vreme nu te bagi în biroul meu, replică el, poţi transforma tot restul într-un şantier.

Ariel îşi încolăci mai strâns braţele în jurul gâtului lui şi rămase aşa o clipă. „Vorbeşte serios“, îşi spuse, îmbătată de fericire. „Vorbeşte serios despre toate.“ Îi avea pe Booth şi pe Scott. Şi, alături de ei, viaţa ei ajungea la un nou punct de cotitură. Ardea de nerăbdare să afle ce o aştepta mai departe.

— Am să-l răsfăț pe Scott, murmură ea, cu gura lipită de gâtul lui Booth. Şi pe toţi ceilalţi copii ai noştri.

Booth se desprinse de ea încet, cu o umbră de zâmbet pe buze.

— La câţi te gândeşti când spui „ceilalţi“?

Ariel râse, liber şi relaxat.

— Alege un număr.

[1] The American Society for the Prevention of Cruelty to Animals - Societatea Americană pentru Lupta împotriva Cruzimii faţă de Animale. (n.tr.)